

စိန်သရဖူစာပေ

ဖောင်လှပျို

၊ချင်းချောင်းခြံ၊

နှလုံးသား၏နှောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အသစ်စက်စက်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၇၄၇၁၂၀၉
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၅၀၀၃၁၀
 သုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။
 ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
 စာအုပ်ရေ - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်
 ကွန်ပျူတာတစ် - လှမျိုးအောင်
 မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - သက်ထားအိမ်၊ မင်းမြင့်ခိုင်

ထုတ်ဝေသူ

မော်တင်တင်အုန်း (၀၃၇၄၄၇) စိန်သရဖူစာပေ
 အမှတ် (၆၆)၊ (၆)လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇)၊ ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၅၊ အခန်း- ၂၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅- ၈၃

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)
 နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်/မောင်လှမျိုး
 (ချင်းချောင်းခြုံ) ။ - ရန်ကုန်
 စိန်သရဖူစာပေ ၂၀၁၀

၂၉၈ - စာ၊ ၁၂၊ ၅ x ၁၇၊ ၅ စင်တီ။

(၁) နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဒီတုဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမဏ္ဍိုင်	ဒို့အရေး
သဘွပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပတားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နေသည့် ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
- နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်**
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ချစ်ရှာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 - အမျိုးသားပြန်လည်မင်းလုံခြုံရေး။
 - ဦးမာသည့်ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တည့် ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကန့်မဲ့မြီးတိုးတက် ဘောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဝေဖန်ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ထိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများပို့ဆောင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ဘောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး။

မောင်လှစိုး (ချင်းချင်းခြံ)

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်
ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းခြံ)

“အဲဒီဘဲကြီး” ဟု သိန်းမြင့်ဇော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ဥန်ပြရာဘက်သို့ မြသီတာ လှမ်းကြည့်၏။ ပြီးမှ . .

“ဟဲ့ ။ ငါတို့ထက် ၊ အသက်ကြီးတယ်နော်။
ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဘဲကြီး
လို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့ဟ”

“ဘာလဲ။ ကျောင်းဒကာကြီးလို့ ခေါ်ရမှာ
လား”

သိန်းမြင့်ဇော်၏ အပြောကြောင့် မြသီတာ ရယ်လေသည်။

အရယ်ရပ်ပြီး . .

“နင့်အစ်မက ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ”

“လမ်းမှာတွေ့ရင် ချောင်းရိုက်ခဲ့ဖို့ ၊ မှာထား
တာ”

“နင် . . ဓာတယ်သွားရိုက်မှာလား”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါ . . ကြောက်တယ်နော်”

“နင် ကြောက်ရင် ဒီမှာနေခဲ့”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဟင့်အင်း။ မနေခဲ့ဘူး”

“ငါက၊ ရိုက်ပြီး ပြေးမှာ”

“နင်၊ ပြေးနိုင်ရင်၊ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“မလိုက်ရဲပါဘူးဆို”

သိန်းမြင့်ဇော်က ၊ ခြေစုံရပ်လျက် . .

“ငါလည်း၊ တစ်ခါမှ၊ ရန်ဖြစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရိုက်ပြီးတာနဲ့၊ ပြေးရမှာ။ အဲဒီတော့၊ နင်၊ အရင်၊ ကားလမ်းကူးသွားနှင့်။

ပြီးရင်၊ နင့်ဘာသာပြန်။ ငါလည်း၊ ငါ့ဘာသာ၊ အိမ်အရောက် ပြေးမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“နေပါဦးသိန်းမြင့်ဇော်ရယ်။ ငါ . . . ရင်တွေ တုန်လို့ပါ။ နင် . . . ။ အဲဒီလူကို၊ မရိုက်လို့၊ မဖြစ်ဘူးလား”

“လူရှင်းတုန်း ၊ ရိုက်ရမှာဟ။ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးက၊ ရခဲတယ်။

သူကားကို၊ သူမိပြီး၊ ရပ်နေတုန်း။ နောက်က၊ ဝင်ရိုက်လိုက်ရုံပဲ”

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခဲ)

“သူ့နာမည်၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“သိဟ”

“လူမှားဦးမယ်နော်”

“မမှားဘူး။ ငါ့အစ်မ၊ ငါ့ကို ၊ သေသေချာချာ

ပြထားတာ။ နှစ်ခါ”

“နင်၊ ဘာနဲ့ရိုက်မှာလဲ”

“တွေတာနဲ့၊ ကောက်ရိုက်မှာ”

“လူမမှားအောင်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

“နာမည်၊ အရင် မေးကြည့်ပါလား”

“အာ . . . နင် . . . တော်တော်နောက်တာပဲ

မြသီတာ”

မြသီတာရယ်ပြန်၏။

“တုတ်ကိုင်ပြီး ၊ နာမည်သွားမေးမှတော့ ၊ ဟိုက၊ ငါ့ကို၊ အရင် ဆော်လိုက်မှာပေါ့ဟ”

“ငါက၊ တော့၊ မရိုက်စေချင်ဘူးဟာ။ အထူးသဖြင့်၊ ချောင်းမရိုက်စေချင်ဘူး။

www.burmeseclassic.com

နှစ်သားအိမ်ကားကိစ္စအတွက်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

နင် . . . ယောက်ျားပဲ။ မကျေနပ်တာကို၊
မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောပြီး၊ လုပ်ချင်တာ၊ လုပ်ပေါ့။
နောက်ပြီး ။ နင့်အစ်မ၊တို့၊ နင်၊ သေသေ
ချာချာမေးပြီးပြီလား။”

“ဘာမေးရမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်၊ ပြတ်သွားကြတာလဲဆိုတာ”

“ဪ . . ။အဲဒီ သီဟ၊ ဆိုတဲ့လူက ၊ အရင်
ဖြတ်လိုက်လို့ပါဆို”

“အေးလေ။ ဘာကြောင့်ဖြတ်တာလဲ . . လို့”

“မေးစရာ ၊ မလိုပါဘူးဟာ ။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို၊ တွဲတုန်းက တွဲပြီး၊ ယောက်ျား
လေးက၊ အရင်ဖြတ်စရာလား။”

“အကြောင်းရှိလို့နေမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဘာအကြောင်းရှိရှိဟာ၊ ငါ့ရိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်၊ သိန်းမြင့်ဇော်က ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ၊
ဝါးဆစ်ပိတ် တစ်ချောင်းကို၊ ကောက်ယူပြီး၊ သီဟ ဆိုသူရှိရာသို့၊
ပြေးသွား၏။ မြသီတာလည်း၊ အပြေးလိုက်သွားမိသည်။

စောင့်လှဖျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဟဲ့၊ သိန်းမြင့်ဇော်”

အသံဗလံကြောင့်၊ သီဟ လှည့်ကြည့်သည်။ တုတ်တိုဖြင့်
ခြူးလာနေသော၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို၊ တွေ့၏။ နောက်မှ၊
အောင်မလေးတစ်ယောက်ပြေးလိုက်လာသည်ကိုလည်း၊ မြင်သည်။

“ဝေါ . . ။ကျွါ”

မြန်ဆန်လွန်းသော၊ အဖြစ်အပျက်။

သိန်းမြင့်ဇော်က ၊ သီဟကို၊ ရိုက်ဖို့၊ ပြေးသွားပြီးမှ ၊ သီဟ လှည့်
ကြည့်သည်ကို ၊ မြင်လိုက်သဖြင့်၊ လူကိုမရိုက်ဖြစ်တော့ဘဲ ၊ ကား
နောက်မီးကိုသာ ရိုက်ပြီး ၊ ကားလမ်းကူး၍၊ ထွက်ပြေးလေသည်။

မြသီတာကလည်း၊ ကြောက်လန့်တကြား၊ ကားလမ်းကူးဖို့၊
အပြင်၊ သီဟကလည်း၊ သိန်းမြင့်ဇော် နောက်သို့၊ လိုက်ဖို့အထွက်၊
ထွက်ကား တစ်စီးက၊ မြသီတာကို၊ တည့်တည့်တိုး။ မြသီတာကို၊ သီဟ
က၊ ပလက်ဖောင်းဘက်သို့၊ တွန်းလှဲ ကူကယ်လိုက်လေသည်။

မြသီတာ၏ နားထင်စောင်းတွင်၊ သွေးတွေ ဖြာကနဲ။ သီဟ
၏ ညာဘက်ပခုံးသည်လည်း၊ သွေးများက၊ ရဲရဲတောက်။ ထို့အပြင်၊
မြသီတာမှာ၊ သတိလစ်မေ့မျောလျက်။

www.burmeseclassic.com

နန်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေရာန်သစ်

မောင်လှစွန်း (ချင်းဆောင်းခြံ)

ဟိုဘက်ကားလမ်းသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ သိန်းမြင့်ဇော်သည်ဘက် ကားလမ်းဆီသို့ ပြန်ကူးခဲ့ရလေတော့၏။

“ဒါ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း”

သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ သီဟက၊ သေသေချာချာ ကြည့်လျက်၊

“မင်း၊ သူငယ်ချင်း ဆိုတော့၊ ငါ့ ကားနဲ့

ဆေးခန်းပို့လို့၊ မရဘူးလား”

“ထိုက်တဲ့ကား၊ လိုက်ပို့ရမှာပေါ့”

အနီးအနားတွင်၊ လူတချို့ ရှိနေ၏။ တိုက်မိမလို ဖြစ်ခဲ့သည့် ဂျစ်ကားမောင်းသူလည်း၊ အနားမှာ၊ ရှိ၏။ သီဟက . .

“ဘယ်ကားနဲ့မှ၊ မတိုက်မိဘူးကွ ။ မင်းတို့

ဘာသာ၊ မင်းတို့၊ ပြေးကြလွှားကြတာလေ”

ကားကို၊ တုတ်နှင့်ရိုက်သည်ကိစ္စအား၊ တမင် ထည့်မပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ၊ သတိလစ်နေပြီ။ မင်း၊ ဘာလုပ်မှာလဲ။

. . ရော့”

သတိလစ်နေသော၊ မြသီတာကို၊ သီဟက၊ သိန်းမြင့်ဇော်ထံသို့၊ လှမ်းပေးမည်ပြု၏။ သိန်းမြင့်ဇော်၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိခင်၊

ဂျစ်ကားမောင်းသူက . .

“ကျွန်တော် . . လိုက်ပို့ဆို၊ လိုက်ပို့ပါမယ်။

ဒါပေမဲ့၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိတယ် ဆိုတာ

မျိုးကြီးတော့၊ ကျွန်တော်၊ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်” . . ဟု၊ သီဟ ပြော၏။

“ခင်ဗျားမှာလည်း၊ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ။ ခင်ဗျားပဲ၊

ခေါ်သွားပေးပါလားဗျာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရ

ရင်၊ ကျွန်တော်၊ အမှုမပတ်ချင်လို့ပါ။

အခုတောင်၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့တိုက်မိတယ်၊

ထင်နေကြပြီ။ သူ . . ပလက်ဖောင်းနဲ့၊ တိုက်မိတာ”

ဂျစ်ကားမောင်းသူက၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်

တာ၊ ပြော၏။

“ညီလေး။ မင်းပဲဆေးခန်းခေါ်သွားလိုက်ပါ

ကွာ။ လူနာက၊ သတိမရသေးဘူးလေ”

အနီးမှာ၊ လူ တစ်ယောက် ဝင်ပြော၏။ သီဟက၊ မြသီတာ

ကို၊ ပွေ့ထားရင်း၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကိုကြည့်ကာ . .

“ဟေ့ကောင် ။ ငါ့ကားနဲ့၊ ပို့ရမှာလား ။

နှလုံးသား၏နောက်ခံထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မင်း . . မြန်မြန်ပြော။ ဒီမှာ လျှောသွားဦးမယ်”

သိန်းမြင့်လော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း . . “ သူ့မှာ နှလုံးရောဂါရှိတယ်” . . ဟု သိဟ ကို ပြောပြသည်။ “အဲဒါဆိုလည်း၊ မြန်မြန်လုပ်” . . ဟု သိဟ ပြော၏။

သိန်းမြင့်လော်ကို ကားနောက်ခန်းတွင်၊ အရင် ဝင်ထိုင်စေပြီးမှ၊ မြသီတာကို သိန်းမြင့်လော် နံဘေးတွင်၊ တင်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် ကားကို အမြန်မောင်းလိုက်သည်။

“လန့်သွားတာပါ” . . . ဟု မြသီတာ၏ အခြေအနေကို ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ သိဟကို ပြောပြ၏။ သတိရနေပြီဖြစ်သော မြသီတာ၏ နားထင်အထက်နားရှိ ပေါက်ပြဲဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးပြီး . .

“မင်း . . ပခုံးကတော့၊ နှစ်ချက်လောက်ချုပ်ရမယ်”

သိဟ၊ ခေါင်းညိတ်၏။ မြသီတာက မျက်စေ့မှိတ်ထားသည်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“တော်သေးတယ်။ မင်း . . . ထိုးထားတဲ့

မောင်လှတို့ (ချင်းချောင်းခြံ)

ထက်တူး လေး၊ လွတ်ရုံပဲ”

ကွဲရွဒဏ်ရာကို အရက်ပျံ သုတ် ပေးရင်း ပြော၏။ သိဟ ညာဘက် ပုခုံးစွန်းရှိ အင်္ဂလိပ်စာလုံး(အေ) အမှတ်အသား၊ ဆေးမင်ကြောင်ကို ဖွဖွကိုင်လျက် . .

“အသည်းနှလုံးရဲ့ အမှတ်အသားဆိုတာ ဘာ ဒဏ်ရာဖြစ်ဖြစ်၊ အလိုအလျောက်၊ ကင်းလွတ်တယ်ကွ”

ကြားဝါ ဟန်ပြုလျက် ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်

...

“ကြားတာလည်း ကြည့်ကြား။ နောက်တစ်ခါ လက်တစ်ချောင်းလုံး၊ ဖြတ်နေရဦးမယ်”

“လက်ပြတ်ရဲ့ အရေပြားအပေါ်က၊ အဲဒီအေ အမှတ်အသားလေးကို၊ လှီးယူထားလိုက်မှာပေါ့ကွ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့”

“အခု တစ်ခါတည်း လှီးပေးလိုက်ရမလား”

“အာ . . ။ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ လေကွာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ တဟားဟားရယ်လေ၏။ သွေးချွင်းချင်း

နှလုံးသားစိန်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံထူပြာနီအန်

နီရဲနေသော၊ ဒဏ်ရာကို၊ အမှုမထားဘဲ၊ နောက်ပြောင်ရယ်မော
နေသူ၊ သီဟနှင့်၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်တို့ကိုငေး
ကြည့်ကာ၊ သိန်းမြင့်ဇော်၊ အံ့ဩနေလေ၏။

မြသီတာက ၊ သီဟကို ၊ ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။
“ငါ့ကို၊ ကျေးဇူးမတင်နဲ့။ ဒီဒေါက်တာကိုပဲ ၊ ကျေးဇူးတင် ။ ယာဉ်
တိုက်မှုကြောင့်၊ ဒဏ်ရာရတာဆိုရင်၊ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးပဲ သွား
လိုက်ပါ ။ . . လို့၊ နှင်မထုတ်ဘဲ၊ ကုသပေးတဲ့အတွက်၊ သူ့ကို၊
ကျေးဇူးတင်လိုက်” . . ဟု၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ကို၊ ညွှန်ပြလျက်၊
သီဟ၊ ပြော၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ” . . . ဟု၊ မြသီတာက၊
ဒေါက်တာဟန်စိန်ကို၊ ရိုသေစွာ ပြောသည်။

သီဟက ၊ ကားမောင်းနေရင်းမှ ၊ ကားနောက်ခန်းတွင်၊
သိန်းမြင့်ဇော်နှင့်ထိုင်နေသူ၊ မြသီတာကို၊ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။
ပြီးမှ၊ ရှေ့သို့ မျက်နှာ ပြန်မူလျက် . . .

“ကောင်မလေး။ ဆရာဝန်ပေးတဲ့ဆေးကို၊
မပျက်မကွက်သောက်နော်”

စောင်ပုစွဲ (မှိုင်းဆောင်းခြံ)

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပွန်းရဲ့ပဲရဲ့ဆိုပေမဲ့၊ အနာရင်းတတ်တယ်။
ညော်လည်း။ မမိစေနဲ့။

သုံးရက်လောက်နေရင်၊ စောစောက၊ ဆေး
ခန်းမှာ၊ ဆေးသွားတည်း။ ဒါမှမဟုတ်လည်း။
တခြားဆေးခန်း ထပ်ပြချင်ပြပေါ့”

“ကျွန်မ၊ အဲဒီမှာပဲ၊ သွားပြမှာပါ”

“အေး။ ကောင်းတယ်။ အခု၊ ဘယ်ကိုလိုက်ပို့
ရမလဲ။ ဒီကောင်လေးနဲ့၊ တစ်ရပ်ကွက်တည်းလား”

“ဟုတ်”

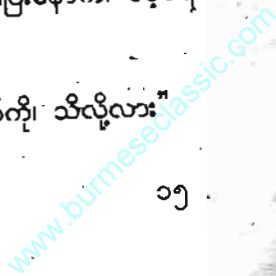
“ဒါဆို၊ နင့်အိမ်ပဲပြ။ နင့်အိမ်ရှေ့မှာပဲ၊ ချ
ပေးခဲ့မယ်”

သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ . .

“မင်းလည်း။ အဲဒီမှာပဲ၊ ဆင်းလိုက်ပေါ့”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးနောက်၊ မဝံ့မရဲ

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ကို၊ သိလို့လား”

သိဟက . .

“မင်းတို့ရပ်ကွက်လည်း၊ သိတယ်။ မင်းကိုလည်း၊ သိတယ်”

ပြောပြီး၊ ကားကို၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ၊ လမ်းသွယ်ဘက်သို့၊ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ကောင်မလေး ဘာကြောင့်၊ ဒက်ရာရခဲ့သလဲဆိုတာ၊ မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့၊ မိဘ၊ တွေကို အဆင်ပြေသလို၊ ကြည့်ပြောလိုက်။

အမှန်အတိုင်းပြောရင်၊ မင်း . . ရှက်စရာကြီး။ လူမရှိဘဲ၊ ကားကို၊ မထိတထိရှိပြီးထွက်ပြေးတာ။ ကောင်မလေးက၊ ကြားထဲက၊ လျှောတော့မလို့”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ဘာတစ်ခွန်းမျှ၊ မပြောဘဲ၊ မြသီတာက၊

“အစ်ကိုက၊ သူ့ကို သိတယ်။ ဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ဆို၊ ပြီးတော့ . . ငါ့ကို၊ တီးဖို့၊

ဝေဝေငါဖြစ်နေတာလည်း၊ ငါသိတယ်။

သူ့အစ်မနီလာခင်နဲ့၊ ပတ်သက်ပြီး၊ ငါ့ကို၊

ဘယ်လို ထင်နေသလဲတော့၊ မသိဘူး”

ကားကို၊ လူနေရပ်ကွက်အတွင်းသို့၊ ကွေ့ဝင်ကာ . . ခဏမလျှောက်၊ နောက်ဖက်လှည့်ပြီး၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ ကြည့်ရင်း . .

“မင်း . . ဘယ်လိုထင်ထင် ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ့အားနာနာနဲ့၊ ပြောရရင်၊ ဒီကောင်မလေး၊ ကားတိုက်မိမလို့ဖြစ်သွားလို့၊ မင်း . . . ကကောင်းသွားတာပါ။

ငါ့ကား၊ ပွန်းပဲ့သွားလို့၊ တိုင်တာတောတာမျိုးလည်း၊ ငါ့လုပ်မယ် မထင်နဲ့။ ငါက၊ ငါခံရရင်လည်း၊ ငါ့ခေါင်းကြီး၊ သွေးတွေနဲ့၊ ရဲတွတ်သွားမှာ၊ ကြိုက်တယ်။ ငါ့ပြန်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စဆိုရင်လည်း၊ ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ရမှာ၊ အားရတယ်။

နောက်ကို၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို၊ ဆော်ပလော်တီးဖို့၊ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုရင်၊ မိန်းကလေးအဖော်၊ ခေါ်မလာနဲ့”

ဒေါသ၊ စိတ်ငယ်ကို၊ ထိန်းသိန်းစွာ၊ သိဟ ပြော၏။
သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ဆော့မို့ဗျာ။ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်”

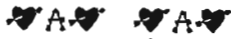
“မမှားပါဘူး။ မောင် တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်က၊ ဒီလိုပဲ၊ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်လဲ . . ဆိုတာတော့၊ သေသေချာချာ၊ စူးစမ်းသင့်တယ်။

ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာတွင်၊ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ကိစ္စဘယ်အလုပ်ပဲ၊ ဖြစ်ဖြစ်။ အကြောင်းအရင်းမှန်ကို၊ မသိရင်၊ လုံးဝ၊ မလုပ်သင့်ဘူး။

ကြီးတဲ့သူက၊ ခိုင်းလို့၊ ကိုယ့်ဘက်သားကို၊ ထိလို့ ဆိုပြီး၊ မစူးစမ်းဘဲ၊ ဆောင်ရွက်ရင်၊ အမှန်တရားနဲ့၊ ဝေးသွားလိမ့်မယ်။

ခိုင်းတိုင်း မလုပ်နဲ့ကွ။ ကိုယ်တိုင်၊ မစူးစမ်းဘဲ၊ ခိုင်းတာလုပ်တာ။ လူ့စရိုက်မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး၊ ကားစက်ကို၊ ပြန်နှိုးသည်။ ဘီးလိမ့်ရုံသာ၊ မောင်းတော့၏။ ရပ်ကွက်အတွင်းပိုင်းလမ်းက၊ ပို၍သွယ်လာ၏။

“ငါ ။ အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို၊ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ”

မြသိတာ၏။ သုံးသပ်ချက်။

သိန်းမြငိုဇော်က . . .

“နင့်ကို ၊ ကယ်တင်လိုက်လို့၊ ကျေးဇူးတင်ချင်တယ်ဆိုလည်း၊ ငါ . . . ဘာမှ၊ မပြောပါဘူး မြသိတာရဲ့။”

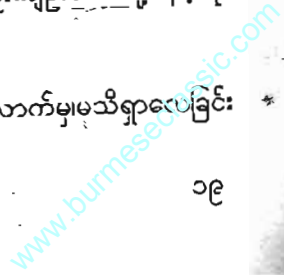
မြင်ဖူးတယ်၊ ခင်ဖူးတယ်တော့ ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ငါတောင်၊ ငါ့အစ်မပြုလို့၊ နှစ်ခါလောက်မြင်ဖူးတာ။

ပြီးတော့။ နင်က ၊ လှိုင်သာယာမှာနေတာ။ သူက၊ ဒီ . . . ရန်ကုန်ဘက်မှာ၊ နေတာ။ မြင်ဖူးတယ်ဆိုတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကမ္ဘာကြီးက၊ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟဲ့။ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာ နေမှာပေါ့”

“ကမ္ဘာကြီးက၊ ကျဉ်းကျဉ်းလေးလို့၊ နင့်ကို၊ ဘယ်သူပြောလဲ”

မြသိတာက သိန်းမြငိုဇော်ကို၊ သူ့လောက်မှ၊ မသိရှာလေခြင်း

နယုဘား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

.. ဟု၊ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်စေသော၊ အကြည့်မျိုးဖြင့်၊ ကြည့်ကာ၊

“နင် . . . ဒါလေးတောင် ၊ မသိဘူးလား။
တစ်နိုင်ငံလုံးသိတယ်။ ကမ္ဘာကြီးက၊ ကျဉ်းကျဉ်း
လေးပါ၊ ကျဉ်းလေးပါမောင်ရယ် . . . ဆိုပြီး၊ သီချင်း
ထဲမှာ၊ ထည့်ဆိုထားတာတောင်၊ ဘယ်နှစ် နှစ် ၊
ရှိနေပြီလဲ။

နင်၊ တော်တော် ဗဟုသုတ နည်းတာပဲ
သိန်းမြင့်ဇော်။ အဲဒါကြောင့်၊ နင့်ကို၊ အဲဒီ ကိုသီဟ
ဆိုတဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက၊ ဩဝါဒ ပေးသွားတာ”

“နင့်ကို ၊ အကူအညီပေးလို့ ၊ ငါ၊ ဘာမှ၊ ပြန်မပြောဖြစ်
တာပါဟာ” . . . ဟု၊ သိန်းမြင့်ဇော်၊ စကား ကာ၏။ “ပြောပုံဆိုပုံက၊
ဘယ်သူ့မှ၊ ဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံပဲနော်” . . . ဟု၊ သီဟကို၊ ချီးမွန်းသည့်
စကား၊ မြသီတာပြော၏။ သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးနောက်၊
“မှန်တဲ့လူက၊ ဘာကိုမှ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး” ဟု၊ ပြောလေ၏။

“နင် ၊ ကိုသီဟကို၊ မှန်တယ်လို့၊ ပြောတာလား”
မြသီတာက၊ မျက်ခုံးတန်းလေး၊ တွန့်ကွေးလျက် . . .
မေး၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က . . .

မောင်လှစိုး (ချင်းဆောင်းခြံ)

“ဟုတ်တယ်။ ငါ အစ်မ၊ မှားတာ။ ကိုသီဟ၊
မှန်တယ်”

“အလို . . . ။ အနောက်က၊ နေထွက်။ အရှေ့
ကို၊ နေဝင်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဗေလုဝ၊ ဗင်လာဒင်
ကို၊ လေးခွနဲ့၊ ပစ်ဖမ်းလိုက်တယ် . . . ဆိုတာထက်၊
တောင်ပိုပြီး၊ အံ့ဩဖို့ကောင်းနေပါလား။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ။ ဟိုနေ့ကပဲ၊ ရိုက်မယ်
နှက်မယ်နဲ့။ အခုကျတော့၊ ကိုသီဟ၊ မှန်တယ်ဆို
ပါလား။ လုပ်စမ်းပါဦး။ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလေး”

“မရှင်းဘူးဟာ ။ ငါ အစ်မ၊ မှားတယ်ဆို၊
ပြီးရောပေါ့”

“ဘယ်လို၊ မှားတယ်ဆိုတာလောက်တော့၊
ပြောပြသင့်ပါတယ်ဟာ”

“မပြောတော့ဘူး။ နင့်ဘာသာ သွားမေး”
“နင့်အစ်မနဲ့မ၊ ငါ မသိတာ”
“အဲဒါဆိုလည်း၊ ကိုသီဟကို ၊ သွားမေးပေါ့”

မြသီတာက၊ စဉ်းစာဟန်ပြုကာ . . .

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ငါ၊ အိမ်မသိဘူး။ နင်သိလား။”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် . .

“နင်၊ တော်တော်ထူတယ်နော် မြသီတာ ။

ငါ၊ နင့်ကို၊ ရွဲ့ပြောနေတာ”

“ငါက၊ တည့်တည့်ပဲတွေးတယ်။ တည့်တည့်
တွေးတဲ့သူကို ၊ ခန့်သလိုလို၊ ရွဲ့သလိုလိုပြောရင်၊
ပြောတဲ့သူပဲ၊ ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“နင် ကျတော့၊ မခန့်ဘူးလား။”

“ငါက ၊ မိန်းကလေးလေ။ ဘာလဲ၊ နင်က၊
မိန်းကလေးနဲ့အပြိုင်၊ အစွမ်းကုန်၊ ခန့်ချင်လို့လား။

ဘယ် သူရဲကောင်းမှ ၊ မိန်းမသားတွေနဲ့ ၊
မပြိုင်ခဲ့ပါဘူးဟယ်။ နင်၊ စိတ်လျှော့လိုက်စမ်းပါ။
တော်ကြာ၊ နင့်ကို၊ ငါ၊ သိန်းမြင့်ဇော်လို့၊ မခေါ်ဘဲ၊
မာမီသိန်းလို့၊ ခေါ်လိုက်မှာနော်”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ မြသီတာကို၊ မိန်းမဟန်ဖြင့်၊ မျက်စောင်း

ထိုးလိုက်လေတော့၏။

ပြီးမှ . .

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ တင်တောင်းရမယ် . .
လို့ပြောလိုက်မိတာတဲ့”

“ဘယ်သူက၊ တင်တောင်းခိုင်းတာလဲ”

“ငါ့အစ်မက၊ ကိုသီဟကို၊ ပြောလိုက်တာ
ပါဆို”

“ဪ”

“အဲဒါကိုသီဟက၊ တင်တောင်းမှ၊ ရမယ်
ဆိုရင်၊ လုံးဝမယူဘူး . . လို့၊ ပြောပြီး၊ အဆက်ဖြတ်
သွားတာတဲ့”

“ဒါလေးပြောတာနဲ့၊ ဖြတ်သွားရောလား”
သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ခေါင်းညိတ်ပြီး . .

“သူ . . ,တင်မတောင်းနိုင်လို့လားမှ ၊ မသိ
တာ”

“လူတိုင်းနီးပါး ၊ ဒီလိုပဲ ၊ တင်တောင်းကြ
ရတာပဲဟာ”

“အဲဒါတော့၊ ငါ မသိဘူး။ ငါသိတာက၊ ငါ၊
အစ်မက၊ ငါ့ကိုလိမ်ပြောခဲ့တာ”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဘယ်လို၊ လိမ်တာလဲ”

“သီဟ၊ဆိုတာ၊ ငပွေငရွတ်။ သူနဲ့ခြောက်လ၊
လောက်တွဲပြီမှ၊အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး၊ ဖြတ်သွား
တာ။တွေ့ရင်အိမ်းကွဲအောင်ရိုက်ပစ်လိုက် ဆိုလို့၊
ငါ . . ရိုက်ဖို့လုပ်တာ”

“အဲဒီ ကိုသီဟ၊က၊ တကယ်ပွေလို့လား”

“မသိဘူးလေ။နောက်တစ်ခါတွေ့ရင်တော့၊
ငါ၊မရိုက်တော့ဘူး”

“နင်၊ ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့”

“ခွင့်လွှတ်တယ်တော့၊ မဟုတ်ပါဘူး။ဒါပေမဲ့၊
တင်တောင်းခိုင်းတာတော့ ၊ ငါ၊မကြိုက်ဘူး . . ။
တစ်ဖက်သားက ၊ တင်တောင်းစရာမရှိရင်၊ဘယ်လို
လုပ်မလဲ”

“တင်တောင်းစရာတောင်၊ မရှိရင်တစ်သက်
လုံး၊ အားကိုးဖို့။ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲဟ”

“မိန်းမသားတွေ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာ၊ ယောက်ျားအပေါ်၊
အားကိုးဖို့လား” . . ဟု၊ သိန်းမြင့်ဇော်မေးသည်။

ဗောဇိလ္လုဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မြသီတာက . .

“ငါ၊ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဟဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . .
ငါ့အမေက၊ ငါ့အဖေကို၊ အားကိုးခဲ့တာတော့၊ ငါ၊
သိတယ်။

ဆုံးခါနီးတုန်းကတောင်၊ ကိုမြခက်၊ ရှင့်ကို၊
ကျွန်မ အားကိုးပါတယ်နော် . . တဲ့၊ ပြောသွားသေး
တယ်”

“ဘာ အားကိုးတာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ အစစအရာရာနေမှာပေါ့”

“စားဝတ်နေရေး ၊ လူမှုရေးတွေ အတွက်
တော့၊အားကိုးလို့ရမှာပေါ့။သေတဲ့အရေးကျတော့၊
ယောက်ျားကို၊ အားကိုးလို့၊ မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့၊ နင်ပြောမှလား။လူတိုင်းဒီလိုပဲ
ဟာ”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ငါ ပြောချင်တာ၊ အဲဒါပဲ။ မိန်းမသားမို့၊
အားကိုးရပါတယ် ဆိုတာကြီးကို၊ ငါ၊ မကြိုက်ဘူး”

နဂါးဘေးခါနောက်ဆုံးထုတ်သုက္ကန်သစ်

မြသီတာက . .

“နင် . . ကိုသီဟ၊ကိုထောက်ခံနေတာလား
သိန်းမြင့်ဇော်”

“ထောက်ခံတာမဟုတ်ဘူး ။ အပြစ်မတင်
ချင်တော့တာ”

“နင့် အစ်မ နာမည်၊ ဘယ်သူ ”

“နီလာခင်”

“အေး . . ။ မနီလာခင်က၊ နင့်အစ်မ၊ နော်”

“အဲဒါ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုသီဟ၊က၊ သူစိမ်းလေ”

“စိမ်းစိမ်းကျက်ကျက်။ ငါ၊ ယောက်ျားချင်း၊

ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား၊ ချစ်လို့

ကြိုက်လို့မှ၊ မကြာသေးဘူး ။

ဟိုဟာတင်တောင်းရမယ်၊ ဒီဟာတင်တောင်း

ရမယ် ဆိုတာကြီးက ၊ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ်

သလိုမျိုးကြီးပဲ။

ပြီးတော့ . . ။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ငါ အစ်မက၊ သူနဲ့ကြိုက်တဲ့သူတိုင်းကို၊ အဲဒီလိုခြည်း

ပဲ၊ တောင်းဆိုတာ။ အကုန်လန်ထွက်ကုန်တာပဲ”

ပြောပြီး၊ သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ရှက်ရွံ့စွာရယ်လေ၏။ မြသီတာ

သည်၊ ရယ်လေသည်။

ပြီးမှ၊ မြသီတာက . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ။ ငါ စိတ်က ၊ သိသလိုလို၊

ဖြစ်နေတာကတော့။ အဲဒီ ကိုသီဟ၊က၊ လူရမ်းကား

တော့၊ မဟုတ်လောက်ဖူး။

ပြီးတော့၊ ငါ၊ သူ့ကို၊ မြင်ဖူးတယ်။ ဘယ်မှာ

မြင်ဖူးမှန်းကို၊ မသိဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ဟို ရုပ်ရှင်မင်းသားနဲ့၊ နည်းနည်း ဆင်လို့

မြင်ဖူးသလိုလို၊ ဖြစ်တာနေမှာပါဟာ။ ငါ အစ်မ

တောင်၊ အဲဒီမင်းသားနဲ့တူလို့ ၊ သူ့ကို၊ ကြိုက်တာ

. . တဲ့”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို၊ ထင်ယောင်ထင်မှား

မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

နတ်သားနောက်ဆုံးတုတ်ခဲသက္ကနိသစ်

“ဒါ ဆိုလည်း ၊ နင် . . .ဟို ဆေးခန်းကို၊
ဆေးသွားထည့်ရင်းနဲ့၊ သူ လိပ်စာမေးခဲ့ပေါ့”

“လိပ်စာမေးပြီ၊ ငါ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

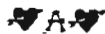
“ကိုသီဟ၊ဆီ သွားပေါ့။သွားပြီး၊ ဒီမယ် . .
ကိုသီဟ။ ရှင်၊ကျွန်မကို၊ မြင်ဖူးသလား။ ကျွန်မ၊
ရှင်ကို၊ မြင်ဘူးသလိုလိုပဲ။

ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ ရှင်၊ သေသေချာချာ၊
ဖြေပါ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့၊ ဘယ် ဘဝတုန်းက၊ သိခဲ့
သလဲ . . လို့၊ မေးပစ်လိုက်ပေါ့”

“နင့် ဘာသာသွားမေး” ဟု၊ မျက်စောင်းထိုးကာ၊ မြသိတာ
မြော၏။ သိန်းမြင့်ဇော် ရယ်မောနေလေသည်။ မြသိတာက . .

“နင်၊ မေးရမှာ။ ခင်ဗျားနဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့၊
ဘဝ၊ သံသရာ အဆက်ဆက်မှာ၊ သမီးယောက်ဖ
ဘယ်နှစ်ကြိမ်တော်ခဲ့သလဲလို့၊ မေးရမှာ”

အခဲ မကျေသေးစွာ ၊ ပြော၏ ။သိန်းမြင့်ဇော် ၊ အရယ်
မရပ်သေး။

ဇောငယ်ပျို (ချင်းချောင်းမြို့)

“မင်းက၊ ရည်းစားများတာကိုးကွ”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ ချုပ်ခိုးဖြည့်ပေးပြီး၊ သီဟကို၊
ပြသည်၊ကျီစယ် စကား။ သီဟက . .

“ဟိုကောင်မလေးကို၊ ကားတိုက်မိမလိုဖြစ်
လို့၊ တွန်းလှဲလိုက်ရင်း ၊ ဖြစ်တာပါဆို ။ ဘယ်နှယ့်
ကြောင့်၊ ရည်းစားများတဲ့ကိစ္စက၊ ဝင်ပါရတာတုန်း၊
ဒေါက်တာ ရေးထိုးရဲ့”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“မင်း . . .ပြောပြတယ်လေ။ မင်းရည်းစား
ဟောင်းနီလာခင်ရဲ့မောင်က၊ မင်းကို၊ ပြေးရိုက်ဖို့၊
လုပ်ရင်းက၊ ဖြစ်တာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါ”

“ငါ၊ပြောတာလည်း၊ အဲဒါပဲပြောတာလေ။
မင်းသာ၊ အဲဒီနီလာခင်ကို၊ မဖြတ်ခဲ့ရင်၊ ဒီဒဏ်ရာ၊
မရဘူးလို့၊ ပြောချင်တာ၊ ဟဲဟဲ။

ပြီးတော့ ၊ မင်း . . . စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း၊
ဖြတ်ဖြတ်ပစ်နေလို့က တော့ . . . ၊

နရုံးသားအေးကန်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မင်း . . . ရည်းစားများတာပဲ ၊ အဖတ်တင်
မယ်။ချစ်သူ စစ်စစ်တော့၊ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။
အဲဒါလေး ၊ ထည့်ပြောချင်လို့ ၊ စကားစ၊
ရှာလိုက်တာကွ”

“ငါ . . . ဘယ်သူ့ကိုမှ ၊ ရွေးချယ်နေတာ
မဟုတ်ဘူး ဟန်စိန် ။ သူတို့ရွေးချယ်တာကို၊ ငါ
မကြိုက်တာ။

ရိုးရိုးသားသားချစ်။ရိုးရိုးသားသား လက်တွဲ
ကြိုးကြိုးစားစား ရင်ဆိုင်။ပြီးနေတဲ့ဟာ။ဟို အဆင့်
ရှိမှ၊ ဒီ အဆင့်ရှိမှ ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့တော့၊ ငါ့ကို
လာရွေးချယ်လို့မရဘူး။

လယ်ထဲမှာ ခိုင်းဖို့၊ခွားရွေးသလိုမျိုး၊ ရွေးလို့
ကတော့ ၊ ငါ၊ အရွေးမခံနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊ငါ
ရည်းစားဦးရေများသွားတာဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ . . . မင်းလည်း၊ ရွေးချယ်နေလို့ပေါ့
ကွာ။ စိတ်တိုင်းမကျဘူးဆိုကတည်းက၊ စိတ်တိုင်း
ကျတာ၊ ရှိချင်နေလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့။ဒါပေမဲ့၊ ငါ ၊ ရွေး
နေတာတော့၊ မဟုတ်ဘူး။အရွေးအချယ် မခံချင်
တာ”

ဒေါက်တာ၊ဟန်စိန်က . . .

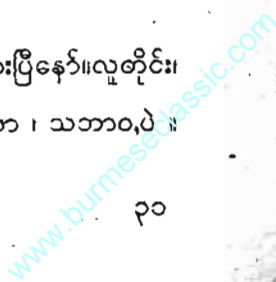
“ကန်စွန်းရွက်ဝယ်ရင်တောင် ၊ စိတ်ကြိုက်
ရွေးခြယ်ကြတယ်မဟုတ်လား။အပြစ်တင်မနေပါ
နဲ့တော့။ခေတ်ကိုက၊ ဒီလိုဖြစ်နေပြီလေ။

ဆေးကုတာတောင်၊ ကိုယ်တိုင်က၊သာ၊ ဆေး
ပညာကို၊ မသိကြတာနော်။ဘယ်ဆရာဝန်မှ၊ဆေး
တိုးတာ။ ဘယ်ဆရာဝန်မှ၊ ဂရုစိုက်တာ၊ ဆိုတာမျိုး
ကို၊ ရွေးချယ်ကုသကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါတောင်၊ ငွေရှိရင်၊ ရှိသလောက်။ ပါရဂူ
ကြီးနဲ့မှ၊ ပြချင်ကြတာ၊ မဟုတ်ဘူလား”

“အင်း။ အကောင်းဆုံးမှ ၊ လိုချင်ကြတဲ့ ၊
သဘောပေါ့”

“မင်း၊စကားထဲမှာ၊ပါသွားပြီနော်။လူတိုင်း၊
အကောင်းဆုံးကို ၊ ခုန်မင်ကြတာ ၊ သဘာဝပဲ။

နဂါးသား၏နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲသဏ္ဍာန်သစ်

ယောက်ျားလေးကလည်း ၊ သူ့ချစ်သူကို ၊
အကောင်းစား ၊ ဖြစ်ချင်သလို ၊ မိန်းကလေးက
လည်း၊ သူ့ချစ်သူကို ပြိုင်စံရှား၊ ဖြစ်စေချင်တာပါပဲ။
ချစ်သူအပေါ်ထားတဲ့၊ စေတနာကြောင့်
အကောင်းစားဖြစ်စေချင်ကြသလို၊ တချို့ကျတော့
အကောင်းစား . . . အမြင့်စားကို ၊ တော်ရ၊ စပီရ
ပတ်သက်ရတဲ့အပေါ်မှာ ၊ ဂုဏ်ယူချင် ၊ ကြွားဝံ
ချင်ကြတာလည်း၊ ပါတတ်တာပေါ့။

ကိုယ်ပိုင် အရည်းအသွေးနည်းတဲ့သူတွေက
အဲဒါမျိုးလောက်ပဲ၊ ဂုဏ်ယူနိုင်ကြတာလေ။မင်း
မကြိုက်တာ၊ အဲဒါ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်” . . . ဟဲ့၊ သီဟ ဝန်ခံ၏။ဒေါက်တာ ဟန်စိန်
စကားဆက်၏။

“မင်းတောင်၊ မင်းမကြိုက်တာရှိတတ်သေး
ရင်၊ သူတစ်ပါးလည်း၊ မကြိုက်တာ၊ မနှစ်သက်တာ
ရှိနိုင်တာပဲ။ မကြိုက်တာ၊ မနှစ်သက်တာ၊ ရှိနိုင်
တယ် ဆိုကတည်းက ၊ ကြိုက်တဲ့ ၊ နှစ်သက်တဲ့

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆွေးခြံ)

ရွေးချယ်စရာ ၊ ပုံသဏ္ဍာန်တော့ ၊ လူတိုင်းမှာ ၊
ရှိနေကြမှာပဲ”

“နွားရွေးသလိုတော့၊ မရွေးစေချင်ဘူး” . . . ဟဲ့၊ အကျိုးပြန်
ဆတ်ရင်း၊ သီဟ ပြော၏။ဒေါက်တာဟန်စိန်က . . .

“ဉာဏ်မီသလောက် ရွေးကြပါစေကွာ ။
သဘာဝ၊ လို့ပဲ၊ မင်းနှလုံးသွင်းလိုက်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ၊ ရွေးချယ်ရတယ်ဆိုကတည်းက ၊
အကောင်းအဆိုးရောနှောနေလို့ပဲ ဆိုတာ၊ သတိ
ပြုသင့်တယ်။

ငါ့ အထင်ပြောရရင်၊ချစ်ခြင်းမေတ္တာလောက၊
မှာ ၊ ရွေးနေချယ်နေရတယ်ဆိုတာ ၊ တော်တော်
စိတ်နှမ်းစရာကောင်းတဲ့၊ ကိစ္စပဲ။

ချစ်တယ် . . . ဆိုတဲ့၊ စကားတစ်ခွန်းဟာ၊
လက်ရှိ ပုံစံပွန်မှာမှ၊ ပြောဖြစ်တဲ့စကားလုံးလား။
သံသရာအဆက်ဆက်က၊ ထားခဲ့တဲ့၊ သစ္စာပန္နက်
စကားလား . . . ဆိုတာ၊ ဘယ်သူမှ၊ ထဲထဲဝင်ဝင်၊
မတွေးဆ၊ တတ်ကြတော့ဘူး။

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အဲဒါကြောင့်၊ အခုလိုက်၊ အခုကြိုက်၊ အခုကွဲတွေ . . ဖြစ်ကုန်တာ။

သံသရာက . . ကံ၊ ပါမလာခဲ့ရင်တောင် လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ၊ သဒ္ဓါတူ . . သီလ၊ တူ . . ဒါနတူ အောင်ကြိုးစားပြီး၊ ထပ်ထူပြုနေထိုင်တတ်ကြရင်လည်း ၊ ကွေကွင်းခြင်းဘေးက ၊ ကင်းလွတ်တယ်ဆိုတာကို၊ တော်ရုံလူတွေ ၊ လက်မခံတတ်ကြတော့ဘူး။

လောလောဆယ်၊ ငါ့လိုချင်တာ၊ သူပေးနိုင်ရဲ့လား၊ ငါ့ အပေါ်၊ အနစ်နာခံရဲ့လား ၊ ငါ့ကို ၊ ရှာကြွေးနိုင်ရဲ့လား၊ ငါ့အပေါ်၊ အာရုံထားရဲ့လား . . . ဆိုတာတွေလောက်ပဲ ၊ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြတော့တယ်လေ။

ကိုယ့်စိတ်တိုင်းလည်း၊ မကျရော၊ လမ်းခွဲဖို့ စွန့်လွှတ်ဖို့ကို၊ ဝန်မလေးကြတော့ ဘူး။ လာစမ်းနောက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး၊ ရွေးချယ်ကြပြန်ရော၊ အဲဒါ ၊ စိတ်တူ၊ ကိုယ်တူဖြစ်ဖို့၊ မကြိုးပမ်းဘဲ

စောင့်လှူဖို့ (ချင်းချောင်းခြံ)

ကိုယ့်အလိုဆန္ဒကိုပဲ ၊ ဦးစားပေးလို့၊ ဖြစ်ကြတဲ့ ၊

ရွေးချယ်မှု ပြဿနာ”

သီဟ၊က . .

“ဟ။ သိလှူခြည်လား ဒေါက်တာရယ်”

“သိလို့၊ ငါ့အိမ်ထောင်မကျသေးတာပေါ့။

ငါ၊ ဘာကိုမှ၊ မရွေးချယ်ဘူး။ ငါ့ကို၊ ရွေးချယ်ချင်နေသူတွေအပေါ်မှာတောင် ၊ ငါ ၊ သင့် မသင့်၊ တော်မတော်၊ ပြန်ပြီး မရွေးချယ်ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ခုနကပြောခဲ့သလို။ သံသရာအဆက်ဆက်ကပါလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာလား။ အခုမှ၊ ပေါ်လာတဲ့၊ ချစ်မက်မှုလား ဆိုတာကို၊ မခွဲခြားနိုင်သေးလို့ပဲ။

သံသရာအဆက်ဆက်က၊ ပါလာတဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုရင်တောင်၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်မှာ၊ သဒ္ဓါမတူ၊ သီလ၊မတူ၊ ဒါန မတူရင်၊ သံသရာအဆက်ဆက်က ထားခဲ့တဲ့၊ သစ္စာပန္နက်၊ ပျက်တတ်သေးတယ်လေ။ အဲဒီတော့ . . ၊ အရွေးကောင်းလို့ ၊ ရခဲ့ရင်တောင်၊

နှလုံးသား၏နောက်ခံတုတ်ပုံထည့်သွင်း

ကံ မတူတဲ့အခါ။ ပျက်ပြယ်သွားတတ်တာမို့၊ ကံတူ၊ အကျိုးပေးလေးကိုအေးအေးဆေးဆေးထိုင်စောင့်နေတယ်ဆိုပါတော့။

မင်းလိုလည်း ၊ ဒေါသ ၊ မများတော့ဘူး။ မင်းလိုလည်း၊ လူမုန်း မများတော့ဘူးပေါ့”

“မင်း ဆိုလိုတာက၊ ကံကိုယုံပြီး၊ ငုတ်တုတ် ထိုင်နေ ဆိုတာမျိုးကြီးလား”

“နိုး။ မဟုတ်ဘူး။ ကံဆိုတာ၊ အလုပ်ပဲလေ။ မင်းရဲ့ . . . စိတ်ထား၊ မင်းရဲ့၊ နှလုံးသားဟာ၊ မင်းရဲ့၊ ကံတရားပေါ့။

မင်း၊ စိတ်ထားကိုက၊ ငါ့ကို၊ လိမ်မယ့်သူတွေ၊ ငါ့ကို၊ အခွင့်အရေးယူမယ့်သူတွေ၊ ငါ့ကို၊ ရွေးချယ်မယ့်သူတွေလို့၊ တွေးမြင်နေမှတော့ ၊ မင်းရဲ့ . . . နှလုံးသားမှာ၊ မင်းရဲ့၊ စိတ်အဟုန်ကြောင့်၊ အလိုလို ညစ်နွမ်းနေတော့တာပေါ့။

အဲဒီလို၊ ညစ်နွမ်းနေမှတော့၊ မင်းဆီကို၊ အဲဒီ အညစ်အနွမ်းတွေပဲ ၊ ရောက်လာတော့တာပေါ့။

မောင်လှတို့ (ချင်းချောင်းခြံ)

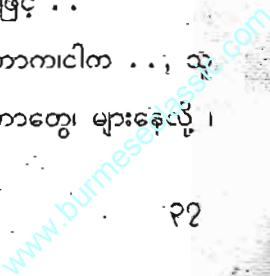
အဲဒါ . . . မင်းရဲ့ ကံပေါ့။ တချို့က၊ ကံဆိုတာ . . . မမြင်ရတဲ့နေရာကနေ၊ လူကို၊ ထိန်းကျောင်းနေတဲ့၊ စွမ်းအားကြီးတစ်ခုလို့၊ ထင်နေတတ်ကြတယ်။

စွမ်းအားကြီးတစ်ခုပါ . . . လို့ ဆိုရင်တောင်၊ မင်းရဲ့ . . . စိတ်ထား၊ မင်းရဲ့ . . . အပြုအမူ၊ မင်းရဲ့၊ နှလုံးသားကြောင့်၊ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့စွမ်းအားကြီးပဲ။ တခြားက ၊ လာတာမဟုတ်ဘူး ။ မင်းဆီက၊ လာတာ။

ကံကို ယုံတယ်၊ ကံကို ယုံတယ် ဆိုပြီးတော့၊ မမြင်ရတဲ့ ၊ အရာကြီးအပေါ်ကို ၊ ပုံချသလိုကြီး၊ ယုံနေတာဆိုရင်၊ မှားတယ်။ ငါ လုပ်ခဲ့တဲ့၊ အလုပ်တိုင်းဟာ ၊ ငါ့ဘဝပဲ . . . လို့ ၊ လက်ခံနိုင်မှသာ ၊ ကံကိုယုံတယ် . . . လို့၊ ပြောလို့ရတယ်။ ငုတ်တုတ်ကြီး၊ ထိုင်ပြီး၊ ယုံနေတာမျိုး၊ မဟုတ်ဘူးလေ”

သီဟက ၊ စိတ်တိုင်းမကျသေးဟန်ဖြင့် . . .

“မင်း . . . ဆိုလိုချင်တာက၊ ငါက . . . သူတစ်ပါးအပေါ်၊ မယုံကြည်တာတွေ၊ များနေလို့ ၊

မယုံကြည်စရာ လူတွေနဲ့ပဲ၊ တွေ့နေရတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား။”

“ဒါပေါ့။ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါဆို ငါ့ တစ်ခု ထပ်မေးမယ်”

“မေး”

“ငါက ၊ အားလုံးအပေါ် ၊ ကိုယ် စိတ် နှလုံး အကောင်းဆုံးနဲ့ ၊ ဆက်ဆံနေပါလျက် ၊ သူတို့ ၊ ငါ့အပေါ်မကောင်းကြတာကျတော့ရော ၊ မင်း ၊ ဘာပြောမလဲ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ရေရှေးဖြင့် လက်ဆေးရင်း . .

“မင်းဆီမှာ ၊ မကောင်းခဲ့စဉ် ကာလက ၊ အရှိန်အဟုန်တွေ၊ ကျန်နေသေးလို့ပေါ့။မင်းလည်း၊ ကြားဖူးမှာပါကွာ။ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုဆိုတာလေ။

မင်း၊ ဘယ်တုန်းကမှ၊ မပြုမူခဲ့ဘဲနဲ့၊ မင်း၊ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ကံဆိုတာ၊ ရှိကို၊ မရှိဘူး။မင်း၊ ပြုမူခဲ့မိတာကို၊ မင်း၊ မှတ်မိနိုင်စွမ်း၊ မရှိတာပဲ၊ဖြစ်လိမ့်မယ် . . သူငယ်ချင်း”

“ဒါဆို၊ စိတ်ကောင်းမထားဘဲ၊ အရာရာ ၊ သူတို့လိုတဲ့အတိုင်း၊ ဖြစ်နေကြတဲ့သူတွေကျတော့ ရော၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အဆင်ပြေနေကြတာလဲ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ပြုံးလျက် . .

“မင်းမေးခွန်းကလည်း၊ ကလေးဆန်လိုက်တာ ၊ အဆင်ပြေနေသူတွေအပေါ်၊ မနာလိုတဲ့ ၊ လေသံမျိုးကြီး”

“ဟုတ်တယ်။ မနာလိုလို့၊ မေးတာ”

“မနာလို မဖြစ်နဲ့၊ သူငယ်ချင်း။သူတို့၊သူတို့ တွေက၊ တစ်ချိန်ချိန်တုန်းက၊ ကောင်းတဲ့ကံ အမှု တွေကို၊ လုပ်ခဲ့ကြသူတွေလေ။

ဒါပေမဲ့၊ အဲဒီ၊ ကောင်းကံတွေ၊ ကုန်သွားခဲ့ရင်တော့၊ အခု ပြုမူနေတဲ့၊ ဆိုးကံတွေရဲ့၊ အရှိန်အဟုန်က၊ အကျိုးပြန်ပေးမှာပါပဲ ။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကံက၊နေ၊ လွတ်သွားတဲ့သူ၊ တစ်ယောက်မှ၊ မရှိဘူးကွ”

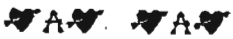
“ဟုတ်လို့လား”

နုလင်းဘက်အောက်ဆုံးထုတ်ဝေသည့်အခန်း

“ဟုတ်မဟုတ်သိချင်ရင်၊ သို့တစ်ပါးကောင်း၊
မကောင်းကို၊ အာရုံမထားဘဲ၊ မင်းဘာသာ၊ ကောင်း
အောင်နေကြည့်လိုက်ပေါ့ကွာ။”

လွယ်တော့၊ မလွယ်ဘူနော် . . သူငယ်ချင်း၊
ငါးတွေက ၊ ရေမှာပဲ ပျော်နိုင်ကြသလို၊ လောက်
ကောင်တွေက၊ မစင်မှာပဲ၊ နေချင်ကြသလို ၊ လူ
ဆိုတာ၊ ကိုယ့်ဝါသနာလေးတွေကြားမှာပဲ၊ နေပျော်
တတ်ကြတယ်။ ရုန်ထွက်ဖို့ ဝန်လေးတတ်ကြတယ်။”

“အများကြီးမဟုတ်တောင်၊ နည်းနည်းတော့၊ ပြင်ကြည့်ရ
မှာပေါ့” ဟု ၊ သီဟ၊ ပြော၏။ “ပြင်သင့်တာ၊ ကြာပြီ သူငယ်ချင်း”
. . ဟု၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ပြော၏။ “ငါ့လူဆိုးမဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟု၊
သီဟ ပြောသည်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ “လူဆိုးမဟုတ်ဘူး၊ လူပေ။
ဟိုးတုန်းကလည်း၊ ဒီ၊ ကံတရားအကြောင်းကို၊ ငါ၊ ပြောပြဘူးပါ
တယ်။ မင်း၊ မမှတ်ထားဘူးလား” ဟု၊ ပြောလေ၏။ သီဟ ပြုံးနေ
လေသည်။

မောင်လှဗို (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျရှင်ဆင်းသည်နှင့် ၊ ဆေးခန်းသွားဖို့ ၊ မြသီတာက ၊
ကို၊ အဖော် ခေါ်လာသည်။ သိန်းမြင့်ဇော်လည်း၊ လိုက်လာ၏။
သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ရဲမင်းခေါင်ကို၊ အဖော်ခေါ်လာသည်။

“ငါက၊ မိန်းကလေး အဖော်မရှိလို့၊ နီနီဦးကို၊
ခေါ်လာတာ။ နင်က၊ ယောက်ျားလေးအဖော်မရှိလို့၊
ရဲမင်းခေါင်ကို၊ ခေါ်လာတာလား”

မြသီတာ၏ အမေးစကားကြောင့်၊ သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“နင့်စကား၊ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲမြသီတာ။
ငါက၊ ယောက်ျားလေး အဖော်ရှာနေတဲ့အခြောက်
ကြီးဖြစ်သွားပြီဟ၊ သိရဲ့လား”

“ဟဲ့တီးတိုးပြောပါ။ ငါ တို့ သိက္ခာကျတယ်။
သူများတွေများ၊ ကိုယ်ခြောက်တာ၊ လူသိမှာစိုးလို့၊
ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့လေး၊ နေကြတာ။

နင်က၊ လမ်းမမှာ၊ လာ အော်ပြနေတယ်။
အရှက်ကို၊ မရှိဘူး”

“ဟဲ့ . . မြသီတာ . . ”

နုလုံးသားခါနောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဗောဠိလှစိုင်း (ချင်းချောင်းခြံ)

သိန်းမြင့်ဇော်၊ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသေးခင်၊ ဆေးခန်း
အနီးသို့၊ ရောက်လာကြသဖြင့်၊ မြသီတာက . .

“ဪ . . သိပြီသိပြီ။ ကိုသီဟနဲ့တွေ့ရင်
နင်၊ အတီးခံရမှာစိုးလို့၊ ရဲမင်းခေါင်ကို၊ လူမိုက်
ငှားလာတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

အထိတ်တလန့်မေးပြီး . .

“ဒီ တစ်ခါ။ ငါ၊ မပါဘူးနော် သိန်းမြင့်ဇော်”

“ဒုက္ခပါပဲ မြသီတာရယ် . . ။ငါ့ ဘာသာ
တစ်ယောက်တည်း၊ ဖြစ်နေလို့၊ ဒီကောင်ကို၊ ခေါ်
လာတာပါဟာ။ တစ်ခုမှကို၊ အကောင်း မပြောဘူး”

“ဟိုမှာ၊ နင့်ယောက်ဖ”

မြသီတာ ညွှန်ပြရာ၊ ကားလမ်းတစ်ဖက်သို့၊ သိန်းမြင့်ဇော်
ကမန်းကတန်း၊ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ သီဟ၊ကို၊ တွေ့လေ၏။

“ငါ့ယောက်ဖ၊ မဟုတ်ဘူး။ နင့် ဘကြီး။ နင့်

အသက်ကို၊ ကျွမ်းထိုးပြီး၊ ကယ်တင်ထားတဲ့၊ နင့်
ဘကြီး”

“ကိုသီဟ၊ဆိုတာ၊ သူလား”

ရဲမင်းခေါင်၏ အမေး။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းသိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ ငါတို့ရဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

“သူက၊ ကျွဲရှင်ပြလို့လား” . . ဟဲ့၊ မြသီတာ မေးသည်။

“ကျွဲရှင်ပြတာမဟုတ်ပါဘူး ။ ငါ တို့၊ က

ဆရာတင်ထားတာ။ သူက . . ဖိုက်တာဟ”

ရဲမင်းခေါင်က၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ ငဲ့ကြည့်ကာ . .

“သူကားကို၊ မင်း၊ တုတ်နဲ့ရိုက်တာ၊ မင်းကို၊

သူ . . ။ ဘာမှ၊ မလုပ်ဘူး။ ဟုတ်လား”

သိန်းမြင့်ဇော် ခေါင်းညိတ်၏။ မြသီတာက . .

“ငါ့ မျက်နှာကြောင့်၊ သူ သက်သာသွားတာ”

ရဲမင်းခေါင်က . .

“နင့် မျက်နှာကို၊ ကိုသီဟက၊ ကြောက်သွား
လို့လား”

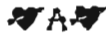
“မိန်းကလေး၊ ပါလာလို့၊ ရန်မလုပ်တာကို၊
ပြောတာဟဲ့”

“ဪ . . ဒီလိုလား”

နည်းဘာသာစကားအတိုင်းအတာအတိုင်း

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ့ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာရဲမင်းခေါင် တားလမ်းတူးသွားလေ၏။

“ကိုငှက်ကြီး”ဟု ရဲမင်းခေါင် လှမ်းခေါ်လေ၏။ သီဟ၊ လှည့်ကြည့်သည်။ “ကိုငှက်ကြီးလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ” . . ဟု သိန်းမြင့်ဇော် တီးတိုးမေးသည်။ “နောက်မှာ ပြောပြမယ်” . . ဟု ရဲမင်းခေါင် ပြောပြီး ၊ သီဟ၏ အနီးသို့သွားသည်။

“ကိုငှက်ကြီး။ဒါ၊ ကျွန်တော့် ဘော်ဒါ”

သီဟ၊က၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . .

“အေး။ငါ့ထင်တယ်။မင်းတို့ ရပ်ကွက်ထဲတစ်ခု ဆိုတော့ . . ”

ရဲမင်းခေါင်က . .

“အဲဒါ၊ ကိုငှက်ကြီး၊ ဒီကောင်ကို တင်းမော မှာ စိုးလို့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာ”

“ကျွန်တော် , အထင်မှားသွားတယ် ကိုသီဟ” . . . ဟု သိန်းမြင့်ဇော် ဝင်ပြော၏။ သီဟ၊က . .

စောင့်လှူဖျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“မင်း၊ သက်ဆိုင်ရာကို ၊ မေးမြန်း စုံစမ်း

ပြီးပြီထင်တယ်။ ဟုတ်လား”

သိန်းမြင့်ဇော် ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်၏။ သီဟ၊က . . .

“စိတ်ထဲ၊ မထားပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်ညီ အရွယ် တွေပဲဟာ”

မြသီတာတို့ နှစ်ယောက်၊အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သီဟ၊ကို မြသီတာ ပြုံးပြု နှုတ်ဆက်သည် ။ သီဟက ၊ မျက်ခုံးပင့်ကာ ၊ နှုတ်ဆက်၏။

“အစ်ကို . . ။ အနာသက်သာလား”

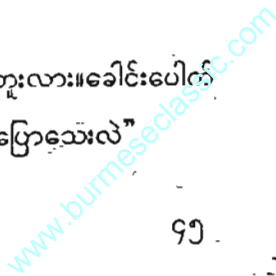
မြသီတာ ၊ အမေး။

“ချုပ်ရိုးတော့၊ ဖြေပြီးသွားပြီ ညီမ။ညီမ၊ ရော၊ ပျောက်သွားပြီလား”

“ဆေးလာထည့်တာ။ပျောက်တော့မှာပါ”

နီနီဦးက၊ မြသီတာနှင့်သီဟကို တစ်လှည့်စီ၊ ကြည့်နေလေ

“အိမ်က၊ လူကြီးမပါဘူးလား။ခေါင်းပေါက် သွားတဲ့ကိစ္စ။ အိမ်က၊ ဘာပြောသေးလဲ”

နှလုံးဘေးအန္တရာယ်ဆုံးရှုံးရန်တိုက်ရိုက်သဘောရှိသန်

“ဘာမှ မပြောဘူး။ ရတယ်”

သီတာ မျက်ခုံးတွန့်ကာ . . .

“သမီး မိန်းကလေး ၊ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စ

ဖြစ်တာလေ။ အိမ်က၊ ဘာမှ မပြောဘူး ဟုတ်လား”

မြသီတာက ၊ မျက်နှာ အနည်းငယ် ၊ ငယ်လျက် . .

“ကျွန်မက ၊ အဒေါ်အိမ်မှာ၊ ခဏလောနေ

တာပါ။ ခေါင်းပေါက်တာကိုတောင် ပြီးစလွယ်

ပြောထားတာ။

ဆေးခန်းကို ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲလာဖြစ်

တယ်”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ အနာသေးပေမဲ့၊ ဂရု

တော့စိုက်”

ပြောပြီး၊ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အားလုံးပဲ၊ သွားပြီ”

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မြသီတာက၊ လက်ပြင်း။

အနာကို၊ ဆေးထည့်ရင်း၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

မောင်လှဗျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“နှစ်ရက်သုံးရက်နေရင်၊ ပျောက်လောက်

ပါပြီ။ နောက်တစ်ခေါက်လာပြီးရင်၊ အိုကေပဲ။

အညော်တော့၊ မမိစေနဲ့။ သောက်ဆေးလေးလည်း၊

ထပ်သောက်လိုက်ပါဦး”

မြသီတာက “ဟုတ်ကဲ့” . . ဟု ပြောပြီး၊ ဆေးဖိုးပေးသော

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ပြုံးလျက် ၊

“ပေးဖို့ မလိုဘူးလေ။ သီဟနဲ့ဆရာနဲ့က ၊

သူငယ်ချင်းတွေ”

မြသီတာက၊ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏၊

ပြင်နှစ်ဖက်စလုံးရှိ၊ ပါးချိုင့်လေးတွေကို၊ ငင်းကြည့်နေမိ၏။

“ဟဲ့”

နီနီဦး၏၊ အဟန့်။

“ကျေးဇူးပဲ . . လို့ပြောလိုက်လေဟာ . . ။

နင်ကလည်း၊ ဆေးဖိုး မယူဘူးဆိုတာနဲ့၊ ဝမ်းသာ

လုံးဆို့နေတယ်”

“အာ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ၊ ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဆရာကို ၊ ကျေးဇူးမတင်နဲ့ ။ သီဟကို ၊

နုလုံအား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေကြွားနိသစ်

ကျေးဇူးတင်။ ဒီကောင်က ၊ ကပ်စေးနဲ့။တော်ရဲ့
လူကို၊ စေတနာ ထားတတ်တာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ၊ ကျေးဇူးပါ . .
ဆရာ”

ပြောပြီးထိုင်ရာမှ၊ထ၊ရင်းဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏ မျက်နှာ
ကိုမြင်တာ၊ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆရာ”

“ပြော . . .”

“လှိုင်သာယာမှာ၊ဆေးခန်းဖွင့်ဖူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မဖွင့်ဖူးပါဘူး။ဆရာက၊ နယ်
ရှောက်နေတာ၊ ကြာပြီ။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာ
သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဪ . . ၊ဟုတ်ကဲ့။ သွားပါဦးမယ် ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဆေးခန်းအပြင်သို့၊ ရောက်ခဲ့ကြ၏။သိန်းမြင့်လော်၊ အသံ
ထွက်လေပြီ။

“ဆေးခန်းထဲမှာမို့ ၊ ငါ . . . မပြောဘဲ၊

မောင်ပုဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အောင့်ထားရတာ ။ နင် တော်တော် လွန်တာပဲ
မြသိတာရယ်”

“ဘာလဲဟ”

“ငါတောင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ဒီ၊
အရွယ် အထိ ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ၊ နင့်လို ၊
ခေါ်တော့ကြည့်နဲ့၊ မကြည့်ဖူးဘူး။

နင် . . ။ ဆရာဝန်ကို၊ ကြည့်နေတာလေ။
ကုလားမကြီး၊ ငြုပ်သီးတောင့်၊ ကိုက်စားတော့မယ့်
အကြည့်မျိုး။

မိန်းကလေးပဲဟယ်။ဣန္ဒြေလေး နည်းနည်း
လောက်တော့၊ စောင့်စည်းဦးပေါ့။မသကာ၊ မဂို
အကြည့်လေးနဲ့၊ ကြည့်ပေါ့ဟယ်။ အခု၊နင့် အကြည့်
ကမိန်းကလေးဖြစ်ပြီးခေါ်တော့ ကောင်ရေ . . .
ငါးထောင်အားလောက်နဲ့၊ ကြည့်နေတော့၊ ဘေးက၊
နီနီဦးပါ ၊ ဝင်ဟန့်ရတော့တာပေါ့။

ဆရာဝန်ကို၊ မိန်းကလေး တော်တော်များ
များ၊ အကြိုက်တွေ့ကြပါတယ်ဟယ် ။ ဒါပေမဲ့ . . ၊

နရုံးသားအိမ်နောက်ဆုံးတွင်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

နင့်လောက်တော့၊ အသည်းအသန်မလုပ်ဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ အခွင့်သာတုန်း၊ အပိုင်တွယ်လိုက်သည့်

မုက်နှာထားဖြင့်၊ အားပါးတရ ဝမ်းပမ်းတသာ ပြောလေ၏။

မြသီတာက . .

“သိန်းမြင့်ဇော် ၊ နင်၊ ဘာတွေ၊ လျှောက်

ပြောနေတာလဲ”

ပြောပြီး၊ သိန်းမြင့်ဇော်၏ ငယ်ထိပ်ကို၊ ဒေါက်ကနဲမြည်

အောင်၊ခေါက်လိုက်လေသည်။ (သိန်းမြင့်ဇော်၏ အကြားအာရုံတွင်

မူ၊ ဒေါက်ကနဲ မကြားရ။ “ဒေါင်ကနဲ”သာ၊ ကြားရသည်။)

“အား”

အော်ဟစ်၊ ငြီးငြူလျက်၊ သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“မြသီတာ ၊ ကြီးထိပ်ကို ၊ မခေါက်နဲ့ဟာ

ဘုန်းနိမ့်တယ်”

နီနီဦးက . .

“ဟဲ့ ။ သိန်းမြင့်ဇော် ။ ငယ်ထိပ်ပါဟယ်

ဘာလို့၊ ကြီးထိပ်လို့၊ ခေါ်တာလဲ”

အတည်အမှတ်ဟုထင်ကာ၊မေးမြန်းလေ၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က

မောင်လှဦး (ချင်းချောင်းခြ)

“နင့် အသက်၊ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နင်တို့နဲ့၊ ရွယ်တုပဲလေ။ နှစ်ဆယ်နှစ်”

“နင့်ကိုယ် . . နင်၊အူပဲလေးလို့ထင်သလား။

အရွယ်ရောက်ပြီလို့ထင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု၊ နီနီဦး မေး၏။ “နင်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို၊

ဖြေမေးတာလေ။ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ” ဟု၊ သိန်းမြင့်ဇော်

ပြော၏။ နီနီဦးက . . .

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီပဲဟာ၊ အရွယ်

ရောက်ပြီ လို့တော့၊ ထင်တာပေါ့”

“ဒီ . . နဖူးအပေါ်ပိုင်း။ ငယ်ငယ်တုန်းက၊

လှုပ်စေ့လှုပ်စေ့ ဖြစ်နေတဲ့ ၊ နေရာလေးကို၊ ဘာ

ခေါ်လဲ”

“ငယ်ထိပ်လေ”

“အခုအသက်ကြီးလာတော့အဲဒီနေရာလေး၊

လှုပ်သေးသလား”

နီနီဦးက၊ ကိုင်စမ်းကြည့်လျက် . .

“ဟယ် . . ။ မလှုပ်တော့ဘူးဟဲ့”

နရုံးသာအနောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

တစ်ခါမျှ၊ စမ်းသပ် ဘူးသူ၏ ၊ တအံ့တဩလေသံဖြင့်
ပြောဆိုသိန်းမြင့်လောက်၊ ခေါင်းပေါ်မှ၊ လက်ကိုပြန်မရုတ်သေး
ပထမအောင်ပေါ်တွင်၊ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး၊ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာ
ကြီး၏ လေသံဟန်ပန်ဖြင့် . .

“အိမ်း . . .”

“ဟေ့ကောင် ၊ အိမ်း . . ဆိုတာ ဘာကို
ပြောတာလဲ”

ရဲမင်းခေါင် ဝင်မေး၏။ သိန်းမြင့်လောက် . .

“အေး . . လို့၊ ပြောတာကွ”

“အဲဒါဆိုလည်း၊ ကောင်းကောင်းပြောတာ

သိန်းမြင့်လောက်၊ နီနီဦး/ဘက်သို့၊ ပြန်လှည့်ကာ . .

“အိမ်း”

“သိန်းမြင့်လောက် . . ၊ မအိမ်းနဲ့ကွာ။ နို့နို့
ပဲပြော”

သိန်းမြင့်လောက် ၊ ရဲမင်းခေါင်ကို ၊ မျက်လုံးထောင့်က

ကြည့်ပြီးမှ . .

“အေး ။ ငယ်ငယ်တုန်းက၊ အဲဒီနေရာက

စောင့်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

လှုပ်လည်းလှုပ်နေတယ်။ ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်
ဆိုတော့။ ငယ်ထိပ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

အခု အသက်အရွယ်မှာ အဲဒီနေရာလေးက၊
လှုပ်လည်း ၊ မလှုပ်တော့ဘူး ။ အသက်က၊ လည်း၊
ကြီးနေပြီဆိုတော့၊ သဘာဝ၊ ကျကျ၊ ခေါ်မယ်ဆိုရင်၊
ဒီနေရာကို၊ ကြီးထိပ် လို့ပဲ၊ ခေါ်သင့်တယ်။ သေသေ
ချာချာ မှတ်ထား”

“ဘာမှ၊ မဆိုဘူး” ဟု၊ မြသီတာ ပြော၏။ ရဲမင်းခေါင်က၊

“အေးလေ။ မင်းပြောသလိုဆိုရင်၊ တစ်ကိုယ်

လုံးကို၊ ကြီး . . တပ်ခေါ်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

မြသီတာက၊ နီနီဦး၏ လက်ကိုဆွဲလျှောက်ရင်း . .

“အလကား၊ သူပဲစပ်ထဲ ရှိတာ၊ လျှောက်

ပြောနေတာ။ နီနီဦး၊ နင်၊ သိန်းမြင့်လောက် ပြောတာ၊

ဘာတစ်ခုမှ၊ မှတ်မထားမိစေနဲ့နော်။ အကုန်တလွဲ

တွေခြည်းပဲ”

နီနီဦး ခေါင်းညိတ်၏။ သိန်းမြင့်လောက်က၊ အမီလိုက်လျှောက်

နှလုံးသားအိမ်နောက်ခန်းထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“နင်တို့တွေ . . . အဟောင်းထဲမှာ ၊ တာ
လည်လည်ဖြစ်နေလို့၊ အသစ်အဆန်းလေးတွေ
တွေးတတ်တောတတ်အောင်၊ သင်ပေးနေတာ
သမိုင်းပါမောက္ခ ၊ ဆရာကြီး ခေါက်တာ
သန်းထွန်းရဲ့ ၊ အဆိုတစ်ခုရှိတယ် ။ အသိသစ်
အတွေးသစ်၊ အယူအဆသစ်၊ မပါရင့်စာအုပ်သစ်
မရေးနဲ့ . . . တဲ့။”

အဲဒါကြောင့်၊ နင်တို့ . . . အဟောင်းကို
ကြည့်ပြီး ၊ အတွေးသစ်၊ အယူအဆသစ် တွေ
တွေးနိုင်အောင်၊ ငါက၊ လေ့ကျင့်ပေးတာ”

“ပါမောက္ခကြီးရဲ့စကား၊ နှင့်ပါးစပ်ထဲ၊ ရောက်သွားတာ
တာဝတီသာကံ၊ နတ်စောင်း။ ရုပ်ကွက်ထဲက၊ နတ်ကတော် လက်ထဲ
ရောက်သွားသလိုပဲ။ မတန်မရာ” . . . ဟဲ့၊ မြသီတာ ပြော၏။

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ အားကျမခံစွာဖြင့် . . .

“ထားပါတော့။ ငါ့၊ ငယ်ထိပ်ကိစ္စ။ ဆရာဝန်
ကို၊ နင်၊ အငန်းမရရှိတ်နေတာက၊ ဘာသဘောလဲ
ပြော”

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းခြံ)

မြသီတာက . . .

“ဘာသဘောမှ၊ မဟုတ်ဘူး။ မြင်ဖူးသလိုလို၊
ရှိလို့”

သိန်းမြင့်ဇော်က . . .

“ကိုသီဟကိုရော၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်ကိုရော၊
မြင်ဖူးသလိုလိုရှိတယ်ဆိုတော့။ ဟဲဟဲ . . . နင်၊
ငါးမန်းနှစ်ကောင်ဖမ်းချင်နေလို့လား။”

“ငါးရဲ့နှစ်ကောင်ပါကွာ” . . . ဟဲ့၊ ရဲမင်းခေါင် ပြော၏။

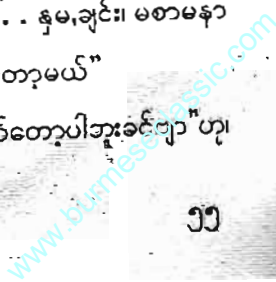
သိန်းမြင့်ဇော်က . . .

“အခုခေတ် လူတွေက၊ ငါးရဲ့ လောက်ကို၊
စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ငါးမန်းတို့၊ ဝေလ၊ ငါးတို့၊
လင်းပိုင်တို့လောက်မှ၊ စိတ်ဝင်စားကြတော့တာ။

အကောင်ကြီးကြီးတောင်၊ နှစ်ကောင်လောက်၊
တပြိုင်တည်း၊ ဖမ်းချင်ကြတာလေ။ ဟဲဟဲ”

“သိန်းမြင့်ဇော်၊ နင် . . . နှမချင်း၊ မစာမနာ
မပြောနဲ့နော်။ ငါ၊ စိတ်ဆိုးတော့မယ်”

“စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုရင်တော့၊ မနောက်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ” ဟဲ့။

သိန်းမြင့်ဇော်၊ ရယ်လျှော်ပြော၏။ မြသီတာက . .

“ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ ရယ်လိုက်ရင်ပါးချိုင့်လေးပေါ်သွားတာကိုရော၊ ကိုသီဟ၊ မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့စကားပြောပုံဆိုပုံကိုရောငါ၊ အတူတူ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ။ မြင်ကို မြင်ဖူးတယ်။ ငါ၊ မမှတ်မိတာ”

“ဪ . . အဲဒါကြောင့်၊ နင် ဒေါက်တာကို သေသေချာချာ ငေးကြည့်တာကိုး”

နီနီဦးက၊ ယခုမှ၊ သဘောပေါက်စွာ၊ ပြော၏။

“မြသီတာကို၊ မြင်ဖူးသလား . . လို့ကိုငှက်ကြီးကို၊ ငါ၊ မေးပေးရမလား”

ရဲမင်းခေါင်၏ အမေး။ မြသီတာက . .

“ကိုငှက်ကြီး။ ဘယ်က၊ ကိုငှက်ကြီးလဲ”

“ဪ။ ကိုသီဟကိုပြောတာပါ။ ကိုသီဟကို၊ ငါတို့က၊ ကိုငှက်ကြီးလို့၊ ခေါ်တာ”

“သူသိမှတော့ငါ့ကို၊ မြင်တာနဲ့မြင်ဖူးတယ် . . ပြောမှာပေါ့ ။ မသိလို့၊ မပြောတာ နေမှာပါ။

သွား မမေးပါနဲ့။ အရေးမကြီးဘူး”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“မင်းနဲ့ ကိုသီဟနဲ့က၊ ဘယ်တုန်းက၊ သိတာလဲ။ နောက်ပြီး ၊ သူ့ကို၊ ဘာဖြစ်လို့၊ ငှက်ကြီး လို့ ခေါ်တာလဲ”

“ယောက်ဖ၊ အကြောင်းကို ၊ စိတ်ဝင်တစားမေးနေပြန်ပြီ”

— ဟု မြသီတာ ဝင်နောက်၏။

“မြသီတာ။ နင်၊ မောင် နှမချင်းမစာမနာ၊ မနောက်နဲ့နော် ။ ငါ့အစ်မ၊ နဲ့ ၊ ကိုသီဟ ကိစ္စက၊ ပြီးသွားပြီ။

ယောက်ဖ၊ တော်ချင်ရင်တောင် ၊ နောက်ထပ်၊ ငါ့ နှမ၊ တစ်ယောက်၊ ထပ်ပေးမှ၊ တော်လို့၊ ရမှာ။ အစ်မ၊ နဲ့တော့၊ ဘယ်လိုမှ ၊ ဖြစ်တော့မှာ။

နတ်တော်၏အောက်ဆုံးတူတိုင်းသောဟန်သစ်

တော့ဘူး”

“နင့်မှာ၊ နှမ၊ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါက၊ မရှိဘူး အောင်းမေ့လို့”

“ရှိပါတယ်ဆို”

“နင့်နှမ က၊ ဘယ်သူလဲ”

“မြသီတာ”

ပြောပြီး၊ သိန်းမြင့်ဇော်၊ ထွက်ပြေး၏။မြသီတာက၊ မြေ

မလိုက်ဘဲ . .

“ရဲမင်းခေါင်က၊ ငှက်ကြီး အကြောင်း၊ ပြော

ပြမလို့တဲ့”

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“နောက်နေ့မှပဲ၊ နားထောင်တော့မယ်။ ဝီနေ့

တော့၊ နင့် အနားကို၊ ငါ၊ လုံးဝ . . မလာတော့ဘူး

.. နှမတော်”

မြသီတာက၊ ခဲကောက်ဟန် ပြု၏။ သိန်းမြင့်ဇော်၊ ပို၍

အေးမြင့်သည်။

နဂါးသား၏အောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှဗို (ချင်းချောင်းခြံ)

သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ရန်ပွဲတစ်ပွဲအား၊

ဝင်ရောက်ဟန့်တားခဲ့သည်ကို၊ ရဲမင်းခေါင် ကြုံဖူးခဲ့လေ

♥ A ♥

နှလုံးသားနှစ်ခုနက်ဆုံးထုတ်ဝေသောနေ့သစ်

မောင်လှဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“အစ်ကိုက ၊ အဲဒီငှက်ကြီးကို ၊ ကျွတ်ထာ

ပြီးတော့ . . . ငါတို့ အုပ်စု၊ လူ . . . များသွား

လား”

တာကို . . . လတ်မခံချင်လို့ ဝင် ဟောလိုက်တာ၊

တင်ထွေး၏ အမေးစကား။ ကိုမြင့်ကိုက . .

ဖြစ်မယ်”

“ကျွတ်တယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်

“ဝမ်းတိုင်ဝမ်းဆိုရင်၊ သူ၊ ဝင်မပါဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

ရှိတဲ့ခွင်ထဲမှာ၊ တစ်ယောက်က၊ အပြင်းစားကြီး

ခေါင်းခေါင်မေး၏။ ကိုမြင့်ကို၊ ခေါင်းညိတ်သည်။

မဟောစေချင်တဲ့သဘောနဲ့၊ သူ၊ တားတာပါ။

“သူက၊ ဖိုက်တာလား”

သူ . . . တစ်နေရာရာမှာ၊ အရမ်းဟောနေ

အုပ်စုထဲမှာ၊ ဓာခြားတစ်ယောက်က၊ မေးသည်။ ကိုမြင့်ကိုက၊

လို့ငါနဲ့၊ နီးစပ်ရာမှာ၊ ငါက၊ ဝင်ရပ်လိုက်ရင်လည်း

“နာမည် အရင်းတောင်၊ ငါ . . . မသိဘူး။

သူ . . . ဆင်ခြင်ပေးမဲ့၊ သဘောပေါ့။

ငှက်ကြီး ဆိုတာပဲသိတယ်။ ငါနဲ့က၊ ရန်ပုံ တစ်ခုမှာ၊

သိတာ။ ငါတို့ဘက်က၊ သူ၊ ဝင်တီးပေးတယ်။

ခေါင်၊ ခေါင်းညိတ်၏။

ငယ်ငယ်လေးနဲ့၊ ယောက်ဖကို၊ ငှက်ကြီး

“သူ၊ ပြုံးရဲ့သားနဲ့မှ၊ မင်းက၊ မပြေမလည်

တောင်နဲ့၊ လိုက်ခတ်လို့၊ ရပ်ကွက်ပေးသူကို၊ ငှက်ကြီး

ဆိုရင်၊ သူ့ခါးကြားထဲမှာ၊ မင်း သံလက်သီးထက်၊

.. လို့၊ ခေါ်တာ။ အဲဒီတော့၊ ဖိုက်တာ .. ဟုတ်

ထိရောက်တာ၊ ပါတယ်”

မဟုတ်၊ စဉ်းစားကြည့်တော့”

“ဪ ..”

“လူ ရမ်းကားပုံတော့၊ မပေါက်ဖူးဗျ” .. ဟု၊ ရဲမင်းခေါင်

ငှက်ကြီးဆိုသူကို၊ လူမိုက်လား ... လူဇော်လား ...

ထင်မြင်ချက်၊ ပေးသည်။

သူတွင်ကျယ်လား .. ဆိုတာထိုစဉ်က၊ ရဲမင်းခေါင် မခွဲခြားတတ်ခဲ့။

“သဘော ကောင်းတယ် ။ မင်းကိုတောင်

အဲဒီတုန်းက၊ သူ .. နှစ်မတန်း၊ ဖြေဆိုထားသည့် အရွယ်။

ပြုံးပြီး၊ တောင်းပန်တယ်မဟုတ်လား”

နောင်တွင်၊ ငှက်ကြီးဆိုသူကို၊ ခဏခဏတွေ့ကြုံဖြစ်သည်။

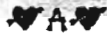
နုလင်းဘေး၏အမှတ်အသားတို့သည်

မောင်ပုဗ္ဗိ: (ချင်းချောင်းခြံ)

အနေအထိုင် အေးအေးသည်။ ထို့အပြင်နောင် . . သုံးနှစ်လောက်

ကြာလာအခါ ပိုမို ကြွယ်ဝ, နေသည်ကို၊ တွေ့မြင်ရ၏။ရင်းရင်း

နှိုးနှိုး ဟုတ်သော်လည်း၊ ပြုပြင်နှုတ်ဆက်လေ၊ ရှိစမြဲ။

“ဒါဆို . . နင်နဲ့ မရင်းနှီးဘူးပေါ့” . . ဟုမြသိတာ၊ မေး၏။

မင်းခေါင်က . .

“အကျွမ်းတဝင်တော့၊ မရှိဘူးပေါ့။ဒါပေမဲ့၊

သူ . . ဖိုက်တာဆိုတာလောက်တော့၊ သိတာပေါ့”

“ဒီခေတ်မှာ၊ ဖိုက်တာဆိုတာရှိလို့လား”

မြသိတာက၊ ဘဝင်မကျစွာ၊ မေး၏။

“ဟို . . ရမ်းကား၊ ဒီ . . ရမ်းကား လူတွင်

ကျယ်မျိုးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ဟာ။မတရား၊ မမျှတ၊

နန်းသား၏နောက်ဆုံးတွတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

တာမြင်ရင်၊ ဘာကိုမှ၊ ရရမစိုက်ဘဲ၊ အားနည်းတ

ဘတ်က၊ ဝင်ပါတတ်တဲ့ . . လူမျိုး”

“ညွှန်းလိုက်တာ၊ အရမ်းပဲ။ အဆိုတော် . .

ကိုထူးအိမ်သင်ကို၊ အားနာစရာ။

ငှက်ပျောသီးရောင်းတဲ့သူကိုလည်း၊ ငှက်ကြီး

. . လို့၊ ခေါ်ကြတာပဲ ။ ငှက်ကြီးတောင် ဆွဲတဲ့

သူကိုလည်း၊ ငှက်ကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ ဘာတွေ

မှန်းလည်း၊ မသိဘူး”

“ကိုထူးအိမ်သင်ကို၊ သဘောကျလို့၊ ချစ်လို့

စောင့်လှူဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဘော်ဒါတွေကိုလည်း၊ ဂုဏ်ပြုပြီး၊ ခေါ်တာ
နေမှာပေါ့ဟ”

သိန်းမြင့်ဇော် ဝင်ပြောသည်။ မြသီတာက . .

“ဂုဏ်မပြုတတ်ရင် ၊ ဇော်ကားသလို၊ ဖြစ်
တတ်တယ်။

တကယ်ဆို ၊ သီဟ . . ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ၊

လိုက်ဖက်အောင်၊ ခေါ်စရာ နာမည်က၊ တစ်ခု
တည်းပဲရှိတာ”

“ဘာနာမည်လဲ”

“ဖားပြုတ်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရဲမင်းခေါင်က၊ နားမလည်စွာမေးသည်။ မြသီတာက၊ ရွံ့စွာ

နယ်လျက် . .

“ဟဲဟဲ ။ သီဟ၊ ဆိုတာ၊ ခြင်္သေ့လေ။ ခြင်္သေ့နဲ့

ဖားနဲ့က၊ ထိုင်ပုံချင်းတူတယ်။

အဲဒါကြောင့်ကိုသီဟကို၊ ငှက်ကြီးလို့ ခေါ်

ကြမယ့်အစား၊ ဖားပြုတ်ကြီး လို့ပဲ၊ ခေါ်သင့်တယ်”

နည်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေသည့်အခါ

“ဟာ။ နင် . . ကျေးဇူးရှင်ကို ၊ ဇော်ကား
တယ်။ အေး . . နောက်တစ်ခါကိုသိဟ၊ နဲ့တွေ့ရင်
အာပြုတ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ ငါ၊ ချွန်မယ်။ ကြည့်နေ”
“ချွန်ပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်၊ ကြားတာမှ၊ မဟုတ်
တာ”

“ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်၊ နင့် အသက်ကို
ကယ်ထားတဲ့သူကို၊ နင်၊ မနောက်သင့်ဘူး။ အ၊
ဂါရဝ ဖြစ်တယ်”

“အ၊ ဂါရဝ ဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟာ . . ၊ နင်၊ ဒါတောင် မသိဘူး”

“သေသေချာချာ မသိလို့ပေါ့ဟယ်” . . ဟု၊ မြသီတာက၊
မျက်စောင်းချိုကာ၊ ပြော၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ဂါရဝ၊ ဆိုတာ၊ ရိုသေတယ် လေးစားတယ်
. . လို့၊ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။

အ၊ ဂါရဝ၊ ဆိုတာ၊ မဇို့မသေ၊ မလေးမစား
ပြုမှုတယ် . . လို့၊ အဓိပ္ပါယ် သက်ရောက်တယ်”

“အဲဒီတော့၊ ဘာဖြစ်လဲ”

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြ)

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ငရဲကြီးတာပေါ့”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်၊ မဟုတ်၊ ငါ၊ သက်သေမပြုတတ်ဖူး။

အဖိုးအဖွားက၊ ဒီလိုပဲ သင်ပေးထားတယ်။ ငါက၊
လည်း၊ မလိုက်နာနိုင်ရင်တောင်၊ သူတစ်ပါးမေးရင်၊
ခွေးအ၊ လှည်းနင်းသလို၊ မဖြစ်အောင်၊ မှတ်ထား
ရတာပေါ့”

“အဂါရဝ၊ တွေက၊ ဘာတွေလဲ”

“မရိုမသေ မလေးမစား ပြုမှုတဲ့၊ အပြုအမူ
တိုင်းကအ၊ ဂါရဝ၊ ပေါ့ဟ။ ဟိုး တစ်နေ့က၊ ကိုသိဟ
ကို၊ အဲဒီဘဲကြီးလို့၊ ငါ၊ ပြောမိတယ်မဟုတ်လား”

မြသီတာ ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒါ . . အ၊ ဂါရဝ ပေါ့”

“ဪ . . ”

“ရဟန်းသံဃာရဲ့ ၊ အရိပ်ကို၊ နင်းလျှောက်
မိတာ၊ ကိုယ်ထက် အသက် ဂုဏ်ရှိန်ကြီးတဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်
ရှေ့မှာ၊ ကိုယ်ကို၊ မကိုင်မခွင့်ဘဲ၊ ဖြတ်လျှောက်

နှလုံးထားဆီရောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

တော့နောက်ပြီး၊ ရဟန်းသံဃာကို၊ ဘုန်းကြီး
ဘုန်းဘုန်းဘုန်း လို့ ခေါ်ဝေါ်မိတာ။ အဲဒါတွေ
အားလုံး၊ အ၊ဂါရဝ တွေပဲ”

“ဘုန်းဘုန်း လို့၊ မခေါ်ရဘူးလား”

“မခေါ်ကောင်းပါဘူးဆို”

“ဒါဆို၊ ဘယ်လို ခေါ်ရတာလဲ”

“ဆရာတော်လို့၊ ခေါ်ရတယ်။ ငယ်ရွယ်တဲ့
ရဟန်းကို၊ ဦးပင်လေးလို့၊ ခေါ်ကောင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ . . . ဆရာတော် ဦးဘယ်သူ ဆိုပြီး
မခေါ်ကောင်းဘူး။ လယ်တီဆရာတော်၊ မိုးကုတ်
ဆရာတော်၊ သီတဂူဆရာတော် . . . အဲဒီလိုမျိုးပဲ၊
ခေါ်အပ်တယ်”

ရဲမင်းခေါင်က . .

“မှားခေါ်မိတာနဲ့၊ ငရဲကြီးတာပဲလား”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ငရဲ ကိစ္စကို ငါ၊ မပြောတတ်သေးဘူး။
လောလောဆယ်၊ အထင်အရှားကိစ္စတော့၊ ငါ . . .

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ပြောတတ်တယ်”

“ပြော”

“မင်း၊ အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်”

“မင်းကို ဆယ်လေးနှစ်သားတစ်ယောက်က၊
ကိုရဲမင်းခေါင်လို့၊ မခေါ်ဘဲ ။ ရဲမင်းခေါင် . . လို့
ခေါ်ရင်၊ မင်း . . . အဲဒီ ဆယ်လေးနှစ်သားလေးကို
ယဉ်ကျေးတယ်ပြောမလား ၊ နိုင်းတယ်လို့ ၊ ပြော
မလား”

“နိုင်းတယ်လို့၊ ပြောရမှာပေါ့”

“မင်း၊ မေးတဲ့ မေးခွန်း၊ မင်း ၊ ဘာသာ
ဖြေပြီးသား၊ ဖြစ်သွားပြီ။

အ၊ ဂါရဝ ကို ကျွန်လွန်မိတဲ့သူဟာ ၊ ငရဲကြီး၊
မကြီးငါ၊ မပြောတတ်ဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့၊ နိုင်းစိုင်း
တဲ့သူ ဖြစ်တယ် လို့တော့ငါ၊ သိတယ်”

မြသီတာက . .

“ကိုသီဟ၊ တွန်းဖယ်လိုက်လို့ ငါ၊ ကားတိုက်

နုပုသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ခဲရတာတို့ရင်ထဲ အသည်းထဲက၊ ငါ၊ သိပါတယ်။
အခု၊ နောက်လိုက်ပြောင်လိုက်မိတဲ့စကား
က၊ အ၊ ဂါရဝ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ။ ငါ၊ ဘယ်လို
“ငရဲမျိုးကျနိုင်သလဲ”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ငါ အဖွားက ၊ ပြောဖူးတယ် ။ နိဗ္ဗာန်တို့
ငရဲတို့ဆိုတာ၊ လက်မခံချင်တဲ့သူကို၊ သိပ်မသိတဲ့
သူက၊ မပြောတာ ကောင်းတယ်တဲ့။

ငါကလည်း . . ၊ သိပ်သိတဲ့သူမဟုတ်တော့၊
ဗဟုသုတ၊ အနေနဲ့၊ ပြောပြတတ်တာပဲရှိပါတယ် ။
ငရဲ အမျိုးအစားတော့၊ ငါ့ကို၊ လာမခွဲခိုင်းနဲ့လေ”

“အမျိုးအစား၊ ခွဲခိုင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။
ပြုမူမိရင်၊ ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာလောက်၊ သိရ
ရင်၊ တော်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးခိုတဲ့သူ . . ရှိသေအပ်တဲ့သူ . . ကို၊
ဂါရဝ၊ မထားမိရင်၊ လွတ်တလောမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
နောင်ကာလ၊ မှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း . . ၊

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မရှိမသေ၊ ပြုမူသူတွေနဲ့ ၊ တွေ့တတ်တယ်တဲ့။

သေးသေးမွှားမွှား ကျူးလွန်မိတဲ့သူက၊ ဝတ်
လိုက်ရုံလောက်ပေါ့တာ။ ကြီးကြီးမားမား၊ စိတ်ပါ
လက်ပါ၊ ပက်ပက်စက်စက်၊ ရက်ရက်စက်စက် ၊
ကျူးလွန်ပုံတဲ့သူတွေ အတွက်တော့၊ ငရဲခန်းဆိုတာ၊
သီးသန့်၊ ရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့။ ငါ၊ သိပ်မပြောတတ်
ဖူး”

“ဒါဆိုကိုသိဟ၊ကို၊ နောက်မိတဲ့စကား၊ ငါ၊
ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ်ဟာ ။ အဲဒါဆို၊ ငါ . . . ငရဲ
မကြီးတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“နည်းနည်း ကျူးလွန်းမိတာဆိုတော့၊ နည်းနည်းတော့၊
ထင်ထင်တယ်ဟ” ဟု၊ သိန်းမြင့်ဇော်က၊ ချောက်လှန့်ကျီစယ်၏။

“ရှေး လူကြီးတွေကလည်း၊ ငါတို့ကို၊ ငရဲနဲ့၊
တော်တော် ခြောက်တယ်နော်”

မြသီတာက၊ မျက်နှာရှုံ့ကာပြော၏။

“ကိုယ်နားမလည်ရင် ၊ နားမလည်တဲ့ အတိုင်း ၊
အေးအေးနေ မြသီတာ။ ရှေးလူကြီးတွေရဲ့၊ အဆုံး

နဂါးသားဆီနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အေးတွေကလက်လွတ်စပယ်၊ တစ်ခုမှ၊ မပါဘူး
ငရဲ ဆိုတာကို၊ မယုံချင်ရင်တောင်၊ သဘာဝကျကျ၊ ရိုးရိုးလေးတွေးကြည့်ပေါ့ဟာ ။ နင်တို့
ငါတို့ကိုယ်တိုင်၊ ရိုသေသင့်တဲ့သူကို၊ မရိုသေကြရင်
ငါတို့လူကြီးဖြစ်တဲ့အခါမှာလည်း၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်
တဲ့သူတွေက ၊ မရိုမသေ ပြုမူ ဆက်ဆန်ကြမှာ
အမှန်ပဲ။

ငရဲ ကြီးတာ၊ မကြီးတာ ဘေးချိတ်။ ရှေးလူ
ကြီးတွေက၊ ကိုယ့်ထက် အသက် ဂုဏ်ရှိန် ကြီးတဲ့
သူကိုရိုသေကြပါလို့ဆုံးမတာကို၊ နင်က၊ ဟင့်အင်
စော်ကားမှာပဲ . . . စော်ကားမှာပဲ ဆိုပြီး၊ အပျင်းပြေ
ဆန့်ကျင်ချင်တာလား။”

“အဲဒီလိုတော့၊ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“မဟုတ်ရင်ပြီးရော။ ငါတို့လည်း၊ နောင် . . .
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာရင်၊ ရှေးလူကြီး ဆိုတဲ့၊ အရွယ်
ကိုးသေချာပေါက်၊ ရောက်ကြရမှာလေ။

အဲဒီ အရွယ်ရောက်ရင်၊ လူကြီးသူမတွေကို

စောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

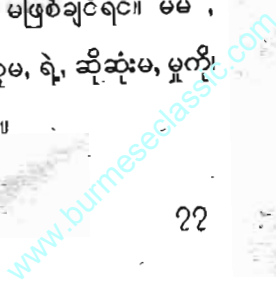
မရိုမသေ လုပ်ကြ ။ ကိုယ့်ထက် အသက် ဂုဏ်ရှိန်
ကြီးတဲ့သူတွေကို၊ စော်ကားကြ . . . လို့တော့၊ ဆိုဆုံး
မ၊ မှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်တယ်” ဟု၊ ရဲမင်းခေါင် စကားထောက်၏။ သိန်းမြင့်ဇော် ၊
ဆက်သည်။

“ နောက်ပြီးကိုယ်၊ ငယ်ရွယ်တုံးကတော့၊
လူကြီးသူမကို၊ မရိုမသေတွေ့လုပ်ခဲ့ပြီး။ ကိုယ် . . .
လူကြီးအရွယ်ရောက်တော့မှ၊ အရိုအသေခံချင်
လို့တော့၊ မရဘူး။

ကိုယ်တောင်၊ ဆိုဆုံးမ၊ မှုကို၊ မလိုက်နာ
ခဲ့ရင်၊ ကိုယ့်ရဲ့၊ အဆုံးအမကိုလည်း၊ ဘယ်သူမှ၊
လိုက်နာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ . . . သဘာဝ၊ ကျကျ၊
တွေးကြည့်တာပဲ။ ငရဲမပါဘူး၊ နတ်ပြည်မပါဘူး။

နောင်တစ်ချိန်မှာ၊ လူငယ်တွေကို၊ ဘယ်လို
ဆုံးမ၊ ရမှန်းမသိတဲ့၊ လူကြီး မဖြစ်ချင်ရင်။ မိမိ ၊
ကိုယ်တိုင်၊ တကယ့် လူကြီးသူမ၊ ရဲ့၊ ဆိုဆုံးမ၊ မှုကို၊
တတယ်လိုက်နာပါ . . . တဲ့။

နရပတိအနောက်ရပ်တော်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ငါ့၊ အဖိုး၊ ဆုံးမ၊ ဖူးတယ်။ နောက်ပြီး ..

မိဘ၊ ဖြစ်ပြီး၊ သားသမီးကို၊ ဘယ်လို . . ဆုံးမ

မှန်းမသိတဲ့ . . မိဘ ။ ဆရာဖြစ်ပြီး ၊ တပည့်

ဘယ်လို ဆုံးမ၊ ရမှန်း မသိတဲ့ . . ဆရာမျိုး။ မပြု

ချင်ရင်၊ မိကောင်း ဘကောင်း ဆရာ ကောင်း

သင်အံ့ ဆုံးမမှုကိုခံယူဖို့မပျက်ကွက်စေနဲ့ . . တ

အတိအကျ၊ မလိုက်နာနိုင်သေးရင်တော့

သိထားမှတ်ထားတော့၊ အကျိုးရှိတာပေါ့။”

သိန်းမြင့်ဇော်က၊ စကားရပ်လျက် ၊ မြသီတာဘက် လှည့်

ကာ ..

“ နင်က၊ ငါ့ထက်၊ အသက် တစ်နှစ်ကျော်

လောက်တောင်၊ ကြီးပါတယ်။ နင်၊ အဲဒါတွေ . .

နင်၊ မသိဘူးလား။ နင့် မိဘက၊ နင့်ကို။ မပြောပြဘူး

ဘူးလား။ ”

မြသီတာက ၊ မျက်ခုံးလေးတွန့်ကွေးရင်း . .

“ သိန်းမြင့်ဇော်ရယ်။ နင်ကလည်း၊ သတိ

တတ်ရန်ကော။ ငါ့မှာ၊ အမေ မရှိတော့ဘူးလေဟာ

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

အဖေကလည်း . . ၊ သူ့ဟာနဲ့သူ . . ။

အမေရှိတုန်းကတော့၊ ဆုံးမခဲ့တာတွေ၊

ရှိသင့်သလောက်တော့ . . ၊ ရှိတာပေါ့ ။ သိသင့်

သလောက်တော့ ၊ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . ”

မြသီတာ တမင် စကားမဆက်တော့ ။ ထိုအခါကျမှ ၊

မြသီတာ ခြင့်ဇော်က၊ အားနာစွာဖြင့် . . .

“ဟာ . . ။ ဆောရီး မြသီတာ။ ငါ့၊ လုံးဝ

မေ့သွားတယ်”

ပြောပြီး၊ ရဲမင်းခေါင် ဘက်လှည့်ကာ . .

“မြသီတာက၊ အဒေါ်အိမ်ကနေ၊ ကျောင်း

လာတက်တာ။

အဖေက ၊ လှိုင်သာယာမှာ ။ နောက်အိမ်

ထောင်နဲ့၊ တော်တော်ကိစ္စ ရှိရာ၊ ဖအေဆီသွားတာ၊

သူက . . ”

မြသီတာကို၊ လက်ညှိုးညွှန်၍၊ ပြော၏။ ရဲမင်းခေါင်က ၊

“ ဟာ . . ။ ဒါ . . ။ ဘဝ၊ အပြင်းစားပေါ့။

စိတ်မညစ်နဲ့ဟာ။ ငါတို့၊ လူကြီးဖြစ်သွားရင်၊ အဲဒါ

နဂါးသား၏အောက်ရုံးတွက်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှပျို (ချင်းဆောင်းခြံ)

တွေ့က ၊ သေးသေးလေးဖြစ်သွားမှာ၊ သိလား . .

မြသီတာ”

မြသီတာ ခေါင်းညိတ်၏။ အသက်မပါ။ မျက်ရည် မကင်း
မျက်ဝန်းဝေဝေကို၊ ကြည့်လျက်၊ သိန်းမြင့်လောက် . .

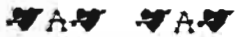
“ငါ စကားလောသွားတာကို၊ စိတ်မဆိုး

နော် မြသီတာ”

“မဆိုးပါဘူး” ဟု၊ မြသီတာပြော၏။ ပြီးမှ ၊ မျက်တောင်
ခပ်လျက် ၊ စကားဆက်သည်။

“အမေမိဘရဲ့၊ အဆို အဆုံးမ နဲ့၊ မတွေ့
တော့ပေမဲ့ ၊ ငါ့မှာ . . သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ
ရှိတယ်လို့၊ ငါ၊ ခံယူထားပါတယ်ဟာ”

သိန်းမြင့်လောက်နှင့်ရဲမင်းခေါင်တို့၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။
ချိန်းဆိုထားရာသို့၊ နီနီဦး ရောက်မလာသေး။

သီဟ၏ ဒဏ်ရာလည်း၊ ဈောက်ကင်းသလောက် ရှိပေပြီ။
ပြန်ဝတ်နေသည့်သီဟ၏ လက်ဖျားဘက်လက်မောင်းရှိ၊ အေး
အေးအသား ဆေးမင်ကြောင်ကို တစ်လှည့်၊ သီဟ၏ မျက်နှာကို
တစ်လှည့်၊ မြသီတာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့”

သိန်းမြင့်လောက်၏ ဟန့်တားသံ။ မြသီတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ပြောသွား၏။

“အားလုံးပဲ ၊ သွားပြီနော်”

သီဟ၏ နှုတ်ဆက်စကား။ မြသီတာက၊ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု၊
အသံပြုသည်။ ပြီးနောက် . . . ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏ မျက်နှာကို၊
အသေအချာ ငေးကြည့်ပြန်သည်။

ဈောက်ကင်းလုလု၊ အနာနေရာသို့ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က
သန့်စင်ပေးသည် ။ ဆေးတည်ရုံသာထည့်ဖို့ ၊ လိုတော့ကြောင်း ၊
လောစတာ ကပ်ဖို့ နှင့်၊ ဆေးသောက်ဖို့ မလိုတော့ကြောင်း ပြော၏။

“ဆရာ”

“ပြော”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးဆုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဆရာနဲ့ကိုသီဟနဲ့က၊ သူငယ်ချင်းတွေနော်”

“ဆရာတို့ နှစ်ယောက် ၊ လှိုင်သာယာထံ
ရောက်ဖူးသလားဟင်”

“ရောက်ဖူးတာပေါ့။ လှိုင်သာယာနဲ့ရန်ကုန်
နဲ့ ဘယ်လောက်ဝေးတာမှတ်လို့”

“ဘယ်တုန်းက၊ ရောက်ဖူးတာလဲ ဆရာ”
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က ပြုံးလျက် . .

“လမ်းကြုံရင်ရောက်ပါတယ် ။ ဘယ်တုန်း
က ၊ ရောက်ဖူးတာလဲတော့၊ မပြောတတ်ဘူး”

မြသီတာက နှစ်ကာလကို၊ စဉ်းစားတွက်ချက်ပြီး . .

“ဟို . . ၊ ကျွန်မ၊ မေးတာက ကိုသီဟနဲ့
ဆရာနဲ့ အတူတူ၊ ရောက်ဖူးသလားလို့၊ မေးတာ”

“ဪ . . ။ လှိုင်သာယာမှာ ၊ သီဟ၊ ရဲ့
အစ်မ၊ ရှိတယ်လေ။ အင်း . . ”

ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ စဉ်းစားပြီး . .

“သူ့ အစ်မ၊ အိမ်ကို၊ သူ . . ၊ ခဏ သွားနေ
တုန်းက၊ ရောက်ဖူးတာ။ အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

တုန်းက၊ သီဟ၊ ရော . . ဆရာရော . . ငယ်သေး
တယ်။

သီဟ၊ ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့၊ အဲဒီမှာ၊ သွားရှောင်
နေတုန်း ၊ သူ့ကို ၊ သွားတွေ့တာ ။ ဟုတ်တယ် . .
ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက၊ မှ၊ စ၊ ရောက်ဖူးတာ ။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အကြောင်းထူးရှိလို့လား”

မြသီတာက၊ သိန်းမြင့်ဇော်နှင့်နီနီဦးကို၊ ငဲ့ကြည့်ပြီးမှ . .

“ကျွန်မ၊ မှာ . . ၊ ဆွဲကြိုးလေးစာစ်ကုံးရုံတယ်
ဆရာ”

“နင်၊ ဆရာဆီမှာ၊ ပေါင်မလို့လား”

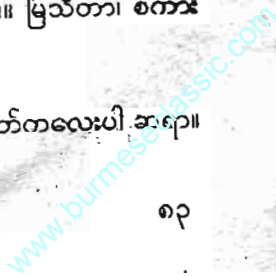
သိန်းမြင့်ဇော်၏ အရွန်းစကားကြောင့်၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်
. . . နီနီဦးပါ ပြုံးရယ်ကြ၏။ မြသီတာ မရယ်မော။

“ကဲ . . ကဲပြော . . ။ ဆက်ပြော”

စကားလမ်း၊ မလွဲစေလိုသောကြောင့်၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်
မြသီတာကို၊ စကား ၊ ကြောင်းပေးလိုက်၏။ မြသီတာ၊ စကား

ဆက်သည်။

“ဆွဲကြိုးလေးက၊ အပြတ်ကလေးပါ ဆရာ။

နှစ်သက်စရာအားဖြင့်အားရစရာအားဖြင့်

ဆွဲပြားလေးလည်းမပါဘဲ။ နှစ်ခုစလုံးကိုပလက်တီနီနဲ့လုပ်ထားတာပါ။

ခြင်္သေ့တစ်ကောင်၊ မဆုံးမိပင်၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏ စိတ်အာရုံ အတွင်းသို့ လွန်ခဲ့သော၊ ကာလ၊ တစ်ခု၏ အမှတ်ရစရာတစ်ခု ဝေါဟာရ ရောက်လာ၏။

သီဟက ၊ သွေးပေးနေသည့်လက်ကို ၊ တစ်သျှူးစက္ကူဖြင့် ဖိသုတ်သန့်စင်ရင်း . .

“ဟာ။ ငါ့ ဆွဲကြိုး”

ဟန်စိန်က . .

“အင်း။ ပျောက်ပြန်ခဲ့တယ်”

“ပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒုက္ခပဲ။ ပြဿနာ”

“ခုနက၊ ဝရုန်းသုံးကားနားမှာ၊ ကျန်ခဲ့တယ် ထင်တယ်”

“ငါ့ သွားရှာမယ်ကွာ”

“ငါ့ ရထားနောက်ကျတော့မယ်လေကွာ” . .

ဟန်စိန်ပြောမှ၊ သီဟ၊ ငြိမ်သွား၏။

ဟေ့ဟေ့ဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“သွားရောကွာ”

“ဘာသွားတာလဲ”

ဟန်စိန်၏ အမေးကို မဖြေဘဲ၊ သီဟက . . တစ်ကိုယ်တည်း ၊ ကြေကွဲစွာ ၊ ညည်းတွားလေသည်။

ထိုညည်းတွားသံကို၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်ဘယ်တော့မှ မမေ့။

သီဟ၊ အကြောင်း ၊ စဉ်းစားမိစဉ်တိုင်း ၊ စကားစပ်မိစဉ်တိုင်း ၊ စဉ်မှတ်မိနေရစမြဲ။

“သွားပြီ။ လူကို၊ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အပြင်၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်းလေးပါ ၊ ပျောက်သွားပြီဆိုတော့ . . ။

ငါက ၊ ဘာနဲ့မှကို၊ မထိုက်တန်တဲ့ကောင်ပါလားကွာ”

အတိတ်၏ အဖြစ်အပျက်များက၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်၏ စိတ္တခဏ အတွင်းသို့ ၊ အဟုန်များစွာဖြင့်၊ ထင်း၊ လင်းစွာ၊ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း . . ဆရာမှတ်မိပြီး လှိုင်သာလာမှာ”

နှလုံးသားစိန်နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဖောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ၊ စက်ဘီးအတိုက်ခံ
ပြီး သတိလစ်သွားလို့ ဝင်ကုရင်းသီဟ၊ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး
ပျောက်သွားဖူးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဆွဲကြိုးက၊
ပလက်တီနံ ဆွဲကြိုး။

ဆွဲပြားကလည်း ၊ ပလက်တီနံနဲ့လုပ်ထား
တာပဲ။ ဆွဲပြားလေးတ . . . အင်း . . . ”
ဒေါက်တာဟန်စိန် သေသေချာချာစဉ်းစားသည်။ ပြီး
“ဟို . . . ။ သီဟ၊ လက်မောင်းမှာထိုးထားတဲ့
တက်တူးလိုမျိုး။ အင်္ဂလိပ်စာလုံး အေ- ကို၊ ကနုတ်
ပန်းလိုမျိုး။ လုပ်ထားတာလေး။ အဲဒီလို၊ လုပ်ထား
တဲ့ ၊ အေ-ဆွဲပြားလေး ။ သူက ၊ အဲဒါလေးကို
တော်တော်မြတ်နိုးတာ”

“မနက်ဖြန်။ အဲဒီ ဆွဲပြားလေးရော၊ ဆွဲကြိုး
လေးရော၊ ကျွန်မ၊ လာပေးမယ် ဆရာ”
မြသီတာက ၊ လွမ်းမော ဝမ်းမြောက် တုံ့ရီစွာ ပြောသည်။
“ဘယ်လို”

မြသီတာ ၊ ထောက်ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ပြီး ၊ ဒေါက်တာ

စိန်ကိုလက်အုပ်ချီလိုက်၏။

“ကျွန်မ . . . ဆရာတို့ ၊ နှစ်ယောက်ကို ၊
မြင်ဖူးသလိုလိုရှိနေတာ ဆရာရဲ့။ ဆရာ ပါးချိုင့်
လေးကိုရော ၊ ကိုသီဟ၊ ကိုရော ၊ တစ်နေရာရာမှာ၊
သေသေချာချာမြင်ဖူးတယ်လို့ သိနေတာ။ ကိုသီဟ၊
ရဲ့၊ လက်မောင်းက၊ အေ - အမှတ်အသားလေးကို
တွေ့လိုက်တော့မှ၊ ဆက်ဆပ်တွေးမိပြီး၊ ဆရာကို၊
မေးကြည့်မိတာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ အံ့ဩစွာ၊ ပြုံးလျက် . .

“ဪ . . . ဒါဆို၊ စက်ဘီးအတိုက်ခံရတဲ့
ကောင်မလေးက၊ ညည်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ အဲဒီတုန်းက၊ ကျေးဇူး
အတွက်၊ ဆရာကိုရော၊ ကိုသီဟ၊ ကိုရော။ ကျွန်မ၊
ကန်တော့ချင်ပါတယ် ။ အခု ၊ ကျွန်မ၊ ဆရာကို၊
ကန်တော့ပါရစေ”

“မကန်တော့ပါနဲ့၊ ရပါတယ်။ ကြာပြီပဲ”

“ကျေးဇူးဆိုတာ၊ ဘယ်တော့မှ၊ မပျောက်

ပုထိုးတတ်တဲ့ အထောက်အပံ့ . . လို့ အမေ ဆုံး
ပေးပါတယ်”

“သမီး . . . သွားဖုံး ပေါက်သွားရုံ ဆိုပေမဲ့။ သမီး
ပုထိုးတတ်တဲ့ အချိန်။ အမေတို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး သမီးရဲ့
အိမ်ထောင်လေးနစ်ယောက်က ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်၊ ဝင်ကုပေးလို့
သမီး အသတ်မဆုံးခဲ့တာ။ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးတွေကို၊ သမီး ကန်တော့
ရမယ်နော်၊ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ၊ ကန်တော့ရတယ်” ဟု၊ မြသီတာ၏
မိခင် ပြောသည်။

“အဲဒီ အစ်ကိုကြီးတွေက၊ ဘယ်မှာနေမှန်း၊ မသိဘူးအမေ
ရဲ့” ဟု မြသီတာပြောသည်။ “ဪ . . . တစ်နေ့နေ့တော့၊ တွေ့
မှာပေါ့။ ဘယ်တော့တွေ့တွေ့၊ ဘယ်မှာ တွေ့တွေ့၊ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ
တန်တော့ပေါ့။ ကျေးဇူးဆိုတာ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ၊ မပျောက်
ပျက်ဘူး သမီးရဲ့။ အခု၊ သမီးက၊ အသက် ဆယ်သုံးနှစ်။ အမေ့နို့ကို
မစို့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ ကလေးသေးသေးလေးတုန်းက ! စို့ခဲ့တဲ့
နို့ရဲ့၊ အဟာရ ကျေးဇူး . . . အထောက်အပံ့က၊ သမီးတစ်သက်လုံး
သံသရာတလျှောက်လုံးမှာ၊ အမြဲတမ်း၊ ရှိနေမှာသမီးရဲ့။ ဘယ်တော့
မှ၊ မပျောက်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ၊ သမီးကို၊ ကူညီခဲ့တဲ့၊ အစ်ကိုကြီးတွေရဲ့။

ကျေးဇူးတလည်း၊ သမီး အသက်တည်နေသရွှါ၊ ဘယ်တော့မှ၊
ပျောက်ဘူး။ နောက်ဘဝ၊ ရှိနေရင်တောင်၊ အဲဒီ . . . ကျေးဇူး၊
နိုင်တယ်သမီးရဲ့။ ဟု၊ မိခင်က၊ ဆေးဖျော်ပေးရင်၊ ပြောပြ၏။

“ကျေးဇူးဆိုတာ၊ ဘာလဲ အမေ” ဟု၊ မြသီတာ၊ မေးသည်။
“အခု၊ တည်ရာတည်ကြောင်းအတွက် ၊ ထောက်အပံ့ပြုတာကို ၊
ကျေးဇူးပြုတယ်လို့၊ ခေါ်တယ်သမီးရဲ့။ သမီးက၊ ငယ်သေးတော့၊
မသောက်ပဲ၊ မှတ်ထား။ ပါဠိလို၊ ပစ္စယောလို့လည်း၊ ခေါ်တယ်” ဟု၊
မိခင်က ၊ ရှင်းပြစဉ် ၊ မြသီတာက၊ “ပျစ်စယော” ဟု၊ လိုက်ဆို၏။
“ပျစ်စယော . . မဟုတ်ဖူး၊ သမီးရဲ့။ ပစ်စယော . . . ပ၊ စောက်
အသံနဲ့ပဲ ဆိုရတယ်။ ယ၊ ပင့်သံနဲ့၊ မဆိုရဘူး။ အနိပ္ပါယ် ၊ တလွဲဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်” ဟု၊ သင်ပေးသည်။ မြသီတာ “ဟုတ်ကဲ့” သည်။

ထိုကာလ၏ မကြာမီတွင်၊ မိခင်ဆုံးပါး၏။ အမေ မှာကြား၊
ဒုန့်သင် သည့်အတိုင်း၊ အသက်တည်ရာကို၊ ကျေးဇူးပြုခဲ့သူ၊ နှစ်ဦး
အား၊ ရှိခိုးကန်တော့ရမည်ဟု၊ တွေးသိ မှတ်ပိုက်ထားခြင်းအပြင်၊
ဆိုသူ . . နှစ်ဦးအနက်၊ တစ်ဦးဦး၏ ရတနာ ဆွဲကြိုးငယ်တစ်ကြိုး
ဆိုလည်း၊ ပြန်ပေးရမည့် ပစ္စည်းအဖြစ်၊ တရိုတသေ၊ သိမ်းဆည်း
ထားခဲ့ရလေသည်။

နလုံးတားဆင်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဆရာရဲ့၊ ကျေးဇူးကို၊ ရည်စူးပြီး။ ကန်တော့
ဝါတယ်ဆရာ”

မျက်ရည် ဝေဝေဖြင့်၊ မြသီတာ၊ ကန်တော့၏။ ဒေါက်တာ
ဟန်စိန်က . .

“အေး . . ။ သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။ မိမိကိုယ်
ကိုရော . . သူတစ်ပါးကိုရော . . ။ ကျေးဇူးပြုနိုင်
ပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုအတိုင်း၊ ကျင့်ဆောင်နိုင်ရပါလို့၏” . . ဟု
မြသီတာ၊ ဆုပန်သည်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“အခု။ အဲဒီတုန်းက၊ နေတဲ့။ ပင်လုံဈေးမှာ
မနေတော့ဘူးလား။”

“နေတယ်ဆိုပါတော့ဆရာ။ ဒါပေမဲ့၊ အဖေ
အိမ်မှာ၊ အနေပိုများတယ်။ ဟို . . ”

မြသီတာက၊ စကားအမ်းနေသေး၏။ ပြီးမှ . .

“အမေဆုံးပြီ။ အဖေက၊ နောက်၊ အိမ်ထောင်
ပြုထားတော့။ ဒီရန်ကုန်က၊ အမေ အစ်မ၊ ဆီမှာ
နေရင်းပဲ ။ ကျောင်းတက်တယ်။ လောလောဆယ်

မောင်လှစျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ရန်ကုန်မှာ၊ နေတယ်ဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ဪ” ဟု၊ ပြောပြီး ။ ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ မြသီတာနှင့်၊

အိမ်ခြံမြင့်လော်တို့ကိုပါကြည့်ပြီး . .

“ကျောင်းက၊ ပြီးကြတော့မလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဖိုင်နယ် တက်နေကြတာ
ပါ”

“အင်း။ မြန်မြန်ကြိုးစားကြ။ အချိန်မဖြုန်း
ကြနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ဪ . . ဒါနဲ့ ဆရာ၊
ကိုသီဟ၊ ကို၊ ကျွန်မ၊ ဆွဲကြိုးလေးလည်း၊ ပေးရင်း။
ကန်တော့လည်း၊ ကန်တော့ချင်တယ်ဆရာ။ အဲဒါ၊
ဘယ်လို၊ ဆက်သွယ်ရမလဲ”

“သန်ဘက်ခါ၊ သူ . . လာလီမို့ဦးမယ်လေ။

ဒီကြားထဲ၊ သူနဲ့တွေ့ရင်၊ ဆရာပြောထားလိုက်မယ်။
ဒါမှ၊ မဟုတ်၊ သူ့အိမ်ကိုပဲ၊ သွားချင်တယ်ဆိုရင်၊
ဆရာလိပ်စာပေးလိုက်မယ်”

အပြင်မှာ၊ လူနာတချို့ရှိရာသို့၊ ဝေကြည့်ကာ၊ မြသီတာက၊

နလုံးဘားဆီချောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဒီမှာ ဆိုရင်။ ဆရာ့ကိုရော။ လူနာတွေ
ရော ၊ အားနာတယ် ။ လိပ်စာယူသွားချင်တယ်
ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ . . . အကျိုးအကြောင်းကို ဆရာ
ကြိုပြောထားပေးပါလား ဆရာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်တ၊ အံ့ဆွဲအတွင်းမှ၊ လိပ်စာ ကပ်ပြာ
ထုတ်ပေးရင်း . .

“ပြောထားလိုက်မယ်။ ညည်းက၊ဖုန်းဆင်
ပြီးမှ၊ သွားပေါ့။ သူက၊ အိမ်၊ သိပ်မကပ်ဘူး”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

မြသီတာ၏ ရင်ထဲတွင်၊ ကြည်းနူးနေချေ၏။ကာလကြာ
စွာ ထေတွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည် ၊ အရာများစွာအား ၊ ပြန်တွေ
ရသကဲ့သို့၊ အေးမြပျော်ရွှင်နေရသည်။

ဘာကြောင့်ပျော်နေလေသည်ကို ၊ သူငယ်ချင်းများပင်
မသိနိုင်။ ပြောပြပြန်လျှင်လည်း၊ ပြောသလောက်သာသိပေမည်၊
မို့သလောက်ကို၊ မြင်တတ်ကြမည်၊ မဟုတ်။

မိခင်ကောင်း၏စကားကို၊ နာကြားလိုက်နာနိုင်အပ်သော
သားသမီးကောင်းတစ်ဦး၏၊ ပီတိကို၊ မည်သူကမျှ၊ တူညီစွာ . . .

နောင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ဆေးခန်းအပြင်ဘက်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ် သို့ရောက်သော်၊

မြင့်မြင့်လောက် . . .

“ပလက်တီနံ ဆွဲကြိုးကို၊ နင် . . . သေသေ
ချာချာ၊ သိမ်းထားခဲ့ရတာပေါ့”

“အင်း”

“အခုလို၊ ပြန်ပေးနိုင်မယ်၊ ထင်လို့လား”

“ထင်တော့မထင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့၊ တွေ့လို

တွေ့ငြားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့၊ သိမ်းထားရတာပေါ့”

“အကြာကြီးပဲနော်”ဟု၊ နီနီဦးပြော၏။ မြသီတာ ခေါင်း

ညှိတ်သည်။နီနီဦးက . .

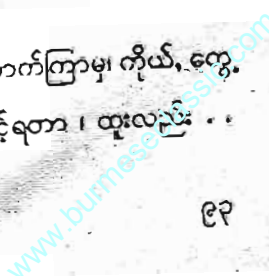
“ဆရာဝန်ကို၊ နင်ကန်တော့တာ၊ ကြည့်ပြီး၊

ငါတောင်၊ ပျော်သလိုလို၊ ငိုချင်သလိုလို၊ ဖြစ်သွား

တယ်။

ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်ကြာမှ၊ ကိုယ်၊ တွေ့

ချင်တဲ့သူတွေကို ၊ တွေ့ခွင့်ရတာ ၊ ထူးလည်း . .

နန်းသားနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်ဆန်

ထူးဆန်းတယ်။ ကြည်နူးဖို့လည်းကောင်းတယ်နော်
မြသီတာက . .

“အမေခိုင်းခဲ့တာကို၊ စိတ်ရော . . ကိုယ်ပါ
လုပ်ခွင့်ရပြီ ဆိုတဲ့၊ အခြေအနေက၊ ဝမ်းသာစရာ
သမီး လုပ်နိုင်ပြီအမေ . . လို့၊ ပြောခွင့်မရ
တော့တာက၊ ဝမ်းနည်းစရာ။ အဲဒီနှစ်ခုစလုံး။ ငါ
ခံစားရတာ”

“နောက်၊ ထူးခြားတာ တစ်ခု၊ တွေးမိသေးတယ်” . . ဟု
နီနီဦးပြော၏။

“ဘာလဲ”

“ငယ်ငယ်က၊ စက်ဘီး အတိုက်ခံရတုန်းက၊
ရော . . ၊ အခု အရွယ်၊ ကားတိုက်ခံရမလို့၊ ဖြစ်
တုန်းက၊ ရော . . ၊ အကူအညီ ပေးရတာ၊ နှစ်ကြိမ်
စလုံးမှာ၊ ကိုသီဟ၊ ပါနေတယ်နော်”

“ဪ . . အေး။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒါ၊ ထူးဆန်း
တဲ့၊ တိုက်ဆိုင်မှုပဲ”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“နင်ကျေးဇူးရှင်တွေကို၊ ကန်တော့ခွင့်ရတာ၊
ငါ၊ ကျေးဇူးပါတယ်နော်”

“ဘာဆိုင်လို့လဲဟဲ့” ဟု၊ နီနီဦး ဝင်မေးသည်။

“ကိုသီဟ၊ ကို၊ ငါ၊ တုတ်နဲ့ရွက်ဖို့၊ လုပ်မိလို့၊
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ကိုရော၊ ကိုသီဟ၊ ကိုရော၊ သူ
တွေ့ခွင့်ရတာလေ”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဟုတ်ပဲ” ဟု၊ မြသီတာ ပြောရ၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က၊

“အဲဒီ နင်၊ ဇယ်ငယ်တုန်းက၊ ကိုသီဟ၊ တို့၊
ဝင်ကူတာ . . ၊ ဘယ်လိုက . . ဘယ်လိုကိုသီဟ
ရဲ့၊ ဆွဲကြိုးက၊ နင့်လက်ထဲကို၊ ရောက်နေတာလဲ”

“နင်၊ သိဖို့၊ မလိုဘူး”

“ဟာ။ မာကျောလှခြည်လား”

ပြောရင်းဆိုင်ရင်းသိန်းမြင့်ဇော်၏ လမ်းထိပ်သို့ရောက်လာ
ခြင်း၊ သိန်းမြင့်ဇော် နေခဲ့လေသည်။ သိန်းမြင့်ဇော် လမ်းထဲသို့၊
သွားသောအခါ၊ နီနီဦးက . .

“ဘာဖြစ်လို့၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ ပြောမပြု
တာလဲ”

နန်းသားစီရောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဘာကိုလဲ”

“ခုနက၊ သိန်းမြင့်လော် မေးတာလေ။ လက်ထဲကို၊ ဆွဲကြိုး၊ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ ငါလည်းသိချင်တယ်”

မြသိတာက . .

“သေသေချာချာတော့၊ ငါ၊ မမှတ်မိဘူး၊ ငါ့ အိမ်ရောက်လို့၊ အိပ်ရာက၊ နိုးတော့။ ငါ့၊ ရှင်အကျီထဲမှာ၊ ခိုးလို့ ခုလုဖြစ်နေလို့ကြည့်လိုက်တော့ မှ၊ တွေ့ရတာ။

ဘယ်က၊ ပစ္စည်းရယ်လို့ မသိတာရော . . နေသိပ်မကောင်းတာရော . . ဆိုတော့၊ အဲဒါတွေကို၊ ခေါင်းအုံး အောက်ထဲ၊ ဒီအတိုင်း၊ ထိုးထည့်ထားလိုက်မိတာ။

နောက်တစ်ရက်၊ ကိုသီဟ၊ လာသေးတယ်၊ ငါ့ ဆွဲကြိုးအကြောင်း၊ ခေါင်းထဲ ၊ မရောက်ဘူး ဆက်လည်း ၊ မဆက်စပ်မိဘူး။ နေကောင်းသွားတော့မှ၊ ဆက်စပ်မိတာ။ ကိုသီဟ ၊ လက်မောင်းတ

မောင်လှဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အေ-အမှတ်အသားလေးရယ်။ ငါ့၊ ရှင်မီး ထဲက ၊ တွေ့တဲ့ ၊ အေ-ပုံစံ ဆွဲပြားလေးရယ်က၊ တစ်ပုံစံ တည်းပဲ”

“ကိုသီဟ၊ လက်မောင်းက၊ တက်တူးကို နှင်၊ ဘယ်လိုလုပ်တွေ့တာလဲ”

“စက်ဘီးအတိုက်ခံရပြီး၊ ဆေးခန်းရောက်တော့၊ သတိရပြီ ။ သတိရရချင်း၊ ငါ၊ မြင်လိုက်တာ၊ လူ တစ်ယောက်ရဲ့၊ လက်မောင်းက၊ အေ-အမှတ်အသားလေးပဲ။ အဲဒီလူက၊ အကျီချိုင်းပြတ်ဝတ်ထားတယ်။ အဲဒါ၊ ကိုသီဟ၊ ပဲ”

“ဪ . . ။ ဒါဆို၊ အခု၊ ကိုသီဟကို၊ မြင်မြင်ချင်း၊ နှင်၊ လုံးဝ၊ မမှတ်မိတာပေါ့”

“မမှတ်မိဘူး၊ မြင်ဖူးသလိုလိုတော့၊ ခံစားရတယ်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ကိုလည်း၊ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ ။ ကိုသီဟ၊ လက်မောင်းကို ၊ မြင်မှ ၊ အိမ်မှာ သိမ်းထားတဲ့ ဆွဲပြားလေးက၊ အေ- အမှတ်အသားနဲ့၊ သူ့၊ လက်မောင်းက၊ အေ- နဲ့တူလို့၊ မေးကြည့်

လိုက်တာ။ အခုတော့ . . .

ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ကိုသီဟ၊ ရုပ်နဲ့ အခု . . . ခုဆက်စပ်ပြီး ၊ မှတ်မိတာပေါ့။ ။ ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုသီဟ၊ မျက်နှာကလည်း၊ မှု့ကုတ်ကုတ် အခု ကိုသီဟ၊ မျက်နှာကလည်း၊ မှု့ကုတ်ကုတ် အတူတူပဲ”

မြသိတာက ပြောပြီး၊ ပြုံး၏။

“အံ့ဩဖို့တော့၊ ကောင်းတယ်နော်”ဟု၊ နီနီဦးပြောသည်။

“အံ့ဩ ဝမ်းသာပေါ့ဟာ”ဟု၊ မြသိတာပြော၏။ “ဆွဲကြိုးက၊ ရှင်အင်္ကျီထဲရောက်နေတာလို့၊ မပြောချင်လို့၊ သိန်းမြင့်ဇော်ကိုမပြောတာပေါ့။ ဟုတ်လား”ဟု၊ နီနီဦး မေးပြော ပြောသည်။ မြသိတာ ခေါင်းညိတ်၏။

ပြီးနောက် . . သီဟ၏ လိပ်စာကပ်ပြားလေးကို၊ ကြည့်ရှုစိတ်ဖြင့်၊ ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်၊ လှုပ်ကနဲ၊ ဖြစ်ရ၏။

၉၉

အမေ မုဆိုးမကြီးက၊ သီဟကို၊ မောင်နှမနှင့်ယောက်ကို၊ နှိမ့်ပန်းခါးရောင်းပြီး ၊ စောင့်လျှောက်ကျွေးမွေးခဲ့သဖြင့်၊ ဝမ်းဝ၊ သိလှ ခဲ့ကြသည်။

အစ်မ ဖြစ်သူက၊ ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပြီး၊ သိပ်မကြာခင်၊ အိမ်ထောင်ကျ၏။ အမေ ဒေါ်မြရီက၊ သမီးကိုရော သားမက်ကိုရော၊ အိမ်ပေါ်မှာ၊ ခေါ်ထားသည်။

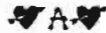
အမေ ဈေးဝယ်ထွက်နေစဉ်၊ ယောက်ဖနှင့် အစ်မဖြစ်သူ အားများရန်ဖြစ်ကြသည်။ သီဟ၊ စာကျက်နေ၏။ ယောက်ဖက၊ အစ်မဖြစ်သူကို၊ ပါးရိုက်လိုက်သည်ကို၊ သီဟမြင်၏။ အိပ်ရာ အနီးတွင်၊ ထောင်ထားသော၊ ငှက်ကြီးတောင်စားဖြင့်၊ ယောက်ဖကို၊ ဖြောင့်စေသည်။ ယောက်ဖ၊ အိမ်ပေါ်မှာ၊ ဆင်းပြေးရ၏။

ဤသည်ကို၊ အကြောင်းပြု၍၊ သီဟကို၊ ငှက်ကြီးဟု၊ ခေါ်ဆိုကြသည်။ ထို့နေ့မှာ၊ စပြီး၊ သီဟ၊ ရှေ့တွင် ၊ အစ်မလင်မယား၊ နှစ်မဖြစ်ခဲ့ကြတော့။ သိပ်မကြာခင်မှာလိုင်သာယာသို့ ပြောင်းနေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

နဂါးသား၏အမေအားဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ယောက်ဖဖြစ်သူ၏ လုပ်ငန်းကလည်း ၊ လှိုင်သာယာမှာဆိုတော့ အမေ ထားခဲ့ ခက်သွားသည်။

သီဟ,ဘွဲ့ရမည်နှစ်က အမေ ဆုံးသည်။ ကျဘမ်းအလုပ်ကို လုပ်တိုင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ တစ်ဘွဲ့ရခဲ့၏။

ပထမနှစ်တတည်းက ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သော အေးဝတ်ရည် နှင့် ၊ တေဘွားဖို့ ၊ အကြောင်းပေါ်လာသည်။

“အိမ်က ပေးစားမယ့်သူ၊ ရှိနေပြီဆိုတာ ဒါ၊ ပြဿနာမှမဟုတ်တာ။ သမီးမှာချစ်သူရှိတယ် လောလောဆယ် ၊ မကြွယ်ဝ, သေးဘူး ။ အဲလူကြီးစားနေတယ်။ အသက် နှစ်ဆယ့်ခွန်လောက် ရောက်ရင် လက်ထပ်ဖို့ တိုင်ပင်ထားတယ်။ အင်း . . ။ တိုင်ပင်ထားတယ် ဆိုရင် မဆုံးဖြတ် ရသေးဘူးလို့ ယူဆ, နေဦးမယ်။ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် . . လို့ ပြောလိုက်ပေါ့။ ဆယ်ကျော်သက်၊ သူငယ် နှစ်စား အရွယ်တွေမှာ မဟုတ်တော့တာ”

အေးဝတ်ရည်က . .

မောင်လှစိုင်း (ချင်းချောင်းခြံ)

“ပြောတယ်။ အမေကို ပြောတယ်။ အမေက လက်မခံဘူး ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မော့နဲ့ သဘောမတူတာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာနော်။ စိတ်မရဘူး”

သီဟ,က ရယ်လျက် . .

“ချစ်သူ မျက်နှာကို၊ ထောက်ထားနေသမျှ၊ ချစ်သူ, အသိုင်းအဝိုင်းကို၊ စိတ်မဆိုးဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားတယ်”

အေးဝတ်ရည်က ပြုံးလျက် . .

“အဲဒီ အပြောအဆို၊ ညင်ညင်သာသာလေး တွေကြောင့် ၊ မောင် , ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်း ကြမ်းတမ်း၊ ဝတ်ရည် မခွာရက်တာ”

“လူကြမ်းတွေ . . အားလုံး၊ ချစ်သူအပေါ် မကြမ်းတမ်းဘူး။ အဲဒါ, ချစ်သူတိုင်း၊ သို့တယ်။

မောင်က၊ ဘဝ, နည်းနည်း၊ ကြမ်းတယ်လေ

နရဲသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဝတ်ရည်ရယ် . . . ။ အဲဒီ တော့စိတ် , နည်းနည်း
ကြမ်းမိတာပေါ့။ ပြောပါဦး။ ဝတ်ရည်ရဲ့ မိဘက
ဘာကြောင့်၊ သဘောမတူတာတဲ့လဲ။ မောင်နဲ့ ”

“မိဘ၊ မရှိ၊ ပြီးတော့၊ ဆင်းရဲတယ်။ ပြီးတော့
မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ . . . တဲ့”

“မိဘက၊ မောင် , သေကြောင်းကြုံလိုက်တာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ ဘာသာ၊ သေသွားကြတာ”

အေးဝတ်ရည်က၊ ပြုံးလျက် နားစိုက်ထောင်သည်။

“အခု၊ မောင့် အသက်က၊ အစိပ် မပြည့်
သေးဘူး၊ မောင့်ကို၊ ဆင်းရဲတယ် . . လို့၊ ပြောလို့
မရသေးဘူး။

အနီးအပါးမှာ၊ အမြင်မတော်တာတွေ . . .
ကြောင်တောင်တောင်တွေ . . . ရှိနေသမျှတော့၊
မောင့်မှာ၊ မိုက်ကန်းကန်း စရိုက်တွေ၊ ရှိနေဦးမှာပဲ။

ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်က၊ ဒီစရိုက်ကို၊ မရှိစေ
ချင်ဘူးဆိုရင်၊ မောင်၊ ကြီးစားပမ်းစားပြင်ပါ့မယ်”

အေးဝတ်ရည်က . .

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“မောင်၊ စိတ်ရင်းကောင်းတာ ၊ ဝတ်ရည်
သိတာပဲ။ ဝတ်ရည် အနေနဲ့ ၊ မောင့်အပေါ်မှာ ၊
ဘာတောင်းဆို စရာမှာ၊ မရှိပါဘူး။

ဝတ်ရည်မြင်သလို၊ မိဘ၊ တွေ့ မောင့်အပေါ်
မြင်တတ်ဖို့ တော့၊ မလွယ်ဘူး”

“မောင် ခိုးပြေးရင်၊ ဝတ်ရည် လိုက်မလား”

“မောင်ခေါ်ရင်၊ လိုက်မှာပဲ ။ ဒါပေမဲ့ . . .
နှစ်ယောက် စလုံး၊ စိတ်ချမ်းသာမှာ၊ မဟုတ်ဘူး။

မိဘ၊ မောင်ဖွားတွေ၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့၊ လာ
နှောက်ယှက်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ၊ မောင်စားဆွဲ
မယ်။ ဝတ်ရည်၊ ပူပင်ရလိမ့်မယ်”

သီဟ၊ က . .

“ဒါဆို . . . ခိုင်မာတဲ့ ၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ၊
ဝတ်ရည်မှာ၊ မရှိထားဘူးပေါ့”

“မောင် . . ဘာကို၊ ဆိုလိုတာလဲဟင်”

သီဟ၊ ချစ်သူမျက်နှာကို၊ ညင်သာကြင်နာစွာ၊ ကြည့်ရင်း

“အသက်နှစ်ဆယ်ခွန်မှာ၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်

နှလုံးသား၏စကားကိုဆုံးထုတ်ပါသကဲ့သို့

အေးချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊လက်ထပ်မယ် . . ဆိုတာ
ရေရှည်ရည်မှန်းချက်။ သို့သော် . .
အကြောင်း . . . တစ်ခုခုကြောင့် ၊ ရည်မှန်းချက်
မရောက်ခင်၊ ကွေကွင်းရတော့မဲ့၊ ခြေအနေမိုးနဲ့
ရင်ဆိုင်ရရင်၊ ဘာလုပ်မယ် . . ဘယ်လိုလုပ်မယ်
ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ချက်။

စာစကားနဲ့ ပြောရရင်၊ အရေးပေါ်ဆုံးဖြတ်
ချက်။ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး၊ ဝတ်ရည်မှာ၊ မရှိဘူး
လား . . လို့ မေးတာ”

အေးဝတ်ရည်က ၊ သီဟ၊ ၎င်း လက်ချောင်းများကို ၊ ဖွဖွ
ကိုင်လုတ် . .

“နှစ်ယောက်စလုံး ၊ နှစ်ဆယ်ခွန်ပြည့်ဖို့
သုံးနှစ်လောက်ပဲ ၊ လိုတော့တာ ၊ ဝတ်ရည်သိပါ
တယ်။

ဘယ်အချိန်၊ဘယ်အခါဘယ်လိုအခြေအနေ
ရောက်ရောက် ။ မောင့်တစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ ၊
ဝတ်ရည် လက်ထပ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ . .

မောင်လူပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

မိဘ၊ကို၊ ဘယ်လို၊ ဆန့်ကျင်ရမယ်ဆိုတာ။ဝတ်ရည်၊
မတွေးထားမိဘူး။ဆန့်ကျင်ဖို့လည်း၊ခက်တယ်လေ”
သီဟ၊က၊လက်သွယ်နုတို့ကိုပြန်လည်း၊ ဆုတ်ကိုင်ရင်း . .

“မိဘ၊ကို၊ စုံကန်ဖို့ ။ မိဘ၊ကို၊ ပုန်ကန်ဖို့။
ချစ်သူကို၊ မောင်၊ သွေးမထိုးပါဘူး။

မောင်က ၊ မိဘ၊ မရှိတော့တဲ့သူဆိုတော့။
မိဘ၊ တန်ဖိုးကို၊ ပိုပြီး အလေးထားပါတယ်။

ဒါပေမဲ့။တစ်ခုလိုချင်ရင်၊ တခြားတစ်ခုကို၊
သေချာပေါက်၊ စွန့်လွှတ်ရတတ်တယ်။ဒါ၊လောက
သဘာဝပဲ”

“မိဘ၊နဲ့လည်း ၊ အဆင်ပြေချင်တယ် ။ မောင်နဲ့လည်း ၊
ချင်ဘူး။အဲဒါ၊ ဝတ်ရည်ရဲ့၊ ဆန္ဒအမှန်ပါ မောင်ရယ်” . . ဟဲ့
တောင်များ၊ ပုတ်ခပ်ရင်း၊ အေးဝတ်ရည်ပြော၏။

သီဟ၊က၊ မျက်ဝန်းပျော်ရည်ငွေကို၊ မမြင်ယောင်ပြုကာ၊
“အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒကို၊ အကောင်းဆုံးပုံစံ၊

နိုင်တာ၊ ခိုင်မာတဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဝတ်ရည်။
ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာထားတဲ့သူရဲ့၊ ဆန္ဒကို၊

နယုကာဆီနောက်ဆုံးဆူဟိပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဘယ်အရာကမှ၊ မဖြိုခွင်းနိုင်ဘူး ။

ပြီးတော့ . . . နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံး၊ အဆင်ပြေတယ်ဆိုတာ၊ ကမ္ဘာလောက၊ ရဲ့၊ ဘယ်နေရာမှာမှ၊ မရှိဘူး။

အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာ၊ နေရာတိုင်းမှာ၊ ရှိတယ်။ ဟင်အင်း၊ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်ဆိုရင် ၊ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံတိုင်းမှာ၊ စစ်ဆိုတာ ရှိကို၊ မရှိတော့ဘူး။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံဆိုရင်၊ တခြားနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံကို၊ စစ်ဆင်နေရတယ်။ အဲဒီနိုင်ငံကြီးရဲ့ နိုင်ငံသားတွေတောင်မှ ၊ သူ့နိုင်ငံက ၊ တခြားကို စစ်ဆင်နေတဲ့အပေါ်၊ ထောက်ခံတဲ့သူတွေရှိသလို ဆန့်ကျင်တဲ့သူတွေလည်း၊ ရှိနေပြန်တယ်။

လူ . . . ဆိုတာက၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဘက်၊ ကိုယ်ရပ်ရတာလေ။ နှစ်ဘက်စလုံး၊ အဆင်ပြေချင်လို့ မရဘူး ။ နှစ်ဘက်စလုံး ၊ အဆင်ပြေကြရင်တော့၊ အကောင်းဆုံးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ၊ လူ့လောက၊ ဆိုတာ

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

က၊ သူ့အကြိုက်ကိုယ့်အကြိုက်၊ နေ့နဲ့ည၊ အဖြူနဲ့ အမည်း၊ အပူနဲ့အအေး၊ အကောင်းနဲ့အဆိုး၊ ဓမ္မနဲ့၊ အ၊ ဓမ္မ။ ကုသိုလ်နဲ့၊ အ၊ ကုသိုလ်။ ဒွန်တွဲ . . . ယှဉ်ပြိုင် နေတတ်တယ်လေ။

ကိုယ်က ၊ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဘက်ကို ၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ၊ ရပ်ရတာ။ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်တဲ့ဘက်၊ ရပ်ကြရတာ။ ဘယ် ဘက်ရပ်ရမှန်း၊ မသိတဲ့သူဟာ၊ ရပ်စရာနေရာ ၊ မရှိတတ်သလို ၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ဆိုတာလည်း၊ မရှိတော့ဘူး။

“ဝတ်ရည်မှာ၊ မောင်နဲ့၊ မဝေးချင်တဲ့၊ ဆန္ဒ။ ရှိနေတယ်လေ မောင်ရယ်”

“မောင်၊ ပြောပြီးပါပြီကော။ ဆန္ဒ . . . ရှိရင်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ရှိရတယ်။

မိဘ၊ မပြုငြင်စေချင်ဘူး . . . ဆိုတဲ့၊ ဆန္ဒရှိရင်၊ မိဘ၊ မကြိုက်တာ၊ မလုပ်ဘူးဆိုတဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိရမယ်။

ချစ်သူနဲ့၊ မကွေကွင်းချင်ဘူး . . . ဆိုတဲ့၊ ဆန္ဒ

နတ်သား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မိရင်၊ ဘယ် အနှောက်အယှက်ကိုမျှ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး
ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကျော်လွှားမယ် ဆိုတဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်
ရှိရမယ်။

ဆုံးဖြတ်သမျှကို၊ အားလုံးက၊ လက်ခံတယ်
ကြည်ဖြူတယ် ။ ဘယ်သူကမျှ၊ မနှောက်ယှက်ဘူး
အားလုံး အိုကေပဲ . . ဆိုတဲ့၊ အခြေအနေမရှိဘူး
တော့ . . ။ ဘုရားတောင် ၊ မရနိုင်ဘူး ထင်တယ်
. . ဝတ်ရည်”

အေးဝတ်ရည်၊ ဝိုင်ကျသွား၏။ သီဟ၊က၊ လည်တွင်ဆွဲထား
သည့်၊ ချစ်သူလက်ဆောင် ဆွဲပြားလေးကို၊ တမင်ထုတ်ကာ၊ နှုတ်ခမ်း
တွင် ပွင့် တိုက်၏။

ချစ်သူ . . ၊ လန်းဆန်းစေလိုသော၊ အလို့ငှာ၊ ပြုံးဟန်ကို
တမင်ပြုရင်း . .

“မောင့်စကားတွေ၊မာကျောရင်၊ မာကျော
နေလိမ့်မယ်။မလိုအပ်ဘဲ၊ ဖောင်းပွရင်၊ ဖောင်းပွ
နေလိမ့်မယ်။

မောင်ချစ်တဲ့ ဝတ်ရည်၊ မောင့်ကို၊အားနာ

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

နေမှာ၊ စိုးလို့။ မောင် . . ၊ အားမနာတမ်း ၊ ပြော
နေတာပါ။

ချစ်သူက၊ တစ်ဘက်။ မိဘ၊က၊ တစ်ဘက်၊
ဖြစ်နေရတာကို၊ မောင်၊နားလည်ပါတယ်”

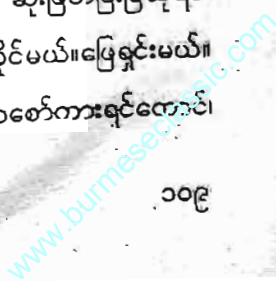
“ဝတ်ရည် ၊ စိတ်ညစ်နေတယ် မောင်ရယ်။
အမေတို့ ၊ အဖေတို့နဲ့ ၊ ဘယ်လိုမှ ၊ ညှိလို့ရမှာ ၊
မဟုတ်ဘူး”

“ညှိနှိုင်းလို့ ၊ မရနိုင်တဲ့ ၊ ကိစ္စတိုင်း . . မှာ၊
တစ်ဘက်ဘက်ကို၊ ရပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့၊ ပြတ်သား
တဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တော့။ ရှိကို ရှိရတယ် ဝတ်ရည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်း . . အတွက်လည်း ၊ စွန့်
လွှတ်ရတာတွေ၊ ရှိတယ်။ နင်၊ ကြိုက်ရာရွေး . . လို့
မောင်၊ ဆိုလိုနေတာ မဟုတ်ဘူးနော် ။

မောင့်နောက်ပဲ ၊ လိုက်တော့မယ် . . လို့။
ဝတ်ရည် သေသေချာချာ ၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်၊
အရာရာကို ၊ မောင်၊ ရင်ဆိုင်မယ်။ ဖြေရှင်းမယ်။

မိဘ၊မောင်ဖွားက၊လာစော်ကားရင်တောင်၊

နည်းဘားအိရောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မောင် . . ခေါင်းငုံ့ခံမယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဝတ်တော်ကိုင်တော့၊ ဘယ်သူမှ၊ ထိလို့၊ မရတော့ဘူး။

မဲ့ချင်တဲ့ခွေး၊ ပြာပုံတိုးတယ်တယ် . . . တို့၊ မိဘ၊ မျက်နှာ၊ အိုးမည်းသုတ်တယ် . . . တို့။ တူကိုင်ယံ၊ တဲအိုပျက်မှာ၊ နေရနေရဆိုတာ၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာပဲ ရှိတာဟဲ့ . . . တို့။ . . အဲဒီစကားမျိုးတွေ၊ မိဘ၊ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ အစ်ကို မောင်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပြောဆိုပြီး၊ ဝတ်ရည်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးဆွဲ ဆွဲ . . . ဆဲ . . .

မောင်၊ မကြားချင်ယောင်၊ ဆောင်ထားနဲ့ မှာပါ။ ဒါပေမဲ့၊ ငါ့ သမီးပဲ၊ ငါ့နမ့ပဲ၊ ငါ့ အစ်မအစ်မဆိုပြီး။ ရိုက်တာနှက်တာမျိုးကို၊ ကြုံရပြီ ဆိုရင်တော့ မယားထိ၊ မားကြည့်ဆိုတဲ့၊ စကားကို၊ အကောင်အထည် ဖော်ရလိမ့်မယ်။ ဘယ် မိန်းမသားကိုမဆို ဘယ်သူက၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြုမူပြုမှု၊ မောင်သည်း မခံတတ်ဘူး။ အဲဒါ။ မောင်၊ အားနည်းချက်ပဲ ပြောပြီး၊ ချစ်သူကို၊ ထွေးဖက်ထားလိုက်သည်။ ရင်ခွင်တွင်

တတ်ထားသည်။ ချစ်သူမျက်နှာကိုလုံခြုံအောင်၊ ထွေးကွယ်ရင်း၊

“သိပ် စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ မောင်၊ တစ်ခုခု

စီစဉ်ပါဦးမယ်”

“မောင်၊ ဘာစီစဉ်မှာလဲ”

“မိဘ၊ မရှိတော့ပေမဲ့။ အစ်မ၊ ရှိတယ်လေ။

အစ်မနဲ့၊ လာပြီးတောင်းရမ်းကြည့်ဦးမယ်လေ။

အစဉ်မပြေတော့မှ၊ ခိုးပြေးကြမယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး မောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောပြီးပြီပဲ။ မောင်နဲ့ကို၊ သဘောမတူတာ။

မောင်နဲ့ချစ်နေတာကို၊ သိလို့၊ သူများနဲ့၊ ပေးစားဖို့

စီစဉ်တာ”

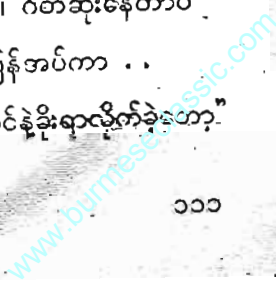
သီဟ၊က ၊ အေး-အမှတ်အသား ဆွဲပြားလေးကို၊ လက်မှ

ညွှတ်လိုက်ပြီး . .

“ဟာ။ စီရင်ချက်က၊ ဝိတ်ဆုံးနေတာပဲ”

အေးဝတ်ရည်ကို၊ မျက်နှာချင်း၊ ပြန်အပ်ကာ . .

“ဒါဆိုဝတ်ရည်၊ မောင်နဲ့ခိုးရာလို့ကံခဲတော့”

“မလိုက်ရဲဘူးမောင်ရဲ့”

နိဿားစွာ ဝန်ခံခြင်းမို့ သီဟ၊ အပြစ်မတင်။

“မောင် ဆင်းရဲလို့။ မပြည့်စုံလို့။ မလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော် မောင်။ ဝတ်ရည် ဘာသာ နှစ်ဘက် ပြဿနာဖြစ်မှာ၊ ကြောက်တာ”

ကြိုးစား ပြုလုပ်က သီဟက . .

“အဲဒါကို ၊ မောင်သိတယ် ။ ဝတ်ရည်ကို အပြစ်မတင်ဘူး။ တစ်ခုလိုချင်ရင်၊ တစ်ခု စွန့်ရလိမ့်ပဲ။ မစွန့်လို့တော့၊ မရဘူး ဝတ်ရည်”

“မိဘကို၊ စွန့်ရတာ၊ အပြင်။ မိဘ၊ ရဲ့၊ အပြင် ငြင်းခံ သားသမီး . . ဘဝ ၊ ဝတ်ရည် မရောင်ချင်ဘူး။

မိဘ၊ ရဲ့၊ အစွန့်ပစ်ခံ . . အငြိုငြင်ခံ သားသမီးဟာ။ ဥယျာဉ်မှူး၊ ပစ်ပယ်ထားတဲ့၊ ပန်းပင်တွေလိုပဲ။ ရှင်သန်ဖို့၊ တော်တော် ခက်သွားပြီ။ မိဘ၊ မကြည့်ဖို့ရင်၊ သားသမီး မတိုးတက်ဘူးမောင် “တိုးတက်အောင်၊ မောင်၊ ကြိုးစားမှာပေါ့” ဟု၊ သီဟ

မိဘ၊ အေးဝတ်ရည်က . .

“ဘဝ၊ တိုးတက်မှု တစ်ခုတည်းကို၊ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရဲ့။

မိဘ၊ မလိုလားလာတာကို ၊ လုပ်မိတော့။ မိဘ၊ က၊ စိတ်ဆိုး။ အပြစ်တင်။ ငြိုငြင်။

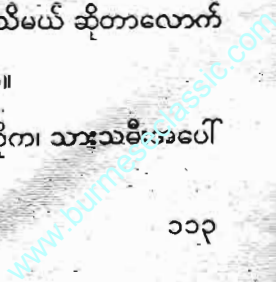
အဲဒီ . . ၊ အငွေ၊ အသက်က၊ သားသမီးရဲ့၊ စိတ်ကိုရော ။ ဘဝ၊ ကိုရော။ အပူ ဟပ်နေသလိုပဲ။ နှမ်းနယ်တတ်တယ်”

“အဲဒီလို ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုရင်။ မိဘ၊ တွေက၊ သားမိတ်မိတ်တွေ၊ အပေါ်။ မငြိုငြင်ဖို့၊ လိုတာပေါ့။ ဒီလောက်တော့၊ မိဘ၊ တွေ . . သိမှာပါ” . . ဟု၊ သီဟ၊ ပြော၏။ အေးဝတ်ရည်က . .

“မိဘ၊ ဆိုတာလည်း ၊ ပုထုလှည့်ပဲလေ . . မောင်ရယ်။ သူတို့ မကြိုက်တာ၊ လုပ်ရင်၊ စိတ်ဆိုးမှာပါပဲ။

ဒင်း . . ၊ ဒုက္ခတွေ့မှ သိမယ် ဆိုတာလောက်တော့၊ ပြောမိဆိုမိကြတာပဲ။

အဲဒီ အပြောအဆိုကိုက၊ သားသမီးအပေါ်

နန်းသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မှ။ အရှိုန်အဟုန် ရောက်သွားတတ်တယ်။

ဇော်ကား မော်ကလုံ ၊ သားသမီးဆို ၊ ပိုမို

တောင်၊ ထိခိုက်နိုင်တာပေါ့”

သီဟ၊ သက်ပြင်းချသည်။ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လှက်

“ဝတ်ရည်က ၊ အဲဒီ လောက်ထိအောင်

ကြောက်နေတာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဝတ်ရည်

စိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ။

မောင့်ကြောင့်၊ ဝတ်ရည်၊ ဘာပြဿနာမှ၊ မဖြစ်

စေရဘူး။ မောင် ၊ ကတိပေးတယ်”

“မောင်နဲ့လည်း မခွဲနိုင်ဘူး” ဟု၊ ဝတ်ရည် ပြောပြန်သည်

သီဟက၊ ပြုံးလျက် . .

“စိတ် နှစ်ခွဲလည်း၊ ဖြစ်နေတယ်၊ ကြောက်

လည်း၊ ကြောက်နေတယ်ဆိုရင်၊ လူ ကို၊ ထိခိုက်

တတ်တယ် ဝတ်ရည်။

ကြောက်တတ်တဲ့သူက၊ ဘာ ဆန္ဒမှ၊ မထား

တာ၊ ကောင်းတယ်”

ကေသာတောင်တန်းတို့၊ ငိုက်ကျလှုပ်ခတ်လေသည့်အခါ

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

တောင်စဉ် အထက်၌၊ နွေမျက်ရည်မိုး၊ သွန်းပြီးလေသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဝတ်ရည်ရယ်။ ရှင်္ဂလည်းလျှောက်

သာ၊ ပျားလည်း၊ ဆွဲသာ ဖြစ်အောင်၊ လူကြီး သူမ၊

တွေနဲ့၊ မောင် တိုင်ပင်ပါဦးမယ်။

မောင်တို့နှစ်ယောက်က ၊ အရွယ်ရောက်ပြီ

ဆိုပေမဲ့ ။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကျတော့ ။ အသက် ၊

နည်းနည်းငယ်သေးတယ်။

မောင်က၊ သူ့ဌေးသားဆိုရင်တော့ ၊ ဘာ ၊

ပြဿနာမှ၊ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ မိဘ၊မရှိ၊ ပကာသနး

မရှိ ဆိုရင်တော့။ အသက်အရွယ်ရော . . ဂုဏ် ၊

ပကာသနရော ၊ လူရာသိပ် ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး။

လူအုပ်ထဲ . . ၊ ရေနှေးပူ ၊ အမြန်သယ်ရ

သလိုပေါ့ ဝတ်ရည်ရယ်။

ရေနှေးလည်း၊ မဖိတ်အောင်။ သူများလည်း။

မပူအောင်၊ ကိုယ်လည်း။ မပူ အောင်။

အမြန်လည်း . . ပြေး။ဘေးလည်း . . ကြည့်။

လက်လည်း ငြိမ်။ကာလည်း . . ကာ။ ပါးစပ်က၊

နုလင်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေရာသီအတွက်

စောင်လှစဉ် (ချင်းချောင်းခြံ)

ပူဇော် ပူဇော်လည်း . . . အော်။ တော်တော်ထောင်
ခက်မှာပဲ ဝတ်ရည်”

ရယ်စရာ စကားဟု၊ ထင်သွားဟန်တူသည်။ မျက်နှာ
သုတ်ကာ အောက် နှုတ်ခမ်းလေးကို၊ အပေါ်သွားလေးဖြင့်၊ ကိုက်ကာ
အေးဝတ်ရည် ၊ ရယ်လေ၏။

“မိသား ဘ.သားပီပီ၊ ကြောင်းလမ်းဖို့၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေကို၊
ဝတ်ရည်တို့အိမ်ကို၊ လွှတ်လိုက်ရမလား” ဟု၊ ဟန်စိန်မေးသည်။
“အောင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု၊ သီဟ၊ ထင်မြင်ချက်ပြုတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူများနဲ့ ပေးစားတော့မှာ”

“အဲဒါဆိုလည်း၊ ခိုးပြေးရုံပဲ ။ ရှိတော့တာ

ပေါ့ကွာ”

“ဝတ်ရည် ကြောက်နေတယ်”

“အဲဒါဆို၊ မင်းဘယ်လို၊ လုပ်မလဲ။ ငါက . . .

နယ်သွားရတော့မှာ။ မသွားခင်၊ မင်းအခြေအနေ
ကို၊ သိသွားချင်တယ်”

“မိဘ . . . မရှိတာ ၊ အားနည်းချက်တစ်ခု။

မချမ်းသာတာ၊ အားနည်းချက်တစ်ခု။ စိတ်လိုက်
မာန်ပါ၊ လုပ်တတ်တာ၊ အားနည်းချက်တစ်ခု။ ချစ်သူ
ကိုယ်တိုင်က၊ ကြောက်တတ်တာ၊ အားနည်းချက်
တစ်ခု။

နဂါးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ငါ့ အားနည်းချက်တွေက၊ များလိုက်တာ
ထွာ။ ဘယ်ဟာ၊ အရင်ဖြည့်ရမုန်း၊ မသိဘူး။ ကျန်တဲ့
အားနည်းချက်တွေက၊ ကြီးစားဖြည့်လို့၊ ရတယ်။
ဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်၊ ကြောက်နေတဲ့၊ အားနည်းချက်
က၊ ငါ . . . လဲသေသွားနိုင်တယ်”

“တကယ်ချစ်ရင်၊ သတ္တိမွေး။ ဘာ . . . ညာ
မင်းပြောပေါ့ကွ”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့၊ အားဆေးတွေ . . .
နာခေါင်းပိတ်ပြီး၊ တိုက်ဖို့ပဲ၊ ရှိတော့တယ်။ သူ
ကြောက်စိတ်ကို၊ ဖျောက်ဖို့၊ ငါ၊ မလုပ်တတ်တော့
ဘူး။

ခေါ်ရင်လိုက်မယ်လည်းပြောတယ်။ ကြောက်
တာကိုလည်း၊ တစ်ပြားမှ၊ မလျှော့ဘူး။ မရဘူး . . .
အခုချက်ချင်း၊ လိုက်ခဲ့ . . . ဆိုပြီး၊ ခေါ်ရင်တော့
သူ့၊ လိုက်မှာပါ။

ဒါပေမဲ့ , အားနာလို့ , လိုက်လာသလိုမျိုး
မဖြစ်စေချင်ဘူး ။ ဒေါင်ကျကျ . . . ပြားကျကျ

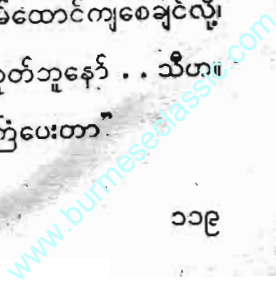
ဟောင်ပုစျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဘာကိုမှ၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ ငါ့လက်ကို၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆွဲလိုက်
လာတာမျိုး၊ ဖြစ်စေချင်တာ။ ဒါပေမဲ့၊ ဝတ်ရည်က၊
စိတ်ပျော့တယ်။ ငါနဲ့လည်း ၊ မခွဲနိုင်ဘူး . . . တဲ့။
မိဘ၊ ငြိုငြင်မှာလည်း၊ ကြောက်တယ် . . . တဲ့။

ဒါ၊ မပြတ်သားတာပဲ . . . ဆိုပြီး ၊ ငါ . . .
အပြစ်မတင်ရက်ဘူး ။ ပြီးတော့ . . . ၊ ငါ့၊ လက်ရှိ
အနေအထားကလည်း၊ သူ့မိဘ၊ မပြောနဲ့။ တစ်ကမ္ဘာ
လုံးက၊ မိန်းကလေးမိဘတိုင်း . . . ၊ သေချာပေါက်၊
ငြိုငြင်လောက်တဲ့၊ အနေအထား”

“အဲဒါတွေ၊ ပြောမနေနဲ့တော့သီဟ။ အချိန်
သိပ်မရှိလောက်တော့ဘူး။ ဝတ်ရည်ကို၊ လိုက်မှာ
လား၊ မလိုက်ဘူးလား၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ မေးပြီး။
ပြတ်ပြတ်သားသား ၊ ဆုံးဖြစ်ရတော့မယ့်အချိန်။
၇၀၀၀၀၀ လုပ်နေရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး။

စောစောစီစီ ၊ အိမ်ထောင်ကျစေချင်လို့၊
ငါ . . . ဆော်သြနေတာမဟုတ်ဘူးနော် . . . သီဟ။
မကွေကွင်းစေချင်လို့၊ အကြံပေးတာ”

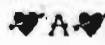
“ငါ့သိပါတယ်”ဟု သီဟ၊ ပြော၏။ ဟန်စိန်က . . .

“မင်း၊ အခု သင်နေတဲ့ ပန်းတိမ်လုပ်ငန်းနဲ့
ဝတ်ရည်ကို၊ လုပ်ကျွေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“တိုက်နဲ့ကားနဲ့၊ မထားနိုင်သေးတာက၊ ထွက်
ရင်၊ ဝမ်းဝ၊ ခါးလှအောင်တော့၊ ငါ၊ ကျွေးနိုင်ဆင်
နိုင်ပါတယ်”

“အဲဒါဆို၊ ဝတ်ရည် ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ၊ ရှိတော့တယ်။ အချိန်
သိပ်ဆွဲမနေနဲ့၊ သူတစ်ပါးနဲ့၊ ခြေလှန်လက်လွန် စီစဉ်ပြီးကာမှ၊ သဏ္ဍာန်
ဝင်လာပြီး၊ လိုက်ခဲ့ပါမယ်ဆိုရင်၊ တစ်ဖက်သားကို၊ အရှက်ကြီး
အောင်၊ ကပ်ဖြတ်သလို၊ ဖြစ်မယ်” . . . ဟု၊ ဟန်စိန်က၊ ချင့်ချိန်လျှင်
ပြောသည်။

သီဟက၊ အားအင်ပြည့်စွာ၊ ခေါင်းညိတ်၏။ သို့သော် . . .
ချစ်သူ အင်အား၊ မထင်ရှား။

သူ၊ ဘယ်သွားသွား၊ မိသားစုဝင်၊ တစ်ယောက်ယောက်က
အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ၊ အတူလိုက်ပါလေ့ရှိကြောင်း၊ အေးဝတ်ရည်
ပြောပြသည်။ “ဆူတာကြိမ်းတာ၊ သတိပေးတာ၊ ပိတ်ပင်တာမျိုးတော့

“အခု သိမသာ၊ စောင့်ကြပ်တာမျိုး” ဟု၊ ပြော၏။ “အခု . . . ခိုး
တာပေါ့၊ ဟုတ်လား” . . . ဟု၊ ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ၊
မေး၏။ အေးဝတ်ရည်၊ ခေါင်းညိတ်သည်။

အအေးဆိုင်မှ၊ အထွက်တွင်၊ သီဟက . . .

“ကဲ ။ ဘယ်လို၊ စဉ်းစားထားသလဲ။ အချိန်
မနှောင့်ခင်၊ ရဲရဲဝံ့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါလားဝတ်ရည်ရယ်”

“ကြောက်တယ်”

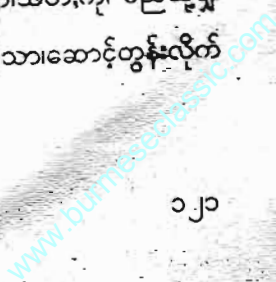
“ရင်မဆိုင်ရသေးလို့၊ ကြောက်နေတာဖြစ်
မှာပါ”

အားနဲ့စွာ၊ ပြုံးလေသည်။

“ဟယ်”

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌၊ ဆိုက္ကားတစ်စီးရပ်၏။ ထိုဆိုက္ကားပေါ်မှ၊
အထစ်ယောက်၊ ဆင်းပြေးလာသည်။ အေးဝတ်ရည်၏ အစ်ကိုဟု၊

ခေါ်ဆိုသူကဲ့၊ ရန်မူလျှင်မည်သို့မျှ၊ မတုံ့ပြန်ရန်၊ သီဟ၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။ သို့သော်၊ အေးဝတ်ရည်၏ အစ်ကိုက၊ သီဟကို၊ မည်သို့မျှ၊
မနှိမ့်မူ၊ ညီမဖြစ်သူ၊ အေးဝတ်ရည်၏ ပန်းကိုသာ၊ ဆောင့်တွန်းလိုက်
သည်။ ။ အေးဝတ်ရည် ၊ ပြုလဲသွား၏။

နုလင်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်ပုဗ္ဗိ (ချင်းဆောင်းခြံ)

“မောင်”

သီဟ သတိလွတ်သွားလေပြီ။ အေးဝတ်ရည်၏ အစ်ကို
ဝေယံ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်၊ အားကုန်၊ ရိုက်ချလိုက်မိသည်
ဝေယံ နောက်သို့ လန်သွားစဉ်၊ ခြေထောက်နှင့် ထပ်ကန်သည်
ထိုစဉ် ၊ နောက်ထပ် စက်ဘီးနှစ်စီးနှင့် လူသုံးယောက်
ရောက်လာ၏။ ဝေယံ၏သူငယ်ချင်းများဟု သိလိုက်သည်။

“မောင်။ ပြေးတော့၊ ပြေးတော့”

အေးဝတ်ရည်ကို လှမ်းဆွဲမည် အပြု၊ သီဟ၊ မျက်နှာဆိတ်
တန်ခြေတစ်ချက်ဝင်လာသည်။ မည်သို့ခြေထောက်မှန်း၊ မသိခင်
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်တာပြီး၊ ညာ ပင့်လက်သီးဖြင့်၊ ခြေကန်သူ၏
လည်ချောင်းဆီသို့ပင့်ထိုးလိုက်သည်။ နောက်လန်သွားမှအေးဝတ်ရည်
၏အစ်ကို၊ ဝေယံမှန်းသိသည်။

စက်ဘီးဖြင့်လာသူ၊ သုံးယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ အစ်
အနားတွင်၊ အုတ်ခဲရှာသော်လည်း၊ မတွေ့။ ဘယ်ဘက် ပြေးရမှန်း
လည်း၊ မသိ။

ပြေးဝင်လာသူသုံးယောက်အနက်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်သူတို့
သာ ၊ အာရုံထားလိုက်ပြီး၊ သူ့ရင်ဝ၊ ဆီသို့ ၊ တစ်ကိုယ်လုံးအားဖြင့်

ထုတ်၊ ခြေစုံကန်ပစ်လိုက်သည်။

ကန်သူ သီဟ၊ ရော၊ အကန်ခဲရသူပဲ။ မြေပေါ်တွင်လုံးထွေး
သည်။ လူတွေ . . ၊ အံ့လာသည်ဟု၊ သိလိုက်၏။

မျက်နှာ ပြန်အမော့တွင်၊ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးထိုးဆိုက်လာ
သည်ကို မြင်၏။ ဟန်စိန်၏ ဆိုင်ကယ်ဟု၊ သိလိုက်ပြီး၊ ထိုဆိုင်ကယ်
သို့အမြန်ပြေးကာ ၊ လွှားကန်ခွတက်လိုက်လေသည်။ ဆိုင်ကယ်
တစ်စုံ မောင်းထွက်လေမှ၊ အန္တရယ်ကင်းပြီဟု၊ သတ်မှတ်ဖြစ်၏။
ချစ်သူ အေးဝတ်ရည် ၊ မည်သို့မည်ပုံ ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာ
သည်ကိုပင်၊ လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။

+

“ဟန်စိန်။ တော်ပြီလေ။ ရပ်တော့။ ဘယ်

အထိ၊ မောင်းပြေးနေတာလဲ။

အန္တရယ်ကင်းရုံလောက်ပဲ၊ ငါ . . ပြေးချင်
တာ။ ငကြောက် တစ်ယောက်လို့၊ လှည့်မကြည့်ဘဲ၊
ပြေးသလိုကြီး၊ မလုပ်ချင်ဘူး။ တော်ပြီ။ ရပ်လိုက်
တော့”

ဟန်စိန်က၊ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး၊ ဆိုင်ကယ်ကို၊

နှလုံးထားဆီနောက်ရပ်တုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဘုရင်နောင်လမ်းခေ၊ ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ဟန်စိန်။ ရပ်တော့။ ငါ . . . ပြန်

သွားမှာ။ ဝတ်ရည်ကျန်ခဲ့တယ်”

ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း၊ လက်ကာပြု၏။

“ဘာလက်ကာတာလဲ ။ ငါ့ကို ၊ ဝိုင်းသိပ်ဖို့

လုပ်ကြတာ။ ငါ . . . ပြန်သွားမယ်။ ငါ့အားရပါးရ

ပြန်မလုပ်ရသေးဘူး။

မြန်မြန်ရပ်နော် ဟန်စိန်။ မင်းရပ်မပေးရင်

နောက်ကားရှင်းတာနဲ့၊ ငါ၊ ခုန်ချမယ်”

ဟန်စိန်က၊ လေသံမြင့်ကာ . . .

“ခုန်ချ။ ငါ့ဆိုင်ကယ်ပေါ်က၊ ခုန်ချပြီး၊ သေ

သွားရင်၊ ငါ၊ ဖြေသာသေးတယ်။ သူများဝိုင်းသတ်

လို့ သေတာထက်စာရင်၊ တော်သေးတာပေါ့။ ခုန်ချ”

သီဟက၊ ဟန်စိန်ကို၊ ကျောပုတ်လျက် . . .

“မင်း။ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဆိုင်ကယ်ကို ၊ ပလက်မောင်းဘေးသို့ ၊ ထိုးစိုက်လိုက်၏။

သီဟက၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ၊ ဆင်းသည်။ ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ်ထိုး

စောင်လှစဉ် (ချင်းချောင်းခြံ)

... ဟုတ် ...

“မင်းကို၊ ဝိုင်းလုပ်ဖို့ ၊ ချောင်းနေကြတာ။

ငါ၊ သိသိချင်းလိုက်လာတာ။ မင်းပြန်သွားမယ်ဆို၊

ပြဿနာက၊ ပိုကြီးလိမ့်မယ်။

ဒေါသက ၊ ကြီးတိုင်းမကောင်းဘူး သီဟ။

အားမတန်ရင် မာန်လျှော့ရတယ်”

“ဝတ်ရည်ကို၊ ငါ့ထားခဲ့ရတာကွ”

“ထားခဲ့ရမယ့်၊ အခြေအနေလေကွာ။ ခေါင်း

မမာစမ်းပါနဲ့။ ပြီးတော့ . . . ၊ ဝတ်ရည် အစ်ကိုက၊

သူ့နှမကို၊ သူ့ရိုက်တာ။ မင်း၊ ဝင်ပါစရာမလိုဘူး”

“ငါ့ ရှေ့တည့်တည့်ကြီးမှာ၊ ငါ၊ သည်းမခံနိုင်

ဘူး”

“သီဟ”

“ပြော”

“ငါ့ စေတနာကို၊ မင်း . . . မစော်ကားဘူး

ဆိုရင် ၊ လှိုင်သာယာက ၊ မင်း ၊ အစ်မအိမ်မှာ ၊

ခဏလောက်၊ သွားနေလိုက်ပါလား”

နှလုံးသားအနောက်ဆုံးထုတ်သံကုန်သစ်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမှုအခင်း၊ ဖြစ်နိုင်တယ်လေ။ မင်းတို့ ဝိုင်းလုပ်တယ်ဆိုပေမဲ့၊ မင်းကိုရန်မူတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းက စတိုက်ခိုက်တာလေ။ ဥပဒေအရ မင်းမှာ ထာယ်”

“ငါ့ဝရမ်းပြေးမထုပ်ဘူး”

“အမှုအခင်း ၊ မလုပ်အောင် ၊ ငါ့ အဖေ အမေကို၊ ခေါ်ပြီး၊ ကြေအေးဖို့၊ ငါ့စိစဉ်ချင်တယ်။ ဒီအတောအတွင်း၊ မင်း . . . လှိုင်သာယာမှာ၊ သွား နေ”

“မသွားချင်ဘူး။ ။ ဝတ်ရည်နဲ့ . . . ငါ။ အခြား ဝေးသွားလိမ့်မယ်”

“နီးဖို့၊ စဉ်းစားနေတုန်းပဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့၊ မစဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဝတ်ရည်က ၊ ကြောက်နေတယ်လေကွာ။ ကြောက်စိတ်ရှိရင်၊ ဘယ်အလုပ်မှာ၊ မအောင်မြင်ဘူး ပြီးတော့။ အခု၊ လမ်းပေါ်မှာ၊ ပြဿနာဖြေ”

မောင်ပုဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

လာပြီးပြီ ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ၊ အဆင်ပြေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ၊ ရအောင်ခိုးမယ်ကွာ။ ဝတ်ရည်ကို”

“ခဏလေးတွေ့တာတောင်၊ မျက်ခြေမပြတ် လိုက်လာကြတာ။ ခိုးဖို့၊ မင်း၊ စဉ်းစားနိုင်သေးတယ်။

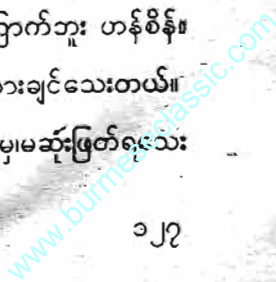
ငါ . . . ဝန်ထမ်းလုပ်ရတော့မယ် . . . သိဟ။

နှစ်ပတ်လောက်နေရင်၊ ငါ့နယ်သွားရတော့မယ်။

ငါ့၊ မရှိတဲ့အချိန်မှာ၊ မင်းနဲ့ဝတ်ရည်နဲ့။ ညား၊ မညား။ ငါ့စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ မင်း၊ အန္တရာယ်၊ ကင်းမကင်းပဲ၊ စိတ်ဝင်စားတယ်။

ငါ့ စေတနာကို၊ အားနာရင်၊ ငါ့စကားကို၊ မင်း၊ နားထောင်ပါကွာ။ ရပ်တွက်ထဲက၊ နေ၊ ခဏ ရှောင်နေလိုက်ပါ။ အခု အချိန်မှာ၊ အဲဒါ ၊ အရေး အကြီးဆုံးပဲ”

“ငါ . . . ဘာကိုမှ၊ မကြောက်ဘူး ဟန်စိန်။ ဝတ်ရည်ကိုရဖို့၊ ငါ့၊ ပြန်ကြိုးစားချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့၊ ဝတ်ရည်နဲ့၊ ငါ့၊ ဘာမှ၊ မဆုံးဖြတ်ရသေး”

နဂါးသားအဖအဖွဲ့ကလေးတို့ကလေးတို့ကလေး

ဟော့ငါ့လူပျို (ချင်း:ခေပဒါဠိ)

ဘုရားဘာမှမဆုံးဖြတ်ရသေးဘဲ၊ ထားပစ်ခဲ့သလိုမို့
ငါ့ခံစားရတယ်။အဲဒါကြောင့်၊အခုမဟုတ်တောင်
ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း၊ ငါ့ပြန်ဆက်သွယ်မှုဖြစ်မယ်

“မင်းဘက်မှာ၊ သေသေချာချာ၊ ရပ်ရမယ်
သုကာ တုန်နေအောင်၊ ကြောက်နေသမျှ၊ မင်း...
ဘာမှ၊ မလုပ်ပါနဲ့တော့။”

ဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြတ်သားရမယ့် အခြေအနေ
မှာတောင်၊ မကြောက်တရားဟောနေရဦးမယ်ဆို
ရင်၊တကယ် ရင်ဆိုင်ရတဲ့၊ အခြေအနေကို၊ ဘယ်
တော့မှ၊ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကြောက်နေတဲ့သူကို၊ ကိုယ့်ဘက်ပါအောင်
ခေါ်ရတာ၊အန္တရာယ်များတယ် သူငယ်ချင်း။

ကြောက်တတ်တဲ့၊ စောလူးမင်ကိုကျန်စေ
မင်းသားက၊ ရသလောက်ခေါ်ပြီး၊ ခေါ်သလောက်
မရတဲ့အခါ၊ရန်သူလက်တွင်းမှာ ၊ ထားပစ်ခဲ့ရတာ
ပဲ သူငယ်ချင်း။

ဝတ်ရည်ကို၊ မင်း၊ ထားခဲ့တာ။ရန်သူလက်

ထဲမှာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ မိသားစု ဆီမှာ၊ ထားခဲ့
တာပါ။မိန်းမသားမို့၊ ကြောက်တတ်တာပါ . . လို့၊
ချစ်သူအချင်းချင်းမို့၊ မင်း၊ တွေးချင်တွေးမယ်။

ချစ်ရဲ ကြိုက်ရဲ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့၊ မိန်းမသားတွေ၊
လောကမှာ၊ အများကြီးပဲ။မင်းနောက်ကို၊ မလိုက်
ချင်လို့ကို၊ ကြောက်နေတာ”

“ဟာ . . ။ဝတ်ရည်က၊ အဲဒီလို၊ မဟုတ်ပါ
ဘူးကွာ”

“သူစိမ်းလို့၊ သဘောထားပြီး၊ တွေးကြည့်မှ၊
တချို့ကိစ္စတွေက၊ ထင်ထင်ရှားရှား၊ မြင်ရတာကွ”
ဟန်စိန်စကားကို၊ သီဟ၊ နားမရှင်း။ဟန်စိန်က၊ ရှင်းပြ
ဖို့ထန်ဖြင့်၊ စကားဆက်၏။

“အားနွဲ့သူတိုင်းမှာ၊ ကြောက်စိတ်ရှိကြတာ
ခြည်းပဲ။ဒါပေမဲ့၊ ကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ချစ်တဲ့စိတ်၊နှစ်
စိတ်ထဲက၊ အလေးထားတဲ့စိတ်ထားဘက်ကို၊ ရပ်
ခဲ့ကြရတာပါကွ။

ဒေါင်ဒေါင်မြည်၊ သတ္တိခဲကြီးတွေ၊ မဟုတ်ကြ

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသက္ကနိသစ်

ဝါဘူး၊ ဝတ်ရည်လည်း၊ အားနွဲ့သူပါပဲ။ ချစ်တဲ့စိတ်
ကြောက်တဲ့စိတ်။ ဒွန်တွဲနေတာပါပဲ။

ဘယ်စိတ်ကို၊ အလေးပေးသလဲ . . ဆိုတာ
သာ၊ အရေးကြီးတာပါကွာ။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့်၊ ချစ်သူဘက်
ရပ်ရတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြရတဲ့ မိန်းမသား
တွေ၊ အားလုံး။ ကြောက်ကြောက်နဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့
ရတာပါ သီဟ၊ ရယ်။

ဆင်းရဲမှာ၊ မကြောက်ဘူး။ မိဘ၊ ငြိုငြင်မှာ
သာ၊ ကြောက်တာပါပဲ။ ပြောပြော။ မိဘ၊ နဲ့၊ ပြဿနာ
ဖြစ်မှာ၊ ကြောက်တာပါပဲ ဆိုဆို ၊ ကြောက်တာ
ကြောက်တာပါပဲ။

အဲဒီကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့၊ မင်းအပေါ် ချစ်
စိတ်။ ဘယ်စိတ်ကို ၊ ဝတ်ရည် အလေးပေးသလဲ
မင်းဘာသာ တွေးကြည့်။ စဉ်းစားကြည့်။ ဆင်ခြင်
ကြည့်။

သစ္စာယွင်းသွားတယ် ။ မိဘ၊ ဘက် ပါသွား

စောင့်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

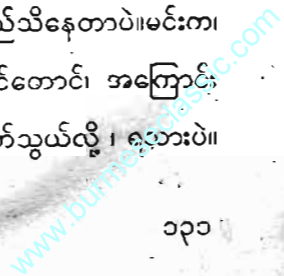
တယ် . . ။ အထင်ခံရမှာစိုးလို့။ ကြောက်စိတ်ကိုပဲ၊
အကြောင်းပြနေတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဆင်းရဲမှာ၊ ကြောက်ပြီး၊ မလိုက်တာပါ . . လို့၊
အထင်ခံရတာထက်စာရင်။ မိဘ၊ မောင်ဖွားကို၊
ကြောက်ရလို့ ၊ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ။ တစ်ပါးသူနဲ့၊
ရွှေလက်တွဲလိုက်ရတာပါ ဆိုရင်၊ မင်းကိုယ်တိုင်၊
ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မယ်လို့၊ ဝတ်ရည် တွက်ထားပုံရ
တယ်။

ဝတ်ရည် တမင်ကြောက်ပြနေတယ်လို့၊ ငါ၊
မဆိုလိုဘူးနော် ။ ကြောက်စိတ်ကို၊ ဦးစားပေးပြီး၊
သူ့ချစ်သူ၊ မင်း၊ ဘက်ကို၊ ရပ်ပစ်လိုက်ဖို့၊ သူ့မှာ ၊
အစီအစဉ် မရှိဘူးလို့၊ မင်း ၊ စဉ်းစားနိုင်ဖို့ ၊ ငါ ၊
ထောက်ပြနေတာ။

သီဟ၊ စကားမတုံ့ပြန်။

“ငါ အိမ်ကို၊ ဝတ်ရည်သိနေတာပဲ။ မင်းက၊
ရန်ရှောင်နေလို့၊ ရှာမတွေ့ရင်တောင်၊ အကြောင်း
ကိစ္စရှိရင် ၊ ငါ့ကို ၊ လာဆက်သွယ်လို့ ၊ ရသားပဲ။

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဆက်သွယ်ရင်တော့၊ ငါ၊ မပြောတတ်ဘူး”
ဟန်စိန် စကားအဆုံးတွင်၊ သီဟ၊ သက်ပြင်းချ၏။

“ဆင်းလည်း၊ ဆင်းရဲမယ်။ မိဘ၊ အပြုအကြံ
လည်း၊ ခံရမယ်။ အတိုက်အခိုက် အနှောင့်အယှက်
လည်း၊ ခံရနိုင်တယ်။”

ငါ့ရဲ့၊ ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ပါးပါးလှီးမယ် . .
ဆိုတဲ့ စရိုက်ကိုလည်း၊ သူ့၊ ထည့်တော့ တွက်မှာ
ရင်ဆိုင်ရမယ်၊ ထုထည်ကို၊ သူ့ . . ကြောက်နေတာ
ဖြစ်မယ်”

“မင်း၊ တော်လာပြီ”ဟု၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ၊ ဆင်းလှက်
ဟန်စိန်ပြော၏။ ပြီးမှ . .

“မင်း၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဆိုတာလည်း
လူတိုင်းသိတယ် ။ ငါ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ပါလာတာ
ဆိုတာလည်း၊ လူတိုင်း မြင်တယ်။”

မင်း . . ရှောင်လို့၊ လုံတယ် ဆိုရင်တောင်
ငါ့ဆီကို၊ လာကြမှာ။ ပြဿနာကို၊ ငါ့ရင်ဆိုင်ရမှာ
“ငါ၊ မရှောင်ချင်ဘူး”ဟု၊ သီဟ ပြောပြန်၏။ ဟန်စိန်

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“ငါက ၊ ကာယကံရှင်မဟုတ်တဲ့အတွက် ၊
ငါ့ကို ၊ ဝရန်းသုံးကား လုပ်လို့မရဘူး ။ မင်းကို ၊
လှိုင်သာယာ လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ ။ ငါ့အဖေနဲ့ . . ငါ၊
ရပ်ကွက်ရုံးသွားမယ် ။ ကျေလည်အောင်ဆွေးနွေး
မယ်”

“ဆွေးနွေးလို့မရရင်ရော”

“တရားမျှတတဲ့၊ ဥပဒေရှိနေသမျှ၊ ဘယ်
ကိစ္စမဆို၊ ဆွေးနွေးလို့မရတာ၊ မရှိဘူး”

“မင်းက၊ ဘာကို၊ ဆွေးနွေးမှာလဲ”

“မင်းကို၊ ဝတ်ရည်ရဲ့၊ အစ်ကိုတွေ . . မောင်
တွေ။ အဲဒီကောင်တွေရဲ့ ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊
အန္တရာယ် မပေးအောင်၊ ဆွေးနွေးမှာလေ”

“ဟာ . . ။ ငါက . . . ဝတ်ရည်နဲ့ငါနဲ့ကိစ္စ။
ဆွေးနွေးပေးစေချင်တာ”

“အဲဒါတော့ . . ၊ အခြေအနေအရပေါ့ကွာ။
ဒါပေမဲ့ . . ၊ သိပ်တော့ ၊ မမျှော်လင့်စေချင်ဘူး။
အခုတွင်၊ ပြောပြီးပြီပဲ။ ကြောက်တတ်တဲ့သူ၊

နယုသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မင်းဘက်မှာ ရှိနေတာ။မင်း၊အတွက်၊ အန္တရာယ်
အကြီးဆုံး၊ အားနည်းချက်ပဲ။

အဲဒါကိုထည့်မတွက်ဘဲ၊ဝတ်ရည်နဲ့ပေါင်း
ရရင်ပြီးရော။သူ . . .ခေါင်းညိတ်ညိတ် , မညိတ်
ညိတ်၊ ခိုးပြေးချင်နေတုန်းပဲ ဆိုရင်၊ မင်းသဘောပဲ။
မင်းကိုယ်တိုင်၊ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်လှည့်လိုက်၊
ငါ၊ မင်းနဲ့အတူလိုက်မယ်။ထောင်ထဲလည်း၊ အတူ
ဝင်မယ်။ သေရင်လည်း၊ အတူသေမယ်”

ထိုအခါကျမှ၊ သီဟ ခေါင်းခါလှေ၏။ လေးပင်စွာ။

“အချိန်မှီ၊ ခိုးပြေးဖို့၊ အကြံပေးခဲ့တာ . . .

ငါ ပါကွာ။

ဘယ်နေ့၊ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်၊ဘယ်နေ့
ရာမှာ၊ ချိန်းထားကြပြီးသား၊ ဖြစ်နေရမယ့်၊ အခုလို
အချိန်အထိ၊ ကြောက် စကားတစ်ခွန်းက၊ လွဲပြီး
ဘာစကားမှ၊ ထွက်မလာတဲ့၊ အခြေအနေကို၊ မင်း၊
ခပ်စိမ်းစိမ်း၊ ထွေးကြည့်စမ်းပါကွာ”

သီဟက . . .

မောငါလှပျို (ချင်းဆောင်းခြ)

“သူ . . . ငါ့ကို၊ တကယ်ချစ်မှန်း၊ ငါ၊သိတယ်
ဟန်စိန်။ချစ်မှန်းသိတဲ့ချစ်သူကို၊ သူ တစ်ပါးလက်
ထဲတော့၊ အရောက်မခံချင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့၊ အခု . . . မင်းပြောတာတွေ၊ အား
လုံးကို၊ ငါ၊ လက်ခံပါတယ်။မြင်သာပါတယ်”

ပြောပြီး၊ သီဟ၊ ဆိုင်ကယ်နောက်ခံအိပ်သို့၊ ကပ်၏။ ဟန်စိန်
အစီအစဉ်ကိုသာ၊ လိုက်နာတော့မည်၊ သဘော။ဟန်စိန်က၊
ဆိုင်ကယ်ကို၊ ခွက်လျက်၊ သော့ဖွင့်ဖို့၊ ပြင်ရင်း . . .

“ဝတ်ရည် မင်းကိုချစ်တာ၊ ငါ၊ အကြွင်းမဲ့၊
ယုံတယ်။ဒါပေမဲ့၊ ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာ၊ မတူဘူးကွ။

ချစ်ပေမဲ့၊ ချစ်တဲ့သူရဲ့၊ ဘဝ၊ အခြေအနေ
ကို၊ မကြိုက်ရင်၊ ဘယ်လို၊ လုပ်မလဲ”

သီဟ၊ခေါင်းခါ၏။“အင်း . . . ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာ၊ မတူ
ဘူး”ဟု၊တစ်ကိုယ်တည်းပြောနေသကဲ့သို့၊ပြော၏။ဟန်စိန်က၊

“ငါ့အထင်။ မင်းကို၊ဝတ်ရည်က၊ချစ်ပေမဲ့၊
မကြိုက်ရဲတာ ၊ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

သူ့မှာ၊ဘယ်လောက် သတ္တိနည်းသလဲဆိုရင်၊

မင်းရဲဘဝအခြေအနေကို မကြိုက်တဲ့ အကြောင်း
တောင်း၊ မပြောရဲဘူး။မင်းကိုလည်း . . ကြောက်
မိဘကိုလည်း . . ကြောက်ဆိုတော့ ။ သူ့မှာ . .
ကြောက်ကြောက်ကြောက်ဆိုတဲ့ စကားပဲ၊ ပြော
စရာရှိတော့တာပေါ့”

“ငါက ၊ ချစ်တယ်ဆိုရင် ၊ အရာရာပြည့်
ပြီလို့ ထင်တာကွ”

“အဲဒါ . . . ဆယ်ကျော်သက်လေးတွေနဲ့
အထင်ပေါ့ကွ . . ဟားဟား”

ဆိုင်ကယ် စက်နိုးသံနှင့်အတူ ၊ ဟန်စိန်၏ ရယ်မောသံ
ရောနှောသွား၏။ပြီးနောက်၊ လီဇာကို၊ တဝေါဝေါလုပ်ရင်း . .

“နေရာတိုင်းမှာ၊ ချစ်တာနဲ့ကြိုက်တာ၊ ရော
နေကြတယ်ကွ။ဝေဝဝါတွေပေါ့ကွာ။

လူမှုရေး လောက၊ မှာရော၊ နိုင်ငံရေး ၊
လောက၊မှာရော။ အချစ်ရေး လောက၊မှာရော။
တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို၊ တကယ်ကြိုက်တာလား
ဒါမှ မဟုတ်၊ ချစ်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ်။ချစ်တော့ချစ်တယ်။ ကြိုက်ဖို့၊
ခက်နေတာလား။ကြိုက်တော့ကြိုက်တယ်၊ ချစ်ဖို့၊
ခက်နေတာလား။တချို့၊ မသဲကွဲကြဘူး။

ချစ်တာကို၊ ကြိုက်တယ်လို့ထင်။ ကြိုက်တာ
ကိုလည်း . . ချစ်ဖို့ခက်။ချစ်တာကိုလည်း . . ကြိုက်
ဖို့ခက်။

“အချစ်နဲ့အကြိုက် မသဲမကွဲနဲ့၊ နေရာတိုင်း
မှာ . . . ၊ ရွာလည်နေကြတယ်ကွ။ ကြိုက်တာကို၊
ချစ်သယောင်နဲ့အိမ်ထောင်ပြု။ချစ်တဲ့အရာမှာ . . ၊
ကြိုက်စရာမတွေ့လို့၊ အထင်အမြင်သေး။

ချစ်စရာတွေ၊နေပေမဲ့၊ ကြိုက်စရာပါရဲ့လား
လို့၊ ရွေးချယ်နေတတ်ကြတယ်ကွ။သေသေချာချာ
ရွေးတတ်ရဲ့လားဆိုတော့လည်း။ဟဲ့ဟဲ့။ ယောင်ဝါး
ဝါးတွေပါပဲကွာ။ ဟားဟားဟား”

ဟန်စိန်က၊ သူ့ပြောချင်ရာပြောပြီး၊ ဆိုင်ကယ်ကို၊ မောင်း
နှိပ်လေ၏။သီဟ၊လည်း၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေး။ ဝေဝဝါ။

နန်းသား၏နောက်ဆုံးထွက်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

၈။

နောက်တစ်နေ့တွင်၊ လှိုင်သာယာသို့၊ ဟန်စိန်ရောက်လာ
သည်။ မင်္ဂလာဆောင်အား ဝတ်စုံအင်္ကျီ၊ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်၊ ထိုင်
သည်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲကွ။ ငါ့ကို၊ ရပ်ကွက်မို့
ခေါ်တယ်။ ငါ့အဖေနဲ့ငါ့ရုံးကိုသွားတယ်။ သီဟ
ဘယ်မှာလဲတဲ့။ မေးကြတယ်။ ငါက၊ မပြောနိုင်ဘူး
. . . လို့၊ ဖြေလိုက်တယ်”

“ရဲစခန်းတိုင်သေးလား” ဟု၊ မေး၏။

“မတိုင်ဘူး။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက၊ တစ်ဆင့်
မင်းနဲ့ညှိဖို့တဲ့”

“ဘာညှိမှာလဲ”

“ပြောပြမယ်လေ”

ဟန်စိန်က၊ ရေခဲခန်းကြမ်းတစ်ခုသောက်ပြီး . . .

“မင်း. . . နောက်ထပ်၊ မနှောက်ယှက်ဘူး”

ရင်၊ ရဲစခန်းမတိုင်ဘူး . . . တဲ့”

“ငါ၊ ဘာနှောက်ယှက်လို့လဲ”

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချင်းခြံ)

“ဝတ်ရည်ရဲ့အစ်ကို၊ ပွန်းပဲ့သွားတာကို၊
သူတို့၊ အရေးတယူ၊ မပြောဘူး။ နောက်တစ်ပတ်၊
စနေနေ့။ ဝတ်ရည်၊ မင်္ဂလာဆောင်လိမ့်မယ်။ အဲဒါ
ကို၊ မနှောက်ယှက်ဖို့၊ အဓိက၊ လိုချင်ကြတာ။ ညှိလို့
မရဘူးဆိုရင်တော့၊ ဝတ်ရည်အစ်ကို ကို၊ ထိုးကြိတ်
မှုနဲ့၊ မင်းကို၊ အမှုဖွင့်မယ် . . . တဲ့”

“ဖွင့်ပေစေ။ ငါ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အရေးကြီး
တာ၊ ဝတ်ရည်ကို၊ ငါ၊ တွေ့ချင်တယ်။ ဒါပဲ”

“ငါ စကားမဆုံးသေးဘူးသီဟ။ မင်းဖြစ်ချင်
တာခြည်းပဲ။ စွတ်ပြောမနေနဲ့”

သီဟ၊ ငြိမ်လိုက်၏။ ဟန်စိန် စကားဆက်သည်။

“ကြိုက်တဲ့အမှုနဲ့စွဲ . . . လို့၊ ငါ၊ ပြောလိုက်
တယ်”

“ကောင်းတယ်” ဟု၊ သီဟ၊ ပြော၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့၊ ပခုံးကို၊ ဝေယံ
က၊ တွန်းလှဲလိုက်လို့၊ သီဟ၊ က၊ ဝင်ကာကွယ်တာ
. . . လို့၊ ငါ၊ ပြောလိုက်တယ်။

နည်းသားအောက်ဆုံးဆုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အဲဒီအတွက်၊ သက်သေတွေလည်း၊ ရှိတာ
ဘာ . . . ညာ။ ငါ၊ ပြောတာပေါ့။

ငါက ၊ မတုန်မလှုပ်ပြောတော့မှ၊ သူတို့
Request လုပ်တာ။

ပထမ၊ သူတို့အစီအစဉ်က၊ မင်း . . .
ထောင်ကျကျ၊ မကျကျ။ ဝတ်ရည်မင်္ဂလာဆောင်
နေတဲ့ရက်၊ အချုပ်ထဲမှာ၊ မင်း၊ ရောက်နေအောင်
လုပ်ကြမှာ။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှာ၊ သူတို့ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပြတယ်။ ညှိလို့မရရင်၊ လုပ်မလို့
ကွား၊ ဒါပေမဲ့၊ မလုပ်ချင်ဘူး . . . တဲ့”

“ညီတာမှ၊ မဟုတ်တာ။ ဒါ၊ ခြိမ်းခြောက်
တာပဲ”

“အေးလေ။ ခြိမ်းခြောက်လို့မရမှန်းသိလို့
သူတို့၊ ဘယ်လိုကြံရွယ်မိကြောင်းကို၊ ဖွင့်ပြောပြ
တာပေါ့”

“အဲဒီလိုပြောပြတော့၊ ဘာဖြစ်လဲ။ ပြောတာ

စောင့်လှူဖို့ (ချင်းချင်းခြံ)

မြန်မြန်။ ငါ၊ ‘အရမ်းစိတ်ပူနေပြီ”

ဟန်စိန်က၊ သီဟကို၊ ကြည့်ကာ၊ သက်ပြင်းချပြီး . . .

“စိတ်မပူနဲ့တော့လေတွာ။ ဟိုမှာက၊ စီစဉ်ပြီး
နေပြီ”

သီဟ၊ ထိုင်ရာမှာ၊ ထ၊ မလို ဟန်ပြင်သည်။ ပြီးမှ၊ ပြန်ထိုင်

“ဟာ . . . ဟန်စိန်။ ငါ့ကို ၊ အရေးယူမှာ
စိုးလို့၊ ငြိမ်နေလိုက်ရတာမျိုးတော့၊ ငါ၊ မလုပ်ဘူး
နော်။ ငါ၊ ဝတ်ရည်ကို၊ ရအောင်၊ ခိုးမှာ။”

မင်း၊ ရှောင်ခိုင်းလို့၊ ငါ၊ ဒီမှာ၊ ရောက်နေ
တာ။ မင်း၊ လာရင်၊ ဝတ်ရည်က၊ ဘယ်လိုမှာမလဲ
. . . ဆိုတဲ့၊ သတင်းမျိုး၊ ငါ၊ စောင့်နေတာ”

“သီဟ။ မင်း၊ စကားကို၊ ဆင်ခြင်ပြော၊ မင်း၊
စကားက ၊ ဝတ်ရည်နဲ့မင်းနဲ့ ၊ မဆုံစည်းတာ၊ ငါ
ကြောင့် . . . ဆိုတဲ့သဘော၊ သက်ရောက်နေပြီနော်။

မင်းကို၊ သူတစ်ပါးလုပ်ကြံမှာ၊ စိုးလို့၊ ရှောင်
ခိုင်းတာလေ . . . ၊ ဝတ်ရည်နဲ့ ၊ ဝေးစေချင်လို့ ၊

www.burmeseclassic.com

နုလင်းဘဝ၏အောက်ဆုံးထုတ်ဝေသည့်ကဏ္ဍနံပါတ်

ရွှေခင်ခိုင်တာမှ၊ မဟုတ်ဘဲ”

ငါ့ဘဝဆိုးရွားပြောသော . . စကား။ “ငါ၊ အဲဒီသဘော
ပြောထားမဟုတ်ပါဘူး” . . ဟု၊ သီဟ၊ ပြောပြ၏။ ဟန်စိန်က . .

“မင်းကို ၊ လိုရင်းပဲ ၊ ပြောတော့မယ်လို့
အေးဝတ်ရည်ကိုယ်တိုင်က ၊ မင်းကို ၊ မယူခဲ့
. . တဲ့။ အဲဒါ၊ သူ့ အဖေကိုယ်တိုင်ပြောပြတာ”

သီဟ၊ မျက်ခုံးတွန့်ကာ . .

“ဒါကတော့။ ဒီလိုပဲ ပြောကြမှာပေါ့”
ဟန်စိန်က၊ လက်ကာလျက် ၊ ခါပြရင်း . . .

“သန်းထွဋ်ဆွေ . . ဆိုတဲ့ ၊ အင်ဂျင်နီယာ
တစ်ယောက်နဲ့၊ ပေးစားမယ်။ ရှိနေတဲ့ ရည်းစား
သီဟ၊ ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့တော့သဘောမတူဘူး။

ဆင်းရဲလို့သဘောမတူတာလည်း၊ ဖြစ်နိုင်
ပါတယ် . . တဲ့။ အနေအထိုင်၊ မကြိုက်လို့-သဘော
မတွေ့တာလည်း၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . တဲ့။

ဒါပေမဲ့။ မိဘ၊ သဘောမတူရက်နဲ့၊ ယူမယ်
ဆိုရင်တော့ . . . ။ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ်ဆောင်

စောင့်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

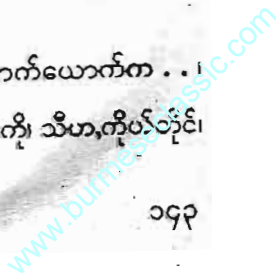
ကိုယ့်ဒုက္ခ . . ကိုယ်ခံ။ မိဘ၊ က၊ လိုက်လည်းမခွဲ
တူး။ ပတ်လည်း၊ မပတ်သက်ဘူး . . တဲ့။

ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးတဲ့၊ ကိုယ့် အိမ်ထောင်
ဘက် ၊ တိုးတက်နိုင်တယ် ၊ ထွန်းကားနိုင်တယ်
. . လို့။ ကိုယ့်ဘာသာ ယုံကြည်ရင်၊ အချိန်မရွေး၊
ကိုယ့်ဘာသာရွေးပါ . . တဲ့။

မိဘ၊ စိစဉ်ပေးလို့၊ တစ်စုံတစ်ခု၊ ချို့ယွင်း
ချက်ဖြစ်သွားခဲ့ရင်၊ လောက၊ မှာရှိတဲ့၊ သားသမီး
အားလုံးကို၊ မိဘ၊ အားလုံးရဲ့၊ ကိုယ်စား၊ တောင်းပန်
ပစ်လိုက်မယ်တဲ့။

အဲဒါပဲ၊ ပြောထားတာ . . တဲ့။ ဘယ်သွား
တယ်၊ ဘယ်လာတယ်ဆိုတာကိုတော့၊ သားတွေကို၊
စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားဖြစ်တယ် . . တဲ့။ ရိုက်မောင်း
ပုတ်မောင်းလုပ်မိတာတော့၊ သူတို့၊ မောင်နှမ၊ ချင်း
ကိစ္စပါ . . တဲ့။

လူကြီးသူမ ။ တစ်ယောက်ယောက်က . . ၊
တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင်၊ သူ့သမီးကို၊ သီဟ၊ ကိုယ်တိုင်၊

နရုံးသာအိအောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်အစ်

လာခေါ်ပြီး၊ စနေနေ့ မတိုင်ခင်၊ လာမေးပါတဲ့
“သူကြီးသူမ၊ တစ်ယောက်ယောက်က၊ တာဝန်ယူရမယ်
ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ” ဟု၊ သီဟ၊ တွေးဆ၊ လျက်၊ မေးသည်
ဟန်စိန်က . .

“မင်းနဲ့စကားပြောဖို့၊ လူကြီးတစ်ယောက်
ယောက်က၊ ခေါ်လာပေးတယ်ဆိုပါတော့။

မင်းက၊ အဲဒီ အပေါ်၊ အခွင့်ကောင်း ယူပြီး
ဝတ်ရည်ကို၊ အမေ့ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ရင်။ တာဝန်
ယူတဲ့လူကြီး၊ ပြဿနာရှင်းပေးရမယ်ပေါ့ကွာ”

“ဪ . . . သူတို့ဘက်က၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပဲကိုး” . . .

သီဟ၊ ညည်းညူစွာပြော၏။

“ငါ အဖေ၊ တာဝန်ခံခဲ့တယ် သီဟ”

“ဘာ”

သီဟက၊ တအံ့တဩ၊ အာမေဒိုက်ပြုသည်။

“ငါ့အဖေ၊ ဒေါက်တာ တစ်ယောက်ဆိုတာ
လည်း၊ သူတို့သိတယ် ။ ငါ့အဖေ၊ တာဝန်ခံမယ်
ဆိုတာကို၊ သူတို့မငြင်းဘူး။

စောင့်လှစိုင်း (ချင်းချောင်းမြို့)

လူငယ်အချင်းချင်း၊ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ၊ မလှုပ်မိ
ဖို့လည်း၊ သူတို့ဘက်ကို၊ ငါ့ အဖေက၊ တာဝန်ယူ
ခိုင်းခဲ့သေးတယ်။

အဖေ မှာလိုက်တယ်သီဟ။ ကိုယ့်ဘက်က၊
ရပ်ရမယ့်သူက၊ ကိုယ့်ကို ၊ ယုံကြည်ဖို့၊ ခက်ခဲနေ
တာကိုသိရင်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ၊ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့၊ မကြိုးစား
ပါနဲ့ . . . တဲ့”

သီဟ၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလေသည်။

“မင်း၊ ဝတ်ရည်ကို၊ တွေ့ချင်ရင်၊ ခေါ်ခဲ့ဖို့။
အဖေမှာထားတယ်”

“မင်းစကားတွေကို၊ ငါ့ယုံပါတယ် ဟန်စိန်
ရာ”

စကားသံ တုံ့ရင်သွားသည်။ ဟန်စိန်က . . .

“ဘယ်သူတစ်ဆင့်စကားနဲ့မှ၊ အလုံးစုံ၊ မယုံ
ပါနဲ့ဦး သီဟ”

ပြိုင်တူသက်ပြင်းချွန်ကြ၏ ။ လမ်းပေါ်၌နေပြင်းလွန်းသည်။

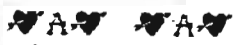
နရုံးသားအိနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အမှန်တတယ်မှာမူအေးဝတ်ရည်၏ မိသားစုက၊ သိသ
နှင့်၊ သဘောတူရုံသာမက၊ သီဟ၊ကို၊ ရွံ့ကြောက်၊ ကြောက်နေကြ
ကြောင်း သိဟ၊ ခန့်မှန်းသိရှိခဲ့ရသည်။ မိမရှိဖ၊မရှိမို့ ၊ ဘာထို
ဝရစိုက်မည်သူမဟုတ် . . . ဟု၊ ထင်မှတ်ရွံ့ကြောက်နေကြခြင်း၊ ဖြစ်
၏။

၀န်စိန်၏ဖခင်၊ ဒေါက်တာ ဇော်တင်က၊ ဝင်ရောက်
တည်ပေးသည့်အခါကျမှ၊ စိတ်အေးလက်အေးဖြင့်၊ ဘာကိုမျှ၊ မ
ရွံ့ကြတော့။

မိဘ၊မရှိလို့ ၊ ရမ်းကားဝံ့သူ . . . ဟုတော့၊ သီဟ၊ အထင်
မခံချင်။တခြားသောစိတ်ဖြင့်၊ ရမ်းကားမိသည့်တိုင်၊ အမိအဖထံ
ထိခိုက်မည် ၊ ခိုးစွတ်မှုကိုတော့၊ သတိထား၊ ရှောင်ရှား လိုပေမည်။
ထို့ကြောင့် . . . ၊ စိတ်ကိုထိန်းသည့် ။ ဒေါက်တာ ဇော်တင်

ဆောင်ရွက်ပေးသော၊ တာဝန်ယူမှုကိုလည်း၊ အလွဲသုံးစားမပြု။ချစ်
သူနှင့်၊နောက်ဆုံးဆုံတွေ့ခွင့်ကိုပင် ၊ အလေးတစ်ယူ၊ မပြုမူလိုတော့
ချစ်သူမျှတ်နှာကို၊ ငေးကြည့်ရုံမျှသာ၊ တောင့်တ၊မိသည်။

စောင့်လှူဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“မောင်၊ဘာမှ၊ မမေးတော့ပါဘူး ဝတ်ရည်၊
မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် ဆိုတာ ၊ ဟုတ်သလား
. . . လို့ပဲ၊ မေးချင်တာပါ”

အားမဲ့စွာသော၊ ခေါင်းအညိတ်တွင်၊ မျက်ဝန်း၌၊မျက်ရည်
ပြည့်လျှံသည်။

သတ္တိနည်းလွန်းသည် . . . ဟုလည်း၊ အပြစ်တင်စကား
သော၊အဖက်ဖက်မှ၊ ကြောက်ရွံ့နေလေသူကို၊ ကြောက်ရကောင်း
. . . ဟုလည်း၊ မတွေးထင်၊ မမြင်မှတ်လိုတော့။

အရာကိစ္စတိုင်း၌၊ မည်သူသည် ၊ မည်မျှပင်၊ ပြည့်စုံစေ၊
ကြောက်တရားဟူသည့်၊ အားနည်းချက်၊ ကိန်းဝပ်နေပြီဆိုပါက၊
တို့မျှ၊ တော်လှန်၍ မရ။ယှဉ်ပြိုင်၊ရင်ဆိုင်၍ မဖြစ်။တနှိုင်း၍

ဘက်ပြိုင်ရမည့်သူတို့သည်၊ မည်မျှပင်၊ အားနည်းနေစေ၊
ဘက်သားက၊ ကြောက်အားပိုနေပါက၊ မပြိုင်ခင်က၊ ရှုံး၊
ညင်ခင်က၊ ပျက်ရပေတော့၏။

အချစ်အတွက်၊ တစ်လောကလုံးကို၊ ရင်ဆိုင် လိုသည်တိုင်း၊
သူကိုယ်တိုင်က၊ အားမဲ့ကြောက်ရွံ့လေသူမို့ ဘာကိုမျှ၊ ယှဉ်ပြိုင်၊

နဂါးသားအိမ်ကုန်ဆင်းတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

ရင်ဆိုင်၊ ရယူဖို့၊ ဓမ္မစီးဆောင်လိုတော့။

ချစ်တယ် ဆိုတာ၊ မောင်သိတာပဲ။

အေးဝတ်ရည်၊ ပေးထားသော၊ ပလက်တီနီဆွဲကြိုးမျှင်
တို့တိုင်မလျက်၊ သီဟ၊က . .

အဲဒီ၊ ယုံကြည်ချက်၊ တစ်ခုတည်းနဲ့၊ မောင်၊
အားလုံးကို၊ ပြေဆည်နိုင်ပါတယ် ဝတ်ရည်ရယ်”

“ဝတ်ရည် ပေးထားတဲ့ဒီ၊ ဆွဲကြိုးလေးတို့
မောင်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့တယ် . . လို့ ၊ မောင်
ယူဆပါမယ်။

ငိုရှိုက်နေသူကို၊ မျက်ရည်မျှပင် ၊ မသုတ်ပေးဖြစ်တော့။
ခြားတစ်ပါး၌၊ ပွင့်လန်းရတော့မည်၊ ပန်းပွင့်နွယ်စိမ်းကို၊ ရနံ့၊

ဘာမှ၊ စိတ်မကောင်း၊ မဖြစ်နဲ့တော့။
မေးဖို့မှ၊ မောင်၊ လာတွေ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဝတ်ရည်
ကို၊ မြင်ချင်ရုံသက်သက်၊ လာတွေ့တာ။

အသွယ်၊ ပွင့်လွှာ မထိနွမ်းစေလိုခြင်းငှာ၊ အခါမလုပ်၊ သတိကပ်၊
အခြေခံလျက်၊ မယိမ်းနဲ့အောင်နေရသည်။ မမွေးပျံ့အောင်၊ ရှောင်
သည်။

အေး-စာလုံးလေး ၊ မောင့်လက်မောင်း
ရှိနေသမျှ၊ အေးဝတ်ရည် . . ဆိုတဲ့၊ မောင့်ချစ်သူ
မောင့်ရင်ထဲမှာ၊ သေတပန်သက်တစ်ဆုံး၊ ရှိနေ
ပါ။

“ဝတ်ရည်ကို၊ ခွင့်လွှတ်ပါ . . မောင်၊ မောင့်
ကို၊ မယုံကြည်တာမျိုးလည်း၊ မဟုတ်ပါဘူး။

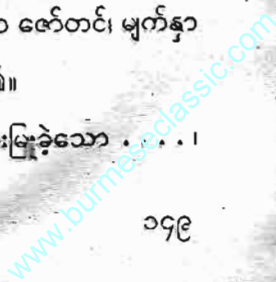
သူတစ်ပါးနဲ့၊ လက်ဆက်သွားတဲ့၊ အေးဝတ်
ရည် . . ဆိုတာ၊ မောင်နဲ့၊ မဆိုင်ဘူး။ မောင့်ချစ်သူ
အေးဝတ်ရည်သာ၊ မောင်နဲ့ ဆိုင်တာပါ။

စိတ်က၊ မိဘကို၊ ကြောက်နေတာ။ ဆန့်ကျင်
ရမှာ၊ ကြောက်နေတာပါ။ မောင့်၊ အရည်အချင်းကို၊
မယုံကြည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နော် . . မောင်”

မောင့်ချစ်သူ အေးဝတ်ရည်က၊ မောင်

“ဒါဆို၊ မောင်နဲ့၊ အခုချက်ချင်းလိုက်နဲ့” . . ဟု၊ ခေါ်ငင်
လို၊ စိတ်ဖြစ်သည်။ ဟန်စိန့်အဖေ၊ ဒေါက်တာ ဇော်တင်၊ မျက်နှာ
ပူပူရမည် အတွေးဟု၊ သတိကပ်၊ ဆင်ခြင်၏။

ယခင်အခါ ကာလ၊ များဆီက ၊ မမွေးမြူခဲ့သော . . . ၊

သတ္တိစိတ်မှာသည်၊ ချစ်သူ၏၊ အသွေးအသားထဲသို့၊ ယခုမှတို့သည်
မိသားစုသာဓက၊ အကြောင်းမရှိ။ ရုတ်တရက်၊ ဝင်ရောက်လာ
သည်။ ဆိုလျှင်လည်း၊ အခါနှောင်းမှ၊ ရွာသော . . မိုး။

“မောင် . . ။ ဝတ်ရည်ကို၊ နားလည်တယ်
ရင်ဆိုင်နေရတဲ့၊ အခြေအနေကိုလည်း၊ နားလည်
တယ်။ ဝတ်ရည်၊ ဘာမှ၊ စိတ်မကောင်း၊ မဖြစ်
နစ်ယောက် ကွေကွင်းရတဲ့ကိစ္စ။ ဘယ်
မှာမှ၊ အပြစ်မရှိဘူး ။ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း
မောင်က၊ ဦးဆောင်ရမယ်သူ။ မောင့်အပြစ်၊ အ
အားနည်းချက်ပဲ၊ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝတ်ရည်မှာ၊
အပြစ်မှ၊ မရှိဘူး”

ချွေးသိပ်ဖြေဆည်စေသည့်စကား။

“ဝတ်ရည်၊ သတ္တိနည်းမိတာပါ”

မျက်ရည်စိုရွှဲ၊ ဝန်ခံရပြီ။

သီဟ၊က . .

“သတ္တိနည်းတယ် လို့၊ မောင်၊ မစွပ်စွဲပါဘူး
မိန်းမသားဆိုတာ ၊ ဘဝ၊ အရေးကို ၊ ဆုံးဖြတ်

ခက်ခဲတတ်တာပဲ။ ဒါ၊ သဘာဝပါ။”

ပေါ့ပါးစွာပြောရသည်။ စကားသံကို၊ မတုံ့ရင်အောင်ထိန်း
သည်မှာ ၊ ပင်ပန်းလွန်းလှ၏။ ကလေးဘဝ၊ တုန်းကသာဆိုလျှင်၊
အိုင်မက်မောရသော၊ အရုပ်ကလေးကို၊ လုယက်သူငင်ကာ၊ အိမ်
ထဲ၊ အရောက် ပြေးမိပေလိမ့်မည်။

ကလေးအရွယ် မဟုတ်။ ချစ်သူသည်လည်း၊ အရုပ်ကလေး
မဟုတ်။ လူဝန်းကျင်သည်လည်း ၊ ကျောက်ရုပ်ထုများ ၊ မဟုတ်။
မျက်ရည်ကျချင်သော်လည်း၊ ဘဝ၊ က၊ မာကျောစေခဲ့လေ
သလား မသိ။ အမှန်ကိုဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်၊ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်
နိုင်သည်။ ဝို၍ မရ။

“သူတို့နှုတ်တိုက်ပွဲ အတွက်၊ မင်းပဲ အားကိုးရှိတယ်။ မင်း
အတွက်ကြောင့်၊ သူတို့နှုတ်တိုက်ပွဲရတယ်။ ကာယကံရှင်၊ မင်းက၊ ဧရာ . . ။
အိမ်ထဲမှာမှ၊ မရပ်တည်နိုင်တော့ကွယ် . . ။ ကိုယ်၊ ဘာများတတ်
နိုင်ဦးမှာလဲ။ ကိုယ်၊ ဘာများ၊ ပြောနိုင်မှာလဲကွယ်” . . . ဟုသည်။
အားသိချင်းသံတစ်သံကို၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ၊ ကြားလိုက်ရလေ၏။
ဝေးကွားခဲ့သူ၏ ၊ သိချင်းသံကို ၊ ဝေးလွင့်ကွာခြားစွာ ၊

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ကြားနာလိုက်ရသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ၊ လှိုင်သာယာက၊ အစ်မဖြစ်သူ၏ အိမ်သို့ မည်သူမျှ မတိန်းရှောင်ခိုင်းဘဲ၊ ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်ဝေဒနာနှင့်ကိုယ်၊ သီဟ၊ သွားရောက် တိန်းရှောင်နေမိဘဲ

ဒက်ရာ ၊ ဝေဒနာ သက်သာမှ ၊ အိမ်ပြန်ပေတော့မည် အသည်းနှလုံးမြှုပ်နှံပွဲနှင့်ဝေးရာ . . သို့၊ ပြေးထွက်ရှောင်တိမ်းခဲ့ သည်တိုင် ၊ စိတ်၊ အာရုံသည် ၊ လွတ်အောင်လည်း ၊ မတိမ်းနိုင် ငြိမ်းအောင်လည်း၊ မငြိမ်းနိုင်။

မီးခိုးငွေ့မသန်းဘဲ၊ လောင်မြိုက်စေသော၊ အပူမီးထဲ နှလုံးသည်းခြေ တစ်ခွင်လုံကို ၊ ပြာကျခြောက်ခမ်းသွားစေသည်။

သံသရာ အပြစ်ခရီးတလျှောက်၌၊ ကံကြမ္မာ အချစ်မီး တောက်စေသော၊ မှောက်မှားမှုကို၊ မည်သို့မည်ပုံ၊ ကျူးလွန်မိခဲ့လေ သလဲ။ ဝေခွဲမစွမ်းသော်လည်း . . ၊ နေထဲ၊ လေထဲ၊ မုန်တိုင်းထဲ၌ နှလုံးသားသည်၊ ကြေမဲ့ ကြေဆဲ၊ ကြေကွဲ နွမ်းခြောက်ခဲ့ရပြီ။

ဟောင်လှပျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)

သံမဏိ - နှင်းဆီ

ငါ၊

လူကြမ်း။

သံမဏိပန်းတစ်ပွင့်သာ

ဖူးပွင့်၊ မျှော်တမ်း

ကမ်းခဲ့မိ။

ရနံ့ . . ဝေး

အပွင့်ကြမ်း။

ထာဝရ၊

မနွမ်းကြေသော်ညား . . ။

နန်းထက်နေ၊ မေ . . တစ်ပါးကြောင့်၊

စမ်းပျက်မြေ၊ တစ်ပြည်ခါးသလို၊

လွမ်းသက်ရှည်၊ နွေအကြားမှာ . . .

ဟော . . . (ပန်းခက်တွေ) . .

ကြွေသွားပါရောလား . . ။ ။

ဟိုရေး၊သည်ရေး ၊ ရေးနေမိသော ၊ စာကြောင်းများနှင့်၊

အောက်ကို၊ လုံးချေပြီး၊ အမှိုက်ခွက်ထဲသို့၊ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

နှလုံးသာအောင်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသတ္တန်သစ်

စောင့်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

ထိုနောက်၊ ဟန်စိန်ကို ကြည့်လျက် . .

ဟန်စိန်က၊ ပါးချိုင့်ငယ်ပေါ်ရုံမျှ၊ ပြုံးလျက် . . .

“မင်္ဂလာ အခန်းအနား၊ ပြီးသွားပြီလား”

“ဘာတွေ့နေလို့လဲ”

ဟန်စိန်က၊ လက်မှ၊ နာရီကိုကြည့်ကာ၊ ခေါင်းညိတ်ပြော

“ဪ . . . ငါ့တံဆိပ်လိုက်ပုံများ။ ငယ်ငယ်

ငါ့ပြုံးမှ . .

ကတည်းက ၊ အဖေ သေတယ်။ ဘွဲ့ရခါနီးတော့၊

“မင်း၊ အရက်တွေ . . ဘာတွေ့၊ သောသ

အမေသေတယ်။

သေးလား”

ပြုံးတော့ . . . ကမ္ဘာပေါ်မှာ၊ လူတွေ . . .

“ဆေးလိပ်တောင်၊ မဖွာဘူး” . . ဟု၊ သိဟ၊ ပြောသံ

အများကြီး၊ ရှိတဲ့အထဲမှာ။ ဆင်းရဲတဲ့မိဘ၊ ဆီမှာမှ၊

“ခဲနိုင်ရည်ရှိသားပဲ”

လာဖြစ်ရတယ်။

“ခဲနိုင်ရည်မရှိလို့၊ ခပ်ဝေးဝေးမှာ၊ လာ

ဒီကြားထဲ၊ ချစ်သူနဲ့၊ ကွေကွင်းရပြန်ရော။

တာပေါ့ကွ”

မင်းကျတော့၊ အဖေ အမေ ဆရာဝန်။ မင်းကိုယ်

ဟန်စိန်က . .

တိုင်တောင်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီ။ မိဘ၊ အသိုင်းအဝိုင်း၊

“ထုံထုံထိုင်းထိုင်းတွေ . . ၊ သုံးစွဲပြီး၊ စိတ်ထဲ

တစ်ခုလုံး၊ ကြွယ်ဝတယ်။

မပြောင်းလွှဲပစ်ဘူး . . လို့၊ ဆိုလိုတာပါကွ။ ခိုးကူး

ဒါ့အပြင်။ ငါ့ဆက်တွေးတာက၊ ဒီ၊ ကမ္ဘာ

တာ။ ခိုးကျူးတာ”

ပေါ်မှာ။ ငါ့ထက်၊ အဖြစ်ပိုဆိုးတဲ့သူတွေ . . ၊ ရှိနိုင်

“ဘာကြောင့်၊ ဒီလောက် ကံဆိုးသလဲ . . ၊ ငါ့

သလို၊ မင်းမိဘထက်၊ ပိုးပြီး၊ ရာထူး ဌာနန္ဒတရ

တွေ့နေရင်းနဲ့၊ အတွေးတွေပြန်ပြီး၊ ခံစားနေရမယ်

ကြီးတဲ့၊ မိဘ၊ ဆီမှာ၊ လူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့သူတွေလည်း၊

ကိုစွဲ။ ပျောက်ထွက်သွားတာ”

ရှိနေပြန်ရော။

နည်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံအက္ခရာနိဒါန်း

မောင်လှစွန်း (ချင်းချောင်းခြံ)

အဲဒါ . . ဘာကွားခြားကြတာလဲ . . လို့
တွေးတာ။ နောက်ပြီး . . ဒီလို၊ မတူညီတဲ့အခြေ
အနေကို ၊ တန်ခိုးရှိတဲ့၊ တစ်စုံတစ်ရာက ၊ ဖန်
ထားတာတော့၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

တန်ခိုးရှင် တစ်ယောက်ယောက်က၊ ဖန်
ထားတာပါဆိုရင်၊ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ဟာ၊ တော်တော်
အချိုးမပြေတဲ့၊ တန်ခိုးရှင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့
တွေးနေတာ”

ပြောပြီး၊ မဲပြုံး၊ ပြုံးလေ၏။ ဟန်စိန်က . .

“ငါတို့ . . . လူ , နတ် , ငြဟွာ, သတ္တဝါ . .
အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စီ . . ဖန်တီး, ပြုမူခဲ့တဲ့၊ ကံအ
တွေကြောင့်၊ ရရှိရင်ဆိုင်ရတဲ့၊ ဘဝ, အခြေအနေ
တွေ . . မတူညီကြတာလို့၊ ငါ, မှတ်သားဘူးတယ်
ကွ”

သီဟ,က . .

“ဒါဆို၊ ဖန်ဆင်းရှင်၊ တစ်ယောက်ယောက်
က၊ အကျင့်ယုတ်နေတာ၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး” . . ဟု၊ ဟန်စိန်ပြော၏။

“ငါတို့, ပြုမူခဲ့တဲ့၊ အမှားတွေ . . အမှန်တွေ
ကြောင့်၊ ငါတို့ရဲ့, ဘဝ, အခြေအနေတွေ . . ၊ ဖြစ်
နေရတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“တော်သေးတာပေါ့” . . ဟု၊ သီဟ,ပြောသည်။ ဟန်စိန်က,

“ဘာကိုတော်သေးတာလဲ”

“ဪ . . ။ အသည်းကွဲတဲ့သူက . . ကွဲ၊
ပြေလည်နေတဲ့သူက . . ပြေလည်။ ဆင်းရဲတဲ့သူ
က . . ဆင်းရဲ ။ ချမ်းသာတဲ့သူက . . ချမ်းသာ။

ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာက . . ငြိမ်းချမ်း။ စစ်ဖြစ်
တဲ့နေရာက . . စစ်ဖြစ်။ ကြင်နာတဲ့နေရာက . .
ကြင်နာ။ နှိပ်စက်တဲ့နေရာက . . နှိပ်စက် ။

ပူတဲ့နေရာက . . ပူ။ အေးတဲ့နေရာက . .
အေး။ သမ, တဲ့နေရာက . . သမ။ မမျှတဲ့နေရာက
. . မမျှ။

အဲဒီလို . . တွေ၊ မညီ . . မညာဖြစ်အောင်၊

နည်းဘာသာစကားကိုအားထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဖန်ဆင်းရှင် တစ်ယောက်ယောက်က၊ ဖန်ဆင်း
နေတာပါဆိုရင်၊ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ ငါ၊ သွားရိုက်မလို့

“မရိုက်ပါနဲ့ကွာ . . ။ ရိုက်ဖို့၊ မလိုပါဘူး
ဘယ်သူဘဝကိုမဆို၊ ဘယ်သူကမှ၊ ဖန်ဆင်းနေ
တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။

တိုယ့်ဘဝကို၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ ဖန်ဆင်းခဲ့ကြ
တာပါ။

ဂွန်ရံကြီး၊ တစ်ခုထဲမှာ၊ ဟေး . . လို့၊ အော်
လိုက်ရင်၊ ဟေး . . ဟေး . . ဟေး . . လို့၊ ပဲ့တင်
ထပ်သံတွေ . . အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ကြားရသလိုပေါ့။

လောတ၊ နံရံကြီးထဲမှာလည်း၊ ငါတို့၊ ပြုစု
ခဲ့တဲ့၊ ကံအပြုအမူတွေရဲ့၊ တုံ့ပြန်ခြင်းတွေကိုသာ
ငါတို့၊ ပြန်ရင်ဆိုင်ကြရတာပါ”

သီဟ၊က . .

“ငါ၊ သိပ်တော့၊ နားမလည်ဘူးကွ။ တခြား
သူကြောင့် မဟုတ်ရင်ပြီးရော။ တခြားသူကြောင့်
ဆိုရင်တော့၊ အဲဒီကောင်ကို၊ ငါ၊ သတ်မှာ”

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

သီဟ၊စကားကြောင့် ၊ ဟန်စိန် . . ရယ်မောလေသည် ။

နောက်၊ အရယ်ရပ်လျက် . . .

“မင်း၊ အာရုံ ပြောင်းတတ်သားပဲ . . သီဟ”

“အာရုံ ပြောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဇစ်မြစ်ကို၊
ရှာနေတာ။ ချစ်သူနဲ့၊ ကွေကွင်းရတဲ့အကြောင်းက
. . . ဘာလဲ။

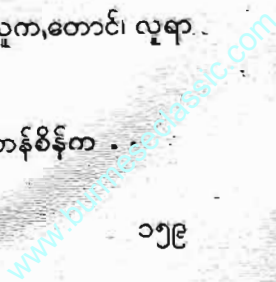
ဆင်းရဲရတဲ့ အကြောင်းက . . ဘာလဲ။ အဲဒါ၊
ရှာနေတာ”

“တွေ့ပြီလား”

“ထက်ထက်မြက်မြက်တော့၊ ဘယ်တွေ့ပါ
မလဲ။ လူဆန်ဆန်၊ လူ့အသိဉာဏ်၊ တစ်ထွာလောက်
နဲ့၊ ပြောရရင်တော့။

ဆင်းရဲရတဲ့ အကြောင်းက ၊ ငွေ မရှိလို့ပဲ။
ငွေ မရှိရင်၊ လူရာမဝင်ဘူး။ ဘယ်လောက်အထိ၊
လူရာ မဝင်သလဲဆိုရင်။ ချစ်သူကတောင်၊ လူရာ
မသွင်းဘူးလေကွာ”

သီဟ၊၏ မျက်လုံးအိမ်၊ နီရဲသွား၏။ ဟန်စိန်က . .

နှလုံးထားစိန်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသတ္တုဂန္ဓာန်ဘစ်

“ကံ တရားလို့ပဲ။ သဘောထားပါကွာ”
သီဟ, ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးမှ . .

“ငါ . . . ဘာဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာထက်
မပြောတတ်ဘူး ဟန်စိန်။ ငါ, တစ်ခုခုကို စိတ်က
သွားသလိုပဲ။

လူတွေ . . ပြောပြောနေကြသလို လောက
ကြီးကိုများ၊ စိတ်နာမိပြီလားမသိဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ နာမနေပါနဲ့တော့။ မင်း . .
အလုပ်, လုပ်ရဦးမယ်။ ငါ, အလုပ်, လုပ်ရဦးမယ်
အဲဒါပဲ။ ခေါင်းထဲ၊ ထည့်ထားလိုက်တော့
မင်း, စိတ်ပြေပျောက်သလောက်နေပြီးမှ အလုပ်
လာဆင်းပါ . . တဲ့။ မင်းရဲ့, အလုပ်ရှင်၊ ကိုလှထွန်း
အောင်၊ မှာလိုက်တယ်”

“နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ၊ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မင်း, သိ
မသွားသေးဘူးမဟုတ်လား” . . ဟု၊ သီဟ, မေး၏။ ဟန်စိန်က

“ငါ, သွားမယ့်နေ့၊ လာခေါ်မယ်လေ”
သီဟ, ခေါင်းညိတ်သည်။

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“သွားရင်၊ နှစ်နဲ့ချီပြီး၊ ကြာမှာကွ။ မင်း . . .
စိတ်လေနေတာတွေ ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှာ ၊ ငါ ၊
စိုးရိမ်တယ်”

“သူတစ်ပါး အထင်သေးလို့၊ ချစ်ရေးချစ်ရာ၊
ရှုံးနိမ့်သွားရတဲ့ကြားထဲ။ စိတ်က, ပါ ၊ ထပ်လေနေ
ဦးမယ်ဆိုရင်။ ငါ, ဦးနှောက်တွေ ၊ ခွေးကျွေးပစ်
လိုက်မယ်”

“မင်းပဲ၊ စိတ်နာတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ စိတ်နာတာ၊ စိတ်လေတာ
မှ၊ မဟုတ်ဘဲ။ ဆရာဝန်ပေါက်စ၊ ဒါတောင် မသိ
ဘူးလား”

ကျီစယ်လျက်ပြောသည်။ “ပြီးရော။ မလေရင်ပြီးရော” ဟု၊
ဟန်စိန် ပြော၏။ သီဟ, က . . “စိတ်လေရင်၊ ဦးနှောက်ပျက်တတ်
တယ်ကွ။ စိတ်နာရင်တော့၊ ဦးနှောက်က၊ အရောင်တွေပိုတောက်
တာတတ်တယ်” . . ဟု၊ လိုရာဆွဲကာပြော၏။ ဟန်စိန်က ၊ ပါးစပ်
ဖော်လျက်၊ ပြုံးနေ၏။

www.burmeseclassic.com

နလုံးသာ၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဟောင့်ပုဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ငါ ဒီညနေရထားနဲ့ သွားရမယ်” . . ဟု ဟန်စိန် ပြော

“ငါ ဘူတာလိုက်ဖို့မယ်” ဟု သီဟ၊ ပြောသည်။ ဟန်စိန်က . .

“မင်း၊ အိမ်မပြန်သေးဘူးလား”

“မနက်ဖြန်လောက်မှာ ပြန်မယ်”

“ဘာဘာညာညာတွေ၊ ထပ်ဖြစ်မနေနဲ့သေး
နော် သီဟ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဝတ်ရည်တို့၊ မိသားစုထဲက တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့ သွားရင်းလာရင်းကြုံရင်၊ မင်း၊ စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ်၊ တစ်ခုခု လုပ်မှာစိုးလို့”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ . . ,ဘာမှ မထားတော့ဘူး
ဝတ်ရည်က၊ သူများမာယားဖြစ်သွားပြီ။ သတိ၊ တစ်
ချက်ရ၊ မိတာနဲ့တွင်၊ ငရဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ငါ
ဘယ်လောက်မိုက်မိုက် ၊ ငရဲ ကျ၊ လောက်အောင်
တော့၊ ဉာဏ်မတုံးဘူး”

ဟန်စိန်က၊ သဘောကျစွာ၊ ပြုံးလေသည်။ ထိုစဉ် . .

“ဟာ . . စက်ဘီးတိုက်ပြီ”

လက်ဘက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှာ၊ စားပွဲထိုးသူ၏ အသံ။

“ဟော၊ ဟန်စိန်ပါ။ လမ်းမပေါ်သို့၊ ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ။ စက်ဘီးနင်းတဲ့ကောင်လေးကိုဝိုင်း

ရိုက်နေတယ်”

ထိုနေရာသို့၊ သီဟ၊ ပြေးထွက်သွား၏။ ဟန်စိန်က . . ၊

လက်ဘက်ရည်ဘီးပေးပြီးမှ၊ သီဟ၊ နောက်သို့၊ ပြေးလိုက်သည်။

စက်ဘီးအတိုက်ခံရသူမှာ၊ ခပ်ငယ်ငယ်၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ပါးစပ်ထဲမှာ၊ သွေးများထွက်နေပြီး၊ မျက်ဖြူလန်နေသည်။

အောင်မလေးကို တစ်လှည့် ၊ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်နေသူများကို ၊

တစ်လှည့် ၊ ကြည့်ပြီး ၊ သီဟ၊ က . .

“ဟေ့ လူတွေ . . ။ သူ့ကို၊ ထိုးကြိတ်နေမယ့်

အစား။ ဒီကလေးကို၊ ဆေးခန်းပို့ကြပါလာဗျ”

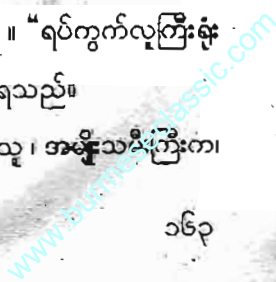
သီဟ၏ အဟန့်အတားကြောင့်၊ ထိုးကြိတ်နေသူများ၊

ရပ်တန့်သွားသည်။ စက်ဘီးနင်းသည့်ကောင်လေး၏၊ အကျီကော်လံ

အကျီလူကြီးတစ်ယောက်က၊ ကိုင်ဆွဲထား၏ ။ “ရပ်ကွက်လူကြီးနဲ့

ဆိုပို့” ဟူသော၊ အသံတစ်သံကို၊ ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီး . . သမီး” . . ဟု၊ ခေါ်ငိုနေသူ၊ အမျိုးသမီးကြီးက၊

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်တစ်

ကောင်းမ၊ လေးကို ၊ ထိုင်လျက် ပွေ့ထား၏။ ကောင်မ၊လေး
သတိမရသေး။

ဟန်စိန်က . .

“အဒေါ်။ ကျွန်တော့်ကို . . ပေး”

ကောင်မ၊လေးကိုချီးမူကာ၊ လမ်းမပေါ်တွင်၊ ပက်လက်
ထားလိုက်၏။ ပြီးနောက် . .

“သီဟ။ ငါ၊ နှာခေါင်းက၊ လေမှုတ်သွင်းမယ်

မင်းက၊ ရင်ဘတ်တို့၊ ဖိပေး”

ကောင်မ၊လေး၏။ ရင်ဘတ်ကို၊ ဖိမည်ပြင်ပြီးမှ၊ သီဟ၊ က . .

“အာ . . ။ ငါ၊ မဖိတတ်ဘူး။ မင်း၊ လှမ်း

ငါ၊ နှာခေါင်းက၊ မှတ်ပေးမယ်”

ပြောပြီး၊ ကောင်မ၊ လေး၏ ပါးစပ်ကို၊ ပိတ်ကာ၊ နှာခေါင်း
မှ၊ လေမှုတ်သွင်း၏။

သုံးကြိမ်မျှဖြင့်၊ ကောင်းမ၊လေး၊ သတိရသည်။ ပါးစပ်မှ၊ သွေး
များထွက်နေ၏။ မိခင် ဖြစ်ဟန်တူသော၊ အမျိုးသမီးကြီးက . .

“ပါးစပ်က၊ သွေးတွေ။ သွေးတွေ . . ”

ဟန်စိန်က . .

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)

“သွားဖုံးပေါက်သွားတာပါ။ မစိုးရိမ်နဲ့။ ဒီနား

မှာ၊ ဆေးခန်းရှိသလား”

“ဈေးထိပ်မှာရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ၊ ဆိုင်ကယ်ပါတယ်။ တစ်

ယောက်လိုက်ခဲ့ပါ” .

သီဟ၊ ဘက်သို့၊ လှည့်ကာ . .

“ကလေးမ၊လေးနဲ့ ဒီအဒေါ်ကို ၊ မင်းက

ဆိုကြားနဲ့၊ ခေါ်လာခဲ့”

ကောင်မ၊လေး၏။ အဖေဖြစ်သူက၊ ဆိုင်ကယ် ပေါ်တွင်၊

... .

“ဆေးခန်းက ၊ ဒီ တည်တည်မှာ”

ဆိုကြားတစ်စီးရောက်လာသည်။ “ဘာမှ၊ မပူနဲ့။ လန့်သွား

” ဟု၊ ပြောပြီး၊ ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်သည်။

အနောက်ဘက်တွင် သီဟ၊ ထိုင်၏။

ဆေးခန်းတွင်၊ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ အဖြစ်

အပျက်ကို၊ သီဟ၊ ပြောပြ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက၊ ဆေးထိုးပေးသည်။

အောက်ဆေးပေးသည်။ စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်း ၊ ကောင်မ၊လေး၏

နှလုံးသားအနောက်ဆုံးထုတ်ဝေထွက်ခဲ့သစ်

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မိဘများကို ခွာကြားသည်။

+

အိမ်ရှေ့ အထိလိုက်ပို့ကြပြီးနောက်၊ ကောင်မ၊ လေး
ဖခင်က . . . ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။ သီဟက . . . ဆိုင်က
အနောက်ခုံတွင်၊ ခွရင်းမှ . . .

“ကျွန်တော် တို့ကို၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်
လား”

“တင်တာပေါ့ ငါ့တူရယ်။ ဦးလေးတို့ကြောင့်
ပဲဆို၊ မျက်ဖြူလန်နေတာကို ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ
မသိဘူး။ သမီးက၊ နှလုံးအားကလည်း၊ နည်းတူ
လေ။ သေပြီ ထင်တာ။ ပါးစပ်က၊ ပါ၊ သွေးထွက်
တော့။ အထဲမှာ၊ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီလို့ မှတ်လို့”

“ကျွန်တော်တို့ကို၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်
ရင်။ စက်ဘီးနဲ့တိုက်တဲ့ကောင်လေးကို၊ အရေး
ဘဲ၊ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါလား ။

ရပ်ကွက်ရုံးမှာ . . . ခေါ်ထားတယ် . . .
ကျွန်တော်၊ ကြားတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးလည်း၊ ပြောလိုက်တယ်လေ။
စိုးရိမ်စရာ၊ မရှိဘူးဆိုတော့ . . . ”

“ဪ . . . စိတ်ချ ငါ့တူဦးလေး၊ အခုပဲ၊
ရုံးကို၊ သွားလိုက်ပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း၊ သွားပြီ။ နောက်မှာ သတင်း
အမေးပါမယ်” . . . ဟု၊ သီဟ၊ ပြောပြီး၊ ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ်ကို၊
အင်းထွက်ခဲ့သည်။

♥ A ♥

သီဟက၊ သွေးပေနေသည်လက်ကို၊ တစ်သျှူးဖြင့်၊
ဆွတ်သန့်စင်ရင်း . . .

“ဟာ။ ငါ့ ဆွဲကြိုး”

ဟန်စိန်က . . .

“အင်း။ ပျောက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ပျောက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒုက္ခပဲ။ ပြဿနာပဲ”

“ခုနက ၊ ဝရုန်းသုန်းကားနားမှာ ၊ ကျန်ခဲ့

တယ် ထင်တယ်”

“ငါ့သွားရှာမယ်ကွာ”

နရင်းသားအိမ်နောက်ရပ်ထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ငါ့ရထားနောက်ကျတော့မယ်လေကွာ” . . . ဟု၊ ယန်စိန်က ပြောမှ သီဟ၊ ငြိမ်သွား၏။

“သွားရောကွာ”

“ဘာသွားတာလဲ”

ဟန်စိန်၏ အမေးကို မဖြေဘဲ၊ သီဟက၊ တစ်ကိုယ်တည်း ကြေကွဲစွာ၊ ညည်းတွားသည်။

“သွားပြီ။ လူကို၊ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့အပြင် အမှတ်တရပစ္စည်းလေးပါ။ ပျောက်သွားပြီဆိုတော့ ငါက၊ ဘာနဲ့မှကို၊ မထိုက်တန်တဲ့ကောင်မလေးကွာ”

ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ်ကို၊ ထိုးရပ်ပြီး . . .

“နေ့လည်က၊ ပြောတော့၊ စိတ်ထဲမှာ၊ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးဆို”

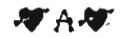
“စိတ်ထဲမရှိပေမဲ့။ ပစ္စည်းပျောက်တာတော့ နှမြောတာပေါ့ကွ။

ပြီးတော့။ စိတ်ထဲမရှိတော့ဘူး . . . ဆိုတာက လည်း၊ လွမ်းလိုက်တာ၊ ဆွေးလိုက်တာ၊ ဆိုတာမို့

ဖောင်ပုစိုင်း (ချင်းချောင်းခြံ)

မရှိတာကိုပြောတာကွ။ အတိတ်မေ့ ဝေဒနာသည် လို့၊ ဘာမှ မရှိတာမျိုးကြီးတော့၊ ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ။ တိုက်ဆိုင်တာရှိရင်၊ သတိရမိချင်ရမိမှာပဲ။ သတိရမိတာနဲ့၊ တမ်းတ၊ မိတာနဲ့ရောသွားလို့က၊ တော့။ ဘယ် အပြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ၊ လူတိုင်းသိ တယ်”

“အေးပါ၊ အေးပါ” ဟု၊ ပြောကာ၊ ဟန်စိန်က၊ ဆိုင်ကယ်ကို၊ ထိုးထွက်သည်။ ပြီးနောက် . . . “ငါ့၊ အိမ်မှာပဲ၊ ရေချိုးလိုက်တော့” ပြော၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင်၊ သီဟ၊ ရန်ကုန်ဘက်ကို၊ ပြန်ဖို့၊ မပြန်ခင်၊ မနေ့က၊ စက်ဘီးတိုက်မိသော၊ ကောင်လေးကို အရေးယူမှုရှိမရှိ၊ ရပ်ကွက်ရုံးတွင်၊ သွားမေးသည်။ ပြေငြိမ်းပြီးပြီဟု၊ စက်ဘီးအတိုက်ခံရသော၊ ကောင်မလေးထံ၊ သတင်းမေး သွား၏။

ဆွဲကြိုးကိစ္စမေးကြည့်မည်၊ စဉ်းစားသည်။ သူတို့ကြောင့်၊ ဘက်ရှုခြင်း . . . ဟု၊ အဓိပ္ပါယ် မသက်ရောက်စေလိုသောကြောင့်၊

နန်းသား၏အောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

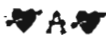
ဟောင်ဟုဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မေးစီကြည့်ပြင်တော့။ သမီး။ သမီးအစ်ကိုကြီးလာတယ်လေ။
ပြောတာမိခင်ဖြစ်သူက။ အိပ်နေသူကိုနိုးဖို့ပြင်၏။

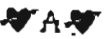
“ပေးတဲ့ဆေးမှာအိပ်ဆေးပါမယ်ထင်တယ်။ မနိုးနဲ့ အသက်
သူသက်သာသလို၊ နေပါစေ” ဟု၊ သီဟ၊ ပြောကာ၊ ကောင်မလေး
နဖူးလေးကို၊ စမ်း၏။ ပြီးနောက် . . . “ပြန်ဦးမယ်” ပြော၏။

ရေခန်းကြမ်းဖြင့်၊ ဧည့်ခံလိုကြသည်။ သီဟ၊ က . . . “
စရာမရှိလို့ပါ” ပြောသည်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့တစ်ယောက်ရော . . . ဟု၊
ဖြစ်သူက။ မေးသည်။ ခရီးထွက်သွားကြောင်း၊ သီဟ၊ ပြော၏။

ညီအစ်ကိုတွေလား . . . ဟု၊ မေးပြန်သည်။ သီဟ၊
ညီတ်ပြုခဲ့၏။ ဆွဲကြီးလေးအကြောင်း၊ သတင်းမရ။

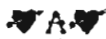

ဟန်စိန်၏ ဖခင်၊ ဒေါက်တာဇော်တင်က ၊ ဆုံးမ၊ စကား
ပြောကြားသည်။ သီဟ၊ က။ ကျေးဇူးတင်စွာ၊ နာခံသည်။

အစ်မဖြစ်သူ၏၊ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်၊ အိမ်ကို၊ တစ်ခြမ်း၊ ခြမ်း
ရောင်း၏။ ထိုငွေကို၊ အရင်းပြုကာ၊ ပန်းတိမ်လုပ်ငန်းကို၊ ထည့်ဝင်
လုပ်ကိုင်သည်။

နယ်မြို့တစ်မြို့တွင်၊ အမှုထမ်းနေသော၊ ဟန်စိန်ရန်ကုန်
ပြန်ရောက်သည့်နှစ်တွင်၊ သီဟ၊ သည်၊ စိပွားရေး ခိုင်ခန့်လျက်
နေပေပြီ။

ရုပ်ရည် ချောမောသည်၊ မိန်းကလေးတိုင်းကို၊ ရည်းစား
ဖြစ်သူတွဲသည်။ စိတ်တိုင်းကျေလျှင် ၊ အဆက်ဖြတ်ပစ်ပြန်၏။

“ပိုက်ဆံရှိရင်၊ ပြည့်တန်ဆာတောင်၊ အလှူအိမ်ရဲ့၊ အိမ်ဦး
မှာ၊ တက်ထိုင်လို့ရတယ်” . . . ဟု၊ ပြောမိလေသော၊ ရည်းစားကို၊
လည်းကောင်း၊ တန်ဘိုးနည်း၊ အချိုရည်ပုလင်းနှင့်၊ တန်ဘိုးကြီး
အချိုရည်ဘူး၊ နှစ်ဘူးဖြင့်ဧည့်ခံစဉ်၊ တန်ဘိုးကြီးအချိုရည်ကိုသာ၊

ပိုင်သောက်သုံးမိသော၊ ရည်းစားကို၊ လည်းကောင်း၊ ငယ်ရည်း
စားနှင့်သူ့ကို၊ ဘယ်သူပိုချစ်သလဲဟင်ဟု၊ မေးခဲ့မိသော၊ ရည်းစားကို၊
လည်းကောင်း၊ Foot chin တစ်ခုလောက်၊ လက်ဆောင်ပေးပါလား

. . . ဟု၊ တောင်းဆိုမိခဲ့သော ရည်းစားကိုလည်းကောင်း၊ လျှင်မြန်စွာ
အဆက်ဖြတ်ခဲ့သည်။

သီဟ၊ နောက်ဆုံး၊ အဆက်ဖြတ်ခဲ့သည့်၊ ရည်းစားမှာ
အိမ်ခြံမြေလော်၏အစ်မ(တိုက်ခန်း တစ်ခန်းတင်တောင်းရမယ် . . . ဟု၊

www.burmeseclassic.com

တောင်းဆိုခဲ့သော) နီလာခင် ဖြစ်၏။

သီဟ၊ သည်၊ အစီးအပွားထွန်းကားလာသည့်အခါအထိ
မိသားစုကို၊ အထောက်အပံ့ပေးခဲ့သော်လည်း၊ အစ်မ၊ ဖြစ်သူ
မယူငင်။

သီဟ၏၊ ဦးပွားရေးအခြေအနေမှာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သည် မဟုတ်သော်လည်း၊ သုံးသုံးဖြုန်းဖြုန်း နေထိုင်နိုင်သည့်
အခြေအနေ၊ သို့သော်၊ သီဟ၊ က၊ သုံးသုံးဖြုန်းဖြုန်း မနေထိုင်ခဲ့

ငွေကို၊ ရသလောက်ရှာကာ၊ ရှာသလောက်စုဆောင်း
ပြီး၊ ငွေမက်သူများကို၊ အလိုအလျှောက်၊ မုန်းတီးနေသူဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ ကြုံသည့်အ
တိုင်း၊ ဆင်ခြင်အပ်သည်များကို၊ သတိပေးစမြဲ။ မတရားဘူးထ
လျှင်၊ ဒေါသ၊ ဖြင့်၊ နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်သည်။ စိတ်ကိုလည်း
ဆင်ခြင်ပြုပြင်ဖို့၊ အကြံပေးခဲ့သည်မှာ၊ ရက်ပိုင်းမျှသာ၊ ရှိသေး

ထိုရက်ပိုင်းမျှအတွင်း၊ သိန်းမြင့်ဇော်၊ မြသီတာတို့နှင့်
ကြုံဆုံခြင်း၊ ဖြစ်သည်။

လ၊ သာလမ်းရှိ၊ အသက်သတ်လွတ် ထမင်းဆိုင်တွင်၊ စောင့်
အသိရန်၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်မှတစ်ဆင့်၊ မြသီတာတို့ကို၊ သီဟ၊
တောင်းပန်မှာကြားသည်။ မြသီတာနှင့်အတူ၊ နီနီဦးလည်း၊
တစ်ပါးလာ၏။

ထိုတမင်းဆိုင်မှာ၊ သီဟကို စောင့်နေကြရင်း၊ ဒေါက်တာ
စိန်က၊ သီဟ၏ ဘဝ၊ အကြောင်းကို၊ မြသီတာတို့နှစ်ယောက်
ပြောပြနေလေသည်။

“သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ ကိုသီဟ၊ ဘာမှ၊ မလုပ်
တာ။ ဆရာတားထားလို့ပေါ့။ ဟုတ်လား”
မြသီတာ၏ အမေး။

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . . .
“သိန်းမြင့်ဇော်ကို၊ မလုပ်ဖို့၊ တားထားတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ၊ ဒေါက်တာ၊ မဖြစ်ဖို့၊
မှာထားတာ”

“ဆရာ့စကားကို၊ နားထောင်သားပဲ”ဟု၊ နီနီဦးပြော၏။
“တူးပေါက်မှနားထောင်တာပါ”ဟု၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်၊ ပြော၏။

နှလုံးသားစိန်နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဗောဠိလှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

ပြီးနောက် . .

စမ်းစစ်နေရလို့ စိတ်ဆိုးမို့တောင်၊ အချိန်မရပါဘူး
. . . တဲ့။ သိဟ၊ က၊ ဆရာအမေကို ပြောပြတာ”

“ဆရာမိဘတွေကလည်း၊ သိဟကို
ချစ်တာ။ စိတ်ထားကောင်းလို့။

“ဆရာ”

မဟုတ်မခံစိတ်ကို ပိုချစ်ကြတာ။ တစ်ခါ
တစ်ရံ၊ ဆရာအဖေအမေ ကိုယ်တိုင်၊ ခေါ်ဆောင်
တွေ . . . ဘာတွေ ရှိတယ်”

မြသိတာ၏ . . . အခေါ်။

“ပြော”

“ဪ”

“ဟို . . . ။ စပ်စုသလိုဖြစ်နေမလာ၊ မသိဘူး။

“အလယ်တန်းတုန်းက၊ စာမေးပွဲတစ်ခါက
တယ်။ အထက်တန်းတုန်းက၊ စာမေးပွဲတစ်ခါက
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ၊ အမေက၊ စာမေးပွဲက
အိမ်မလာနဲ့လို့ပြောလိုက်တာ။ လုံးဝ၊ မလာဘူး။
ဘူး။ အောင်စာရင်းထွက်လို့၊ အောင်ပြီ ဆိုတော့
အမေနဲ့အဖေကို၊ လာကန်တော့တာ။

တစ်ခု၊ မေးကြည့်ချင်လို့”
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . . .

“အမလေး။ တစ်ကမ္ဘာလုံး၊ စပ်စုနေကြ
တာ။ ဘာမှ၊ မဖြစ်ဘူး။ မေး”

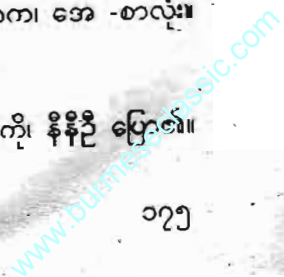
ဆရာအမေဆို အကန်တော့ခံနေရင်း၊
ရည်တောင်ဝဲတယ်။ သူ့ကို၊ စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်
ထားလို့ . . . တဲ့။ သူ့မှာ . . . ။ အောင်နိုင်တဲ့အောင်
အချင်း၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ . . . လို့ ကြိုးစားရင်

“ကိုသိဟ၊ ရည်းစား ။ အဲ . . . ရည်းစားဦး၊
နာမည်က၊ အေးဝတ်ရည်နော်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်လေ”

“ကိုသိဟ၊ ကခေါ်တော့၊ ဝတ်ရည်လို့ခေါ်ပြီး၊
လက်မောင်းမှာ ၊ ထိုးထားတာက၊ အေ - စာလုံး။
အဲဒါ၊ ဘာသဘောလဲ”

“နင်၊ စပ်စုတတ်နေပြီ”ဟု၊ မြသိတာကို၊ နိနီဦ ပြော၏။

ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ ရယ်လျက် . .

“သီဟ၊ လာမှ၊ ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ပါလား
မြသီတာက၊ ပခုံးငယ်တွန့်ကာ . .

“မမေးရဲဘူး”

“အေး . . ဆိုတဲ့နာမည်က၊ ရင်ထဲမှာ၊ ထည့်
တဲ့နာမည် . . တဲ့။ ဝတ်ရည် ဆိုတာက၊ ပါးစပ်က
ခေါ်တဲ့နာမည် . . တဲ့။

ပါစပ်က၊ လုံးဝ၊ မခေါ်ဖြစ်တဲ့အေး . . .
တဲ့၊ နာမည်လေးကို၊ လက်မောင်းနဲ့နှလုံးသား
ကမည်းထိုးထားတာ . . တဲ့”

“လန်းတယ်” ဟု၊ နီနီဦး ပြော၏။

“ဆရာကျတော့၊ ရည်းစားတစ်ယောက်
မထားဘဲ၊ ကိုသီဟ၊ က . . ဘာလို့၊ အများကြီးထည့်
တာလဲ။ အဲဒါကျတော့၊ ဆရာမတားဘူးလား”

“စော်ကား မော်ကားအာရုံနဲ့၊ ပွေ့ရှုပ်နေတာ
မတုတ်ဘူး . . လို့၊ ယုံကြည်လို့၊ သိပ်မတားမိဘူး
အသည်းကွဲထားတဲ့သူဆိုတော့လေ။

ပြေရာပြေကြောင်း၊ နေတတ်သလို၊ နေပါ
စေ . . ဆိုပြီး။ သိပ်မဝေဖန်ဖြစ်တာလည်း၊ ပါတာ
ပေါ့။ ဆရာဝန်စကားနဲ့ပြောရရင်၊ လူနာ စိတ်ချမ်း
သာသလို၊ နေပါစေ ဆိုတဲ့သဘော”

“ဆရာက၊ သူငယ်ချင်းဘက်ကို၊ တော်တော်ကာပေးနိုင်
အောင်” ဟု၊ မြသီတာ ပြုံးလျက်၊ ပြောသည်။

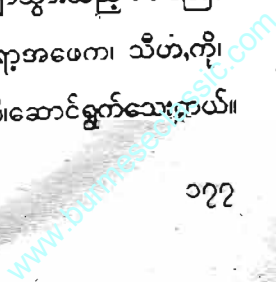
“ကာပေးတယ်ပဲ ဆိုပါတော့ . . ။ ဒါပေမဲ့၊
ငယ်ငယ်တုန်းက၊ ဆရာ့ကို၊ ကျောင်းသားအချင်း
ချင်း၊ ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်ကြလို့။ သီဟ၊ ဝင်ပြီးကာကွယ်၊
တိုက်ခိုက်ပေးခဲ့တာ။

ကျောင်းသားနှစ်ယောက်၊ ခေါင်းကွဲ၊ ထိပ်ကွဲ
ဖြစ်သွားလို့၊ သီဟ၊ ကျောင်းထုပ်ခံရတဲ့၊ ကာကွယ်
ပေးမှုကို၊ ဆရာ ကာကွယ်ပေးမှုက၊ မမှီပါဘူး”

“ဪ”

မြသီတာ၏ စိတ်ဝင်တစား၊ စီးမျောသွားသည့် . . ဩော်။

“အဲဒီတုန်းက၊ ဆရာအဖေက၊ သီဟ၊ ကို၊
ကျောင်းပြောင်းနိုင်ဖို့ အထိ၊ ဆောင်ရွက်သေးတယ်။

မရခဲ့ဘူး။ သူ့သာ ပြဿနာတက်သွားတယ်။ ဟန်စိန်က

.. ဆိုတဲ့ တရုတ်ကလေးရဲ့ နာမည်၊ သူ့ပါးစပ်က တစ်ခွန်းမှ မထွက်ခဲ့ဘူး။

သီဟ၊ က၊ ညီအစ်ကို၊ သိပ်လိုချင်တာ .. အဖေ၊ ဆိုတာကိုလည်း သိပ်မက်မောတယ်။ ဆရာမိဘတွေ၊ အနေနဲ့ သီဟ၊ အပေါ်၊ စိတ်ထားပေး ကိုချစ်တာရော၊ သနားတာရော၊ ပါတာပေါ့”

“ကိုသီဟ၊ က၊ တကယ့်လူကြမ်းကြီး၊ မဟုတ်တာကို သူ့ရည်းစားတွေ သိပ်မသိကြဘူးထင်တယ်နော်”

မြသီတာ၏ ထင်မြင်ချက်ပေး ၊ အမေးစကား။
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က ..

“လူ ဆိုတာက အတွင်း စိတ်ကို မပြောဘဲ မကြုံဘဲ သိမြင်တတ်ကြဖို့ ဉာဏ်နည်းတတ်ကြ တယ်လေ”

“ဟုတ်မယ်။ ကျွန်မတောင် ကိုယ်တိုင်ကြုံဘူးတယ်ဆိုပေမယ့် ဆရာပြောပြမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခန့်မှန်းနိုင်တာလေ” ဟု မြသီတာ

ပြော၏။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က ..

“အခုတောင် မြသီတာ ပြန်ပေးမယ့်ဆွဲကြီး လေးကို သူ .. မယူတော့ဘူး ၊ ပြောသေးတာ။

မဟုတ်ဘူး။ အခု ကားနဲ့တိုးမိမလိုဖြစ်တဲ့ ကောင်မ၊ လေးက ၊ ဟိုတုန်းက၊ လှိုင်သာယာမှာ စက်ဘီးအတိုက်ခံရတုန်းက ၊ သတိလစ်သွားတဲ့ ကောင်မလေးပဲ .. လို့ ရှင်းပြတော့မှ။ သူ .. တော်တော် အံ့သြသွားပြီး၊ လာခဲ့မယ်လုပ်တာ”

“ကျွန်မကိုသီဟ၊ ဆီကို ၊ ဖုန်းဆက်သေး တယ်။ ဖုန်းဝင်တယ်။ မကိုင်ဘူး”

“မသိတဲ့ဖုန်းနံပါတ်ဆို မကိုင်ဘူးလေ။ အဲဒါတော့ ဘာ ဆိုနိုင်မှန်း မသိပါဘူး” ဟု ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ပြော၏။ ရယ်မော ပြုရင်း သီဟ၏ ကား၊ လမ်း၏တစ်ဖက်တွင် နေရာဝင်နေသည်ကို မင်းဆိုင် အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ကြ၏။

+

“မင်းအကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ” .. ဟု ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က သီဟကိုပြော၏။

“ဒါဆို တောင်းတာသိပ်ပါမယ်မထင်ဘူး”ဟု၊ ရယ်လျှောက်ပြန်ပြောသည်။ “ဟိ ဟိတယ်”ဟု၊ မြသိတာ၊ ပြော၏။ “အဲဒါအတိုက်ခံရတဲ့ကောင်မလေး မြသိတာ” . . ဟု၊ ဒေါက်တာက ဟန်စိန်ပြောပြ၏။

သီဟ,က၊ မြသိတာကို ကြည့်သည်။ မြသိတာက၊ ပြောသည်။ “တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ”ဟု၊ သီဟ,ပြော၏။ “ရေပေါ့”ဟု၊ ဒေါက်တာ၊ ဟန်စိန်ပြောသည်။ မြသိတာက . .

“အစ်ကို့ကို၊ ညီမ, ကန်တော့ပါရစေ”

သီဟ,က . .

“မကန်တော့လို့၊ မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မရဘူး”

ပြောပြီး၊ မြသိတာက၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်၊ ခူးထောက်လှေလက်အုပ်ချီ၏။ “သီဟ။ မငြင်းနဲ့။ ငါလည်း၊ အကန်တော့ခံပြီးပြီ”ဟု၊ ဒေါက်တာ၊ ဟန်စိန် လှမ်းပြောသည်။ မြသိတာ၊ ကန်တော့သည်။

“သီဟ။ ဆု ပေးလိုက်လေကွာ”

“ဘာ ဆုပေးရမှာလဲ။ ငါ, တစ်ခါမှ၊ အကန်တော့ခံဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“တော့ခံဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

သီဟ,က၊ ဘေးဘီကို ၊ ကြည့်ကာ ၊ ပြော၏။ ဒေါက်တာက . .

“မင်းရင်ထဲမှာ၊ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ပြောလိုက်ပေါ့ကွ”

သီဟ,က၊ မြသိတာကို၊ အသေအချာ၊ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ၊

“ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ အားမကိုးရတဲ့၊ ကိုယ်ပိုင်၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့၊ မြင့်မြတ်တဲ့၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပါစေ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို။ ကျွန်မ, ကြိုးစားပါမယ်။

ဒီ, ဆုတောင်းစကားအတွက်လည်း၊ ကျေးဇူး အများကြီးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး၊ မြသိတာက၊ နေရာတွင်၊ ပြန်ထိုင်သည်။ သီဟ,က၊

“အစ်ကို၊ တွေ့ဖူးတဲ့ ၊ မိန်းကလေးတွေက၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ အားမကိုးချင်တဲ့ ၊ မိန်းကလေးတွေဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့်၊ အခု လို့၊ ဆုတောင်းပေးမိတာ။ မနာယူတတ်ရင်၊ စိတ်တောင်း၊ ဆိုးသွားနိုင်တယ်”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဒါ၊ စိတ်ဆိုးစရာမှာ မဟုတ်တာ။ ခဲယူရမယ့် စကားပါ” ဟု မြသီတာ ပြောသည်။ “လိမ္မာတယ်” ဟု သီဟ၊ ပြော၏။

“ရော။ အစ်ကို ဆွဲကြိုးလေး”

“ပြန်မယူချင်တော့ဘူး။ အဲဒါ ယူဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။”

ငယ်ငယ်တုန်းက၊ ကူညီခဲ့တဲ့ကောင်မလေးက၊ အခုကူညီခဲ့တဲ့ မြသီတာ ဖြစ်နေတာကို အံ့ဩလို့ လာတွေ့တာ။

“ဒီ ဆွဲကြိုးလေး၊ ပြန်မတွေ့တော့တဲ့ကိစ္စ၊ ထားပြီးပြီ”

“ဒါ . . . အစ်ကို ပစ္စည်းပဲလေ။ ကျွန်မက ပိုင်ရှင်မသိလို့၊ သိမ်းထားခဲ့တာ”

“မြသီတာပဲ၊ ယူထားလိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း ။ ကျွန်မ ယူထားချင်မှတော့ ပိုင်ရှင်ဆီကို၊ ဘယ်လာပါမလဲ”

သီဟက၊ ထမင်းစားပွဲ၏၊ မျက်နှာပြင်ကို စိုက်ကြည့်သည်

ပြီးမှ . . .

မောင်ပုစွန် (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဆက်ပြီး သိမ်းထားပေးပါ . . . လို့၊ အစ်ကိုက၊ အကူအညီ တောင်းရင်ရော။ သိမ်းထားပေးနိုင်မလား”

“တာဝန်မကြီးပေမဲ့ ၊ ပစ္စည်းတ ၊ တန်ဖိုးကြီးနေတယ်လေ”

“တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းဆိုတာ၊ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ၊ သိမ်းထားရတယ်။ မြသီတာ ဆီမှာ၊ သိမ်းထားရင်၊ လုံခြုံမယ် . . . လို့၊ အစ်ကိုထင်ပါတယ်။ အကူအညီ တောင်းတာပါ”

နီနီဦးက . . .

“နင်က . . . အသိမ်းအဆည်းတော်တာပဲ။ သိမ်းထားပေးလိုက်ပါဟ”

မြသီတာက၊ ဆွဲကြိုးလေးကို၊ ဖွဖွကိုင်ကာ . . .

“အခု၊ ထမင်းဝိုင်းကို၊ ကျွန်မ၊ ရှင်းပေးရမယ် ဆိုရင်၊ သိမ်းပေးမယ်”

နီနီဦးက၊ မြသီတာကို၊ အံ့ဩစွာ၊ ကြည့်သည်။ “ဒီ . . . ထမင်းဆိုင်မှာ ၊ စောင့်နေပေးဖို့ ၊ အစ်ကို ၊ ချိန်းတာလေ” . . . ဟု။

နှလုံးသားစိန်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသံကုန်အိမ်

သီဟ၊ ပြောကြည့်သည်။ မြသီတာက၊ ဆွဲကြိုးလေးကို၊ လှမ်းပေးလှူ

“သဘောမတူရင်၊ ပြန်ယူတော့”

သီဟ၊ လက်ကား၏။ ပြီးမှ ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ဘက်သို့
လှည့်ကာ . .

“မင်း၊ ငါ့အကြောင်းတွေ။ အကုန်ပြောထား
တာလား”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“အေး။ အကျင့်စုံစရိုက်စုံ၊ အကုန်ပြောပြ
ထားတယ်”

“ဪ . . ။ ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်။ ငါ . . .
တည်ခင်းတဲ့ ၊ ထမင်းစိုင်းကို၊ သူ ၊ သွယ်ဝိုက်ပြီး
ငြင်းပယ်တာ”

မြသီတာက၊ ဆွဲကြိုးလေးကို၊ လွယ်အိပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး . .

“မာနနဲ့ငြင်းပယ်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကို
တိုယ်ချင်းစာတာပါ။

ကျွန်မ . . . ရည်စားတစ်ယောက်ထား
တယ်။ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သွားသွား။

မောင်လှဗိုလ်း (ချင်းချောင်းခြံ)

ကျွန်မပဲ၊ ပိုက်ဆံထုတ်ရတယ်။ ငါ့ကိုချစ်ရင်၊
နင်၊ အကုန်အကျခံ . . ဆိုတဲ့၊ ပုံစံဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ၊
ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။

ရုပ်ရည်ကတော့၊ ချောပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်၊
နိမ့်ကျတယ်လို့၊ ယူဆပြီး၊ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာ။

ယောက်ျားလေးက ၊ ဦးဆောင်ပါ . . လို့ ၊
မဆိုလိုဘူး။ မိန်းမသားအပေါ်၊ မျှော်ကိုးတာကို၊
ရှုံ့တယ်။ ပြီးတော့မိန်းခလေးကလည်း၊ ယောက်ျား
လေး အပေါ်၊ မျှော်ကိုးတတ်တာကိုလည်း၊ မကြိုက်
ဘူး။

ကိုယ်ချင်းစာ စိတ်နဲ့၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေ
ကို၊ ထမင်းကျွေးတာပါ။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့”

“ဝင်ငွေ ရှိလို့လား”ဟု၊ သီဟ၊ မေး၏။ အဖေ့ အထောက်
အပံ့နဲ့၊ ကျောင်းတက်နေရတာ။ မုန့်ဖိုးတော့ ရှိတာပေါ့။ အဖေ
အိမ်မှာ၊ လာနေပြီး၊ ကျောင်းတက်တာလေ။ အိမ်မှာတော့၊
အဖေ့အဖေချင်ဘူး။ အဖေ့ နောက်အိမ်ထောင်နဲ့၊ တစ်အိမ်တည်းနေ
တာ၊ စိတ်ထဲမှာ၊ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ မပျော်ဘူး”ဟု၊ မြသီတာ၊ ပြုံးပျက်

နုလုံးအားနည်းတတ်တော့သည်

ပြောပြနေသည်။ သီဟ၊က၊ စိတ်မကောင်းစွာ နားစိုက်ထောင်း

“ကျွန်မ ၊ အိပ်နေရင်း ၊ သေရင်၊ အိပ်
ဆွဲကြိုးလေးက ၊ ကျွန်မ ခေါင်းအုံး အောက်မှာ
ရှိမယ် ။ သွားရင်း၊ လာရင်း၊ သေရင်၊ ကျွန်မ
လက်ကိုင်အိပ်၊ ဒါမှ၊ မဟုတ် ၊ လွယ်အိပ်ထဲမှာ
ရှိမယ်။ အဲဒါတော့မှတ်ထားနော်။

နုလုံးအားနည်းတတ်တော့၊ အထိတ်တတ်
ဆိုရင်၊ သတိကလစ်သွားတာ။ သိမ်းထားပေးပေး
ပြန်ယူဖို့တော့၊ မမေ့နဲ့နော်”

သီဟ၊က၊ ပြုံးလှက်ခေါင်းညိတ်၏။ မြသီတာကိုစူးစိုက်
မကြည့်မိအောင်၊ နေရသည်။

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

သီဟ၊ ကားဖြင့်လိုက်ပို့ ပေးမည်ကို၊ မြသီတာ၊ လက်မခံ။
နုလုံးနှင့်အတူ၊ ဘတ်(စ)ကားဖြင့်ပြန်ခဲ့သည်။ နီနီဦးက . . .

“နင့်ကို၊ ကိုသီဟ၊က . . . ၊ လေးလေးစားစား

ကြည့်နေတာဟ။ ငါ၊ သတိထားမိတယ်”

“ငါကလည်း၊ ယောက်ျားပီသတဲ့သူ . . . လို့ တွေးပြီး၊ သူ့ကို
ကြည့်ဖြစ်ပါတယ်။ အားရင် . . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မျက်စိ
ကလေးအောင်၊ ဘယ်လိုဝတ်လိုက်မယ်။ ဘယ်လို သုံးဖြန်းပြလိုက်မယ်
တော့၊ အမူအကျင့်ကိုလည်း၊ ကိုသီဟ၊ဆီမှာ၊ ငါ၊ မတွေ့ဘူး။ အချိန်
ပြည့် ကြုံသလို ဝတ်ဆင်လာတာ၊ ငါ၊ သတိထားမိတယ်။ ရိုးရိုးလေး
ပြောရရင်၊ ဖော်ရှိုးမလုပ်ဘူးပေါ့ဟာ” ဟု၊ မြသီတာ၊ ပြောပြ၏။

“ဒါနဲ့များတောင်ဟယ် . . . ။ ကားနဲ့လိုက်ပို့ပါ
မယ်ဆိုတာကို၊ နှင် . . . အားမနာပါမနာ၊ ငြင်းခဲ့
တယ်နော်။ ဘာလဲ . . . ။ မာန ပြချင်လို့လား”

မြသီတာက၊ လမ်းလျှောက်ရင်း၊ နီနီဦးကို၊ ကြည့်ကာ . . .

“ကားလှလှလေးက၊ ဖိတ်ခေါ်တိုင်း . . . ။
ဆွေကနဲ့၊ တက်ပစ်လိုက်တဲ့အထဲမှာ၊ ငါ၊ မပါဘူး။

နှလုံးသားနှစ်ခုကိုဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အဲဒါ၊မာန မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ . . . တန်ဖိုးကိုသိဟ၊ကိုရော၊ ဒေါက်တာကိုရော၊ငါ၊ခင်တယ်လေးလည်း လေးစားတယ်။ကိုသိဟ၊ ဘယ်လိုပဲနေထိုင်ခဲ့နေထိုင်ခဲ့၊ ငါ၊အခင်မပျက်ဘူး၊လေးစားမိမလျော့ဘူး။နှစ်ယောက်ယှဉ်လိုက်ရင်တောင်ကိုသိဟအပေါ်၊ငါ့လေးစားမှုက၊ ပိုပါတယ်။ကျေးဇူးက၊လည်း၊ နှစ်ခါ တင်ရတာကိုး။

အဲဒါက၊ တစ်ပိုင်း၊ ငါ တန်ဖိုးက၊ တစ်ပိုင်းရွယ်တူ သူငယ်ချင်းလည်း၊ မဟုတ်။ သွေးသားရင်းချွန် အစ်ကိုမောင်လည်း၊ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ရုံသင်္ဃာတ်သက်နဲ့တော့။ဘယ်သူကားပေါ်မှ၊ တက်မထိုင်ချင်ဘူး။အဲဒီအတွက်၊ ကျေးဇူးလည်း၊ မတင်ချင်ဘူး။

“ကြီးကျယ်တယ်ထင်သွားမှာပေါ့”

“ခြေလှမ်းလေးတစ်လှမ်း၊ အကြည့်လေးတစ်ကြည့်လောက်ကို၊ သတိနဲ့ ဆင်ခြင်ထားတာကိုတစ်မိန်းတလေးတစ်ယောက်အတွက်၊ အကြီးကျယ်ဆုံးတန်ဖိုးပဲ”

မောင်ပျံပျံ (ချင်းချောင်းခြံ)

“နင့်အမေ၊ သင်ထားတာလား” . . . ဟူ၊ နီနီဦး မေး၏။
“ဟဟဟ၊ ခေါင်းညိတ်ပြတာ . . .”

“ငါ့အရွယ်ရောက်စမှ၊ အမေဆုံးတာလေ။ မဆုံးခင်၊ ပြောဆိုသွန်သင်နေတုန်းက၊ တော့။ ဘာတွေ ပြောမှန်း၊ မသိဘူး လို့၊ ထင်ခဲ့တာပေါ့ ဟာ။

အမေ မရှိတော့မှ၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ ဆုံးမ၊ စကားလေးတွေရယ်၊ ခေတ်ကာလ၊ အခြေအနေရယ်ကို၊ နှိုင်းပြီး၊ ဆင်ခြင် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့မှ၊ လိုက်နာရမယ့်၊ စည်းကမ်းတွေပါလား . . . လို့၊ သိလိုက်တာ။အမေရှိသေးရင်၊ ဒီထက်ပိုသိရမှာပေါ့ဟာ”

ပြုံးလျက်၊ မျက်ရည်ဝေကာ၊ ပြောလေသည်။

“ငါ့အမေက၊တော့၊ အဲဒါတွေ၊ မပြောဘူး။ ပညာတတ်မှ ၊ လူ့ရာဝင်မယ် ၊ ဒါပဲ ပြောတယ်။ ပညာမတတ်ရင် ၊ လင်ကောင်သားကောင်းတောင်၊ မရနိုင်ဘူး . . . တဲ့။ အဲဒါပြောတယ်။ပညာတတ်ပြီး၊ လင်ဆိုးတွေနဲ့တွေ့နေကြတာကျတော့ရော . . . လို့၊ ငါ့ပြန်မေးမိတော့၊ ခေါင်းခေါက်တယ်”

နယုတ်သန်ချောက်ဆုံးထုတ်ပုံသတ္တန်သစ်

စောင်လှပျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဒါကတော့ ။ မိဘက သူသိသလောက် ဆုံးမတာပဲ။ ချွင်းချက်မရှိအောင်၊ ကြိုးစားရမှသာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ပဲ။

ငါ့အမေ ။ ဆုံခါနီးတုန်းက ၊ ငါ့အဘေ ကိုမြခက်၊ ရှင်ကို၊ ကျွန်မ၊ အားကိုးတယ်နော် . . . တကတတ်တတ်ပြောသွားတာ။

ငါက ၊ ဉာဏ်မမှီခဲ့တော့ ။ အမေ ဘာ အားကိုးတယ်ပြောမှန်း၊ မသိခဲ့ဘူး။ အမေ၊ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှ။

ဪ . . . ။ အမေ၊ ပြောတဲ့ အားကိုးစကားက သမီးဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို စောင့်လျှောက်ဖို့ ၊ သူ့ခင်ပွန်းတို့သာ အားထားပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်မှာခဲ့တာထင်ပါရဲ့ လို့ တွေးပြောတာ။ ဉာဏ်ကူပြီး တွေးရတာပေါ့။

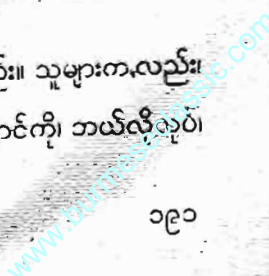
ပညာဆိုတာ၊ ကကြီး ခ၊ ကွေး၊ အေ၊ ဘီ၊ ငီ၊ တစ်နှစ်သုံးလေး . . . မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေထက် သင်အကျက်မှတ်ပြီး . . . လေ့ကျင့်စည်းပူးရာ

ထွက်ပေါ်လာတဲ့ . . . ဉာဏ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စုကို၊ ခေါ်တာ။ သင်ထားတဲ့ပညာတွေတော့တတ်ပါရဲ့။ ဒါ . . . ၊ သမာအာဇီဝနဲ့၊ ကြီးပွားနေသူလား။ မိစ္ဆာဇီဝနဲ့၊ ကြီးပွားနေတဲ့သူလား။ ကံငါးပါးကို လုံခြုံတဲ့သူလား။ လုံချင်ယောင် ဆောင်ထားတဲ့သူလား ဆိုတာတွေကို၊ သုံးသတ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ပညာမရှိဘဲ၊ အမြင်လေးနဲ့၊ လက်ခံ၊ လက်တွဲခဲ့ကြတော့ ။ တတ်ထားသင်ထားတဲ့ ပညာဆိုတာတွေပါ ၊ အသုံးမတည့်သလိုလို၊ ဖြစ်ကုန်ကြတာပေါ့”

“တော်တန်ရုံနဲ့၊ ခန့်မှန်းဖို့က၊ မလွယ်ဘူးလေဟာ” . . . ဟု ပြော၏။ မြသီတာက၊ လွယ်အိတ်ကို၊ ရင်တွင်ပိုက်လျက်၊

“သူတစ်ပါး၊ သီလမြဲမြဲသိချင်ရင်၊ ကိုယ်၊ ကိုယ်တိုင် သီလမြဲအောင်နေ။ သူတစ်ပါး၊ ကောင်းမကောင်း သိချင်ရင်၊ ကိုယ်၊ ကိုယ်တိုင်၊ ကောင်းအောင်နေ။

ကိုယ်ကလည်း၊ အမည်း။ သူများကလည်း၊ အမည်း ဆိုရင် . . . ၊ အဖြူရောင်ကို၊ ဘယ်လိုလုပ်၊

ရွာတွေမှာလဲ။ သူများ ဘယ်လောက်မည်
သိချင်ရင် . . . ကိုယ်က ၊ အဖြူရောင်ကိုဝတ်
တယ်။

တချို့များ၊ လိုချင်လိုက်တာမှ၊ အ
စား။ ရှာနေလိုက်တာလည်း။ လောဘ၊ အပြင်
ကြီးနဲ့။ တွေ့တော့ပေါ့။ မခိုင်မြဲတဲ့၊ အ
စားလေး ၊ ဖြစ်နေတယ်။ ဟန်ဆောင်ထား
အရောင်တင်လေးဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဆိုတော့။ စာ
ပြီး၊ ပညာဉာဏ် နည်းလို့ဖြစ်တာ ။ လောဘ
ရွေ့က၊ ကွယ်ထားတော့။ ပညာဉာဏ်က၊
အနေမှန်ကို၊ ဘယ်မြင်ရတော့မလဲ”

“လောဘ၊ မရှိဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်၊ ရှာဖွေ စားသောက်
နိုင်မှာလဲ” ဟု၊ နိနိုဦးက၊ ဇဝေဇဝါ မေး၏။ မြသီတာက၊

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲကို ၊ နှစ်ရာရောင်း
ငါးဆယ်မြတ်မယ် . . . ဆိုပါတော့။ တစ်ရာ
အောင်၊ ဘယ်လိုရောင်းမလဲ”

နိနိုဦးက . . .

“နှစ်ရာငါးဆယ်နဲ့၊ ရောင်းမှာပေါ့”

“အေး။ အဲဒါ လောဘ၊ ပဲ”

“အန်”

“နှစ်ရာနဲ့၊ ရောင်းလို့ ၊ ငါးဆယ်မြတ်တာ။

တစ်ရာမြတ်ချင်ရင်၊ နှစ်ပွဲရောင်းပေါ့။

တစ်ပွဲတည်းရောင်းပြီး၊ တစ်ရာမြတ်ချင်တာ

က၊ လောဘ။ ဝိသမ၊ လောဘ။

နှစ်ပွဲရောင်းမယ်။ တစ်ပွဲငါးဆယ်နှုန်းနဲ့၊

တစ်ရာမြတ်အောင်၊ နှစ်ပွဲရောင်းမယ်။ အဲဒါ . . .

သမာအာဇီဝ။ လောဘ၊ မဟုတ်ဘူး။

လောဘ၊ မရှိဘဲ၊ ရှင်သန်လို့၊ ရမရ။ နင့်ဘာ

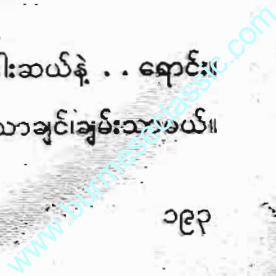
သာ၊ စဉ်းစား”

“မြန် မြန်၊ မချမ်းသာဘူးပေါ့” ဟု၊ နိနိုဦး စကားကွန့်၏။

မြသီတာက . . .

“တစ်ပွဲကို၊ နှစ်ရာ ငါးဆယ်နဲ့ . . . ရောင်း၊

နှင့်ပြောသလို၊ မြန်မြန်ချမ်းသာချင်၊ ချမ်းသာမယ်။

နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဒါပေမဲ့ အဲဒီချမ်းသာမှုက၊ လောဘ၊ မကင်းမ
မစင်ကြယ်ဘူး။

မစင်ကြယ်တဲ့ ချမ်းသာမှုဟာ၊ ရေရှည်
ဘူး။ ရေရှည်ခံပါတယ်ဆိုလည်း၊ မငြိမ်းချမ်း
ဥပမာ . . .။ ဆေးဖိုးပြန်ကုန်တာတို့။ သူဦး
ခံရတာတို့။ အနိုင်ကျင့်၊ အလုအယက်ခံရတာ
မီးထဲပါသွားတာတို့၊ ကြုံရတတ်တယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

“မယုံလို့၊ မဟုတ်တာလုပ်ပြီး၊ စမ်းသင့်
တယ်ဆိုရင်၊ ဟုတ်ပါလား . . . လို့၊ သိတဲ့အခိုင်း
နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်”

“နင် . . . ဘယ်လိုလုပ်၊ သိလဲဟင်။ တော

က၊ ဆရာတွေ၊ အဲဒါ၊ မသင်ပါဘူး”

“ငါ့အမေက ၊ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတယ် ။ ရောင်းရင်
မုန့်ဟင်းခါး ၊ ကောင်းကောင်း ရောင်းနည်း၊ သင်ထားတယ်လေ
ဟုမမြဲသိတာ၊ ဝုဏ်ယူဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

ပြီးနောက် . .

မောင်ပုဗျိုး (ချင်းဆောင်းခြ)

“ခနက၊ ထမင်းဘိုး၊ ဘယ်က၊ ငွေနဲ့ ၊ ရှင်း
လိုက်တယ်ထင်သလဲ”

နီနီဦး ခေါင်းခါင်း၊ မြဲသိတာက . . .

“နောက်ဆုံလ၊ အတွက်ပေးရမယ့်၊ ကျရှင်
လ၊ခ”

“ဟင်၊ ဒါဆိုနင် လ၊ခ ဘာနဲ့ပေးမလဲ”

“ငါ၊ မတက်တော့ဘူးပေါ့။ စာမေးပွဲကို၊ ဒီ၊

အတိုင်းဖြေမှာပေါ့”

“အဲဒီ လောက်တောင် ၊ မလိုပါဘူး

မြဲသိတာရယ်။ ကိုသီဟ၊ သာသိရင်၊ စိတ်ကောင်း
မှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

—မြဲသိတာက၊ လက်ကာပြီး . .

“လူတချို့ ၊ သုံးနေကြတဲ့ ၊ စကားဆန်း

တစ်မျိုးရှိတယ်။ ကျွတ်ယ် . . . တဲ့။ မူတယ် . . . တဲ့။
ပြီးတော့၊ ချူတယ် . . . တဲ့။

အဲဒီသုံးမျိုးစလုံး ၊ ငါ . . . မကြားချင်ဘူး။

ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ၊ အဲဒီ . . . အခေါ်အဝေါ်

နတ်သားမိဖုရားကိုဆွဲထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အသုံးအနှုံးမျိုးနဲ့၊ ထင်နေမြင်နေတာ၊ မခံနိုင်

အဲဒါကြောင့်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို၊ ကျွေးနိုး
အနေနဲ့ရော . . . မိန်းကလေး တစ်ယောက်
တန်ဘိုးကို၊ စောင့်ထိန်းတဲ့အနေနဲ့ရော . . .
ငွေနဲ့၊ ထမင်းဘိုးရှင်းခဲ့တာ။

အဲဒါ၊ မာနမဟုတ်ဘူးနီနီဦး။ အဲဒါ၊ တန်
တချို့၊ မိန်းကလေးတွေ . . . အလိုလိုက်အကြံ
ဆောင်တဲ့သူကို၊ သိပ်မက်မောတယ် ။ တမင်
ရှာနေကြတာ။ တစ်ခုခုလိုချင်တဲ့သူက၊ တစ်ခု
ပေးနေမှာပဲဆိုတာ၊ ထည့်မတွက်ကြဘူး။

ကိုသီဟ၊ တွေ့ဘူးခဲ့တဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ
အဲဒါမျိုးတွေ . . . ကိုသီဟ၊ ကိုရော . . . တခြား
သူတွေကိုရော . . . မိန်းမသားတိုင်း၊ အဲဒါမျိုးတွေ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ၊ သိစေချင်တယ်။ ကြုံရင်၊ ပြော
ချင်တယ်။

မိန်းမသားဆိုတာ၊ အားနဲ့တယ်။ အားထို
ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . တွေ့တဲ့သူတိုင်းအပေါ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းဆောင်းခြ)

အားကိုးချင်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ချစ်တဲ့သူအပေါ်မှာပဲ ။ အားကိုးချင်တာ ။
ချစ်တဲ့သူရဲ့၊ တိုးတက်ထွန်းကားမှု အပေါ်မှာပဲ ။
ဂုဏ်ယူချင်တာ။ နောက်ဆုံး၊ ငါ့ချစ်သူတ၊ ဘယ်လို
ဘယ်ပုံဆိုပြီး၊ ကြားဝါချင်ကြတာ။ ဒါပဲ။

တွေ့တဲ့သူတိုင်းအပေါ် အားကိုးဖို့၊ ဈေးကွက်
ရှာသလိုရှာနေတတ်ကြတဲ့အထဲမှာ၊ ငါတို့၊ နင်တို့
လို၊ မိန်းကလေးတွေမပါဘူးဆိုတာ၊ ကွဲပြားပြား၊
ခွဲခွဲခြားခြားလေး ။ သိစေချင်တယ်”

“ကိုသီဟ၊ က . . . နင့်ကို ။ လေးလေးစားစား
ဆက်ဆံတာပါဟ ။ ဘယ်လိုမှ ။ သတ်မှတ်မှာ ။
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒေါက်တာ ပြောပြာတဲ့၊ ကိုသီဟ၊ စရိုက်
လက္ခဏာတွေအရ ။ မိန်းလေးတွေကို ။ အားကိုး
ရှာနေကြသူတွေ . . . လို့၊ ထင်နေနိုင်တယ်လေ။

ငါ . . . လေးစားရတဲ့၊ ငါ့အစ်ကိုကြီးအရွယ်
အမျိုးသားတစ်ယောက်က၊ တစ်လောကလုံးကို၊ သူ

နရုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေသက္ကရာဇ်အထိ

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ထင်ချင်သလို၊ ထင်နေတာကို၊ ငါ၊ မလိုလားဘူး
ကိုသီဟ၊ သာ၊ ငါ့အစ်ကို တစ်ယောက်ဆိုရင်
ငါ၊ အခု အိမ်ပြန်လာဖြစ်မှာ၊ မဟုတ်သေးဘူး
နှင့်ကို၊ ပြောပြနေတာတွေ၊ သူ့ကိုပြောပြ
ချင်သေးတာ”

“သံယောဇဉ်၊ ကြီးသွားတယ်ပေါ့” . . . ဟု၊ နီနီဦး၊ ကိုသီဟ
စကားဆို၏။ မြသိတာက . . .

“သူငယ်ချင်း ၊ အချင်းချင်း . . . မို့၊ ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောပြမယ်။

ငယ်ငယ်က၊ ငါ့ကို၊ ကူညီခဲ့တဲ့သူဟာ။ အခု
ထပ်ပြီး၊ အကူအညီဝေးတဲ့၊ ကိုသီဟပဲ . . . ဆိုတာ
သိလိုက်ရတာ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ၊ တစ်ခါမှာ၊ မခံစားဘူး
တဲ့၊ အပျော်မျိုး၊ ဖြစ်သွားတာ။

သူ့ကို၊ ထမင်းဆိုင်မှာတွေ့လိုက်ရတဲ့၊ အခိုက်
မှာလည်း၊ ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းကို၊ ပြန်တွေ့လိုက်
ရသလိုမျိုး၊ ခံစားရတယ်။ တတ်နိုင်ရင်၊ ငေးပြီးတော့
ကို၊ ကြည့်နေချင်တာ”

“ပစ္စည်းပျောက်တာ ၊ ကိုသီဟ၊ ပါဟယ်”

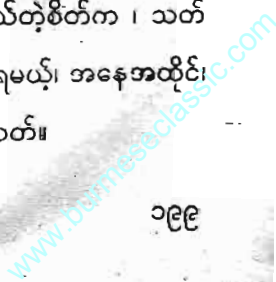
“အေး။ ပျောက်တဲ့သူက၊ သူ့ပစ္စည်းကို၊ ပြန်
တွေ့တာ၊ ဝမ်းပမ်းတစ်သားမဖြစ်ပေမဲ့၊ ငါက၊ ဖြစ်
နေတာ။ နှစ်အကြာကြီး၊ ခွဲနေရတဲ့သူကို၊ ပြန်တွေ့
ရသလိုမျိုး။ ပြီးတော့၊ ကိုသီဟနဲ့၊ စကားပြောနေ
ရရင်ကို၊ စိတ်ထဲမှာ၊ ကြည်နူးနေမိတယ်။ တစ်ခါမှာ
အဲဒီလို၊ မဖြစ်ဖူးဘူး”

“တကယ်” . . . ဟု၊ နီနီဦး၊ မေး၏။ မြသိတာ၊ ခေါင်းညိတ်
ညှစ်၊ “သိန်းမြင့်လော် သိရင်၊ နင့်ကို၊ နောက်နေဦးမယ်”ဟု၊ နီနီဦး
ပြော၏။

“ခံစားမှု၊ အစစ်အမှန်ဆိုတာ၊ နောက်ပြောင်၊
ကောင်းတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ . . . မနောက်ဘူးနော်။ အံ့ဩသလိုပဲဖြစ်
တာ”

“မအံ့ဩပါနဲ့။ ခင်တွယ်တဲ့စိတ်က ၊ သတ်
သတ်။ တန်ဖိုး၊ စောင့်ထိန်းရမယ့်၊ အနေအထိုင်၊
စောင့်ဆည်းခြင်းက၊ သတ်သတ်။

နဂါးသား၏အောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မိန်းကလေးတွေ . . . အားလုံး . . . မိမိတို့
စောင့်စည်း၊ ထိန်းသိမ်း ထားတဲ့၊ အနေ . . . အထိုင်
ဣန္ဒြေ သိက္ခာများကို၊ လွတ်လပ်ခေတ်မိစ္ဆာ၊ လွှင့်ပေး
လိုက်ကြပါ . . . ဆိုရင်ပြောချင်သလို ပြောလို့ရပြီ
ဝတ်ချင်သလို၊ ဝတ်လို့ ရပြီ . . . ဆိုပြီး၊ မြေအရောင်
ခွဲခွာသလို၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး၊ ခွာချကြမယ့်
အထဲမှာ၊ ငါ၊ မပါဘူး။

ဟိုး တစ်လောက၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ၊ လုပ်ထဲ
စတိတ်ရိုး တစ်ခုမှာ . . . မြန်မာအဆိုတော်ကြီး
တစ်ယောက်က ၊ စင်ပေါ်ကနေ ၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို၊ လှမ်းနောက်တယ်။ ကျွန်တော်ထံ
အမေရိကန်လို၊ နှုတ်ဆက်ချင်တာ . . . တဲ့။

ကျီစယ်ခံရတဲ့၊ မိန်းကလေးက၊ မြန်မာလား
နိုင်ငံခြားသူလားတော့၊ မသိဘူး ။ သူလည်း . . .
ဘယ်လိုမှ၊ သဘောမထားဘူးလားမသိဘူး။ ငါ၊
တော့၊ မယဉ်ကျေးတဲ့စကားလုံး . . . လို့၊ သတ်မှတ်
ပစ်လိုက်တယ်။

စောင့်လှူပျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

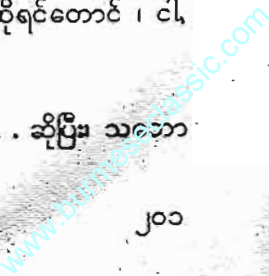
အဲဒီ အဆိုတော်ကြီးက ၊ ငါ၊ သိပ်ကြိုက်တဲ့၊
အဆိုတော်ကြီးဟ။ ငါ၊ နှစ်သက်တဲ့အဆိုတော်ကြီး
က၊ မြန်မာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို၊ အမေရိ
ကန်လိုတောင်၊ နှုတ်ဆက်ချင်နေပါလား . . . လို့၊
တွေးမိတာ၊ အသည်းထဲမှာ၊ နာတယ်။

ဝီစကားလေးများ . . . လို့၊ ထင်နေမြင်နေ၊
ခွင့်လွှတ်နေ၊ ခွင့်ပြုနေကြပြီ . . . ဆိုရင်တော့။ ငါက၊
ကြားထဲက၊ ငထွားခါးနာတာပေါ့ဟာ။

ကိုသီဟ၊ အပေါ်မှာလည်း၊ လေးစားရင်းစွဲ
ရှိနေပြီမို့၊ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ အပေါ်၊ အတွေး
နဲ့တောင် ၊ အထင်မသေးစေချင်ဘူး ။ အထင်နဲ့
တောင်၊ လျော့မတွက်စေချင်ဘူး။

ငါ့အမေမြန်မာ၊ ငါ ၊ မြန်မာ၊ နိုင်ငံခြားက၊
အဆိုတော်မပြောနဲ့၊ နတ်ပြည်က၊ နတ်သားလေး၊
ငါ့ကို ၊ မွေးမွေးလာပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ၊ ငါ၊
ပါးရိုက်လိုက်မှာ။

အဲဒါကိုမှ၊ ဒါလေးများ . . . ဆိုပြီး၊ သဘော

ကျနေကြသူတွေ . . ရှိနေကြတယ်ဆိုရင်တော့

အဲဒါ၊ သူတို့၊ သူတို့ရဲ့၊ မိသားစု၊ ကိစ္စ၊ မိသားစု၊
ဖလာ အစဉ်အလာ၊ ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု တို့
မိဘ၊ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့၊ ကိစ္စ။ ဆရာသမားတွေရဲ့
ကိစ္စ။ သူတို့ရဲ့၊ ဝါသနာအရင်းခံ ကိစ္စပဲ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့၊ တန်ဖိုးဆိုတာ
ဘာမှန်းမသိဘဲ၊ စိန်ဝတ်ရမလိုလို၊ အလှပဲ ပြင်ပြင်
မလိုလို၊ ပူရိသ၊ တိုင်းက၊ တန်းတန်းစွဲ၊ ဖြစ်နေ
ဘဝ၊ကိုပဲ၊ ဟုတ်လှပြီ . . လို့၊ တွေးမှတ်ရတော့
လိုနဲ့ . . ။ ကြောင်တောင်တောင်၊ ယောင်ဝါး
မိန်းကလေးထဲမှာ၊ နှင်မပါစေနဲ့၊ နီနီဦး။ ငါလည်း
တယ်တော့မှ၊ မပါစေရဘူး”

“အေးပါ”ဟု၊ နီနီဦး ပြော၏။ နားရှုတ်ထွေးသွားဟန်
သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို၊ ငဲ့ကြည့်ကာ၊ မြသိတာ၊ သက်ပြင်း
ချ၏။

“ပျောက်နေတဲ့၊ ပစ္စည်း၊ ပြန်တွေ့လိက်ရ
သလိုပဲ။ ငါ့၊ စိတ်ထဲကြည်နူးနေမိတယ်”

သီဟ၊ စကားကြောင့်၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်က၊ ပြုံးပြီး . .
အောင်မလေးက၊ မင်းကို၊ ရိုးရိုးသားသား၊ လာကန်တော့တာနော်”
ပြော၏။ သီဟ၊ က . .

“ငါကလည်း၊ မင်းကို၊ ရိုးရိုးသားသား၊ ဝန်ခံ
ရင်ဖွင့်နေတာလေ”

“မင်းရင်ဖွင့်သံက၊ လွမ်းလွမ်းမောမော၊ ဖြစ်
နေသလိုကြီး”

သီဟ၊ သက်ပြင်းချကာ . . .

“လောကမှာ၊ မရှိလောက်တော့ဘူး . . လို့၊
ထင်ခဲ့တဲ့အရာက၊ မရှာတော့မှ၊ တွေ့နေပြီ”

“ဘာတွေ့တာလဲ”

“အချစ်ဦး၊ ရည်းစားဦးက၊ ငါ့မကြွယ်ဝလို့၊
ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်။ လူတန်းစေ့လေးနေထိုင်ရပ်တည်
နိုင်တော့လည်း၊ တွေ့သမျှတွေက၊ အတွတ်အချက်၊

နယုတ်ဘက်ဆိုင်ရာကိစ္စတွေကိုပုံသဏ္ဍာန်သစ်

စောင့်လှပျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အကွက်အဆင်းတွေ . . ။ ရောင်းပန်းလှအောင်
ခင်းကျင်းပြသထားတဲ့၊ ဈေးကွက်စည်းပွားနေ
စီမံကိန်း၊ ဒေဝီတွေ။

တော်ပြီ . . လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှ၊ သူ
တန်ဘိုးနဲ့ . . သူ၊ အရောင် . . မဲ့မဲ့၊ အကွက် . .
ကင်းကင်း၊ အဆင်းသန့်သန့်လေးကို၊ ငါ့မြင်လိုက်
ရတယ် ဟန်စိန်”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“မင်း . . ။ မြသီတာကို၊ ပြောနေတာလား”

သီဟမမြေ

“မင်းတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့၊ ပုံစံတွေ . . နဲ့၊ မတူဘဲ
မျက်စေ့ကျတာဖြစ်မှာပါကွာ။ ပြီးတော့ . . ။ အသက်
အရွယ်လည်း၊ ကွာလွန်းပါတယ်။

ဟိုက . . ။ မင်းကို၊ ရိုရိုသေသေ၊ လေးလေး
စားစားနော်။ အကြည့်နဲ့တောင်၊ မပြစ်မှားမိနေ
အထင်ကြီးမှုကို၊ လူ့ခပ်များများဆီက၊ ရနိုင်တယ်။
ရိုသေလေးစားမှုကို၊ ရဖို့ဆိုတာ၊ မလွယ်ဘူး”

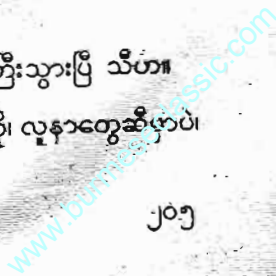
“အဲဒါ . . ငါ့တွေးမိပါတယ်။ တစ်သက်လုံး
ဘယ်သူ . . မှ ၊ ငါ့ကို . . ။ လာ ကန်တော့ဖူးတာ၊
မဟုတ်ဘူး။

“လာကန်တော့တဲ့မိန်းကလေးကို၊ ငါ့ ပြစ်မှား
စရာ၊ မရှိပါဘူးကွာ။ တန်ဘိုးထားစိတ်ဖြစ်တာပါ။
ဒါတွင် မကဘူး။ တိုက်ဆိုင်လွန်းတဲ့၊ အဖြစ်
လေးကြောင့်လည်း၊ ရင်ထဲမှာ၊ ကြည်နူးနေမိတယ်။
ဆယ်ကျော်သက်လေးလို့ပြောရရင်၊ ရင်ခုန်တယ်
ပေါ့ကွာ”

“ရင်ခုန်ကြည်နူးလွန်းလို့ ၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ၊
ဂစ်တာ သွားတီး၊ သီးချင်းအော်ဆိုရမယ့် အရွယ်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့၊ မင်းကိုယ်မင်း၊ သိတယ်
မဟုတ်လား”

“သိလို့ ၊ တီးတိုး တိတ်တိတ် ၊ မင်းရှေ့မှာ၊
ရင်ဖွင့်တာပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ . . ။ အသက်ကြီးသွားပြီ သီဟ။
ငါဆိုရင် . . ။ ငါ . . ။ အာရုံကို၊ လူနာတွေဆီမှာပါ။

နုလုံးသားအိမ်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ထားပစ်လိုက်တော့တယ်။မင်းလည်း . . . မင်း
အာရုံတွေကို၊ မင်း၊အလုပ်ထဲမှာပဲ၊ ထားလိုက်
တော့လား။”

သီဟ၊က၊ ခေါင်းခါလျက် . .

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့၊အငွေ့အသက်ကို
ပြောချင်နေတာ ဟန်စိန်နဲ့။ယောက်ျားတစ်ယောက်
ရဲ့၊ အသွေးအသားထဲက၊ စိတ်ခံစားမှု အာရုံခံ
ငါ၊ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။”

ဒေါက်တာဟန်စိန်ကပြုံးမယောင်မျက်နှာပေးကိုပြင်
ပြောင်းလဲ လိုက်ပြီး . .

“လေးလေးနက်နက်ကြီးပါလား။ သေ
ချာချာပြောပြစမ်းပါဦး။မင်း . . ပြောခဲ့ဖူးသ
ဘယ်သူက၊ဘယ်လို၊ တပ်မက်တယ်။ ဘယ်သူ
ဘယ်လို ဝံ့ကြွားတယ်။ဘယ်သူက၊ဘယ်လို၊ကောင်
ကျစ်တယ် ဆိုတာတွေခြည်းပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့၊ စိတ်အာရုံထဲ
မှာ၊ အသွေးအသားစိတ်ကင်းတဲ့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ရှိနေတတ်တာကို ၊ မင်း၊ မသိဘူး . . လို့ ။ ငါ၊
မြင်ထားတာကွ”

သီဟ၊က . .

“တချို့၊ ချစ်ခြင်းက၊ ဦးနှောက်က လာတာ။
တချို့၊ ချစ်ခြင်းက၊အသွေးအသားထဲက၊ လာတာ။
တချို့၊ ချစ်ခြင်းက၊ နုလုံးသားထဲက၊ လာတာ။
မိန်းမ၊ဆိုတာကို၊ စိတ်ဝင်စားတာ၊ တစ်ခု
တည်းနဲ့တော့၊ ကောင်မလေးမြသီတာ အကြောင်း
ကို၊ ငါ၊စိတ်ထဲ ၊ ဘယ်ထည့်ပါ့မလဲ။

လှတာကို၊ စိတ်ဝင်စားရင်၊ လှတဲ့ကောင်မ၊
လေးအကြောင်း . . ၊ မြူဆွယ်တာကို၊ စိတ်ဝင်စား
ရင်၊ အဲဒီ ၊ စရိုက်ရှိတဲ့မိန်းတလေးတစ်ယောက်
အကြောင်း . . ၊ ငါ၊ ပြောမှာပေါ့။”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

“အင်း။ ဟုတ်ပါတယ်။ဘယ်သူ ၊ ဘယ်လို
ဆိုတာ၊ မင်း၊ ခွဲခြားတတ်လောက်ပြီပဲ”

“ခွဲခြားတတ်တာ၊ တစ်ခုတည်းနဲ့၊ မြသီတာ

နှလုံးသာအောင်အောင်ဆုံးထုတ်ပုံထက်ကန်သစ်

စောင့်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

အကြောင်းကို၊ ငါ့ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ကို၊ ကယ်တင်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့၊ နှစ်ခြင်း
နှစ်ခါ တိုက်ဆိုင်မှုကိုလည်း၊ တော်တန်ရဲ့တိုက်ဆိုင်မှု
မဟုတ်ဘူး လို့လည်း၊ ငါ၊ တွေးတယ်။

အခု သူ့ကို၊ တွေ့ ဆုံစကားပြောနေချိန်
မှာလည်း ၊ ကျက်သရေရှိလိုက်တာ ။ လို့လည်း
ငါ၊ ခံစားရတယ်။

ပြောမှု ဆိုမှု နေမှု ထိုင်မှုတွေကိုမြင်နေ
တာက၊ လည်း၊ တန်ဖိုးကြီးတဲ့၊ ရတနာတစ်ခုလို့
အရောင်မရှိဘဲ၊ လင်းလက်နေသလိုမျိုး။ အဲဒီ . . .

အရောင်အသွေးကို၊ ငါ့၊ စိတ်က ၊ မြင်နေရတယ်။
လူတစ်ယောက်ဟာ၊ အသက်ဘယ်လောက်
ကြီးကြီး၊ သူ့မြင်ဘူးတဲ့ တန်ဖိုးထားစရာ၊ တစ်ခု

လေးစားစရာ ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ၊ သေချာ
ပေါက်၊ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ၊ ရင်ခုန်ကြည်
နေမိတာ။ အသွေးအသားထဲကလား။ သွေးတော့

ထဲကလား။ ဟာဒယ . . . လို့၊ ခေါ်တဲ့၊ နှလုံးသာ

ထဲကလား ။ ဆရာဝန်ပညာနဲ့ပဲ၊ မင်း . . . ခံစား
သုံးသပ်ပေးစမ်းပါ။

ခေါက်တာ ဟန်စိန်က . .

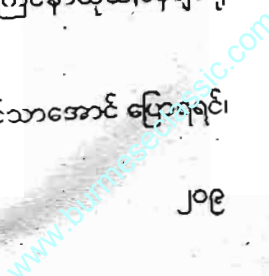
“မသုံးသပ်တော့ပါဘူး။ မြင်သာတဲ့၊ စိတ်
နှလုံးကို၊ ဘယ်မှန်ပြောင်းနဲ့မှ၊ ချဲ့ မကြည့်တော့
ပါဘူး”

“ငါ့ကြည့်နူးစိတ်က၊ ထုခွန်လို့လည်း၊ မသင့်။
ကာယကံရှင်ကို၊ ပြောပြရအောင်ကလည်း . . ၊
သူ နားမရှင်းရင်၊ ဒုက္ခ”

“ဒီတော့၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ”
သီဟက၊ ခေါင်းရမ်းပြီး . .

“တန်ဖိုး ထားတဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို၊ အလှကြည့်နေရုံနဲ့လည်း . . ၊ မလုံလောက်ဘူး။
အလှပြင်ပေးရုံနဲ့လည်း၊ မပြည့်စုံဘူး။

ချစ်ခင် နှစ်သက်၊ ကြင်နာယုယ၊ နေချင်ရုံ
နဲ့လည်း၊ မပြည့်ဝဘူး။
အကြီးကျယ်ဆုံး၊ မြင်သာအောင် ပြောချင်

နှလုံးထူးချွန်ဆောင်ရွက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ပြည်တန်ပတ္တမြားကို တော်တန်ရုံ ပဝါစ၊နဲ့ ထုလုပ်
လို့၊ မရနိုင်သလိုမျိုးပေါ့”

“ပြည်တန်ပတ္တမြားကို ဘယ်လိုထားရလို့လဲ” ဟု ဒေါက်တာ
ဟန်စိန် မေး၏။ သီဟက . .

“ငါ့ ကြားဖူးတဲ့အတိုင်းပြောရရင်၊ ပြည်တန်
ပတ္တမြားကို ကန်တော့ပွဲပေးပြီး၊ ကလပ်ပေါ်တင်
ထားတဲ့နေရာမှာ၊ တည်တယ် . . တဲ့။တန်ဘိုး
လွန်းတော့၊ မတင့်မတယ် ခံယူလို့၊ မရဘူးဆို
သဘောပေါ့ကွာ”

“ကောင်မလေး၊ အပေါ်၊ မင်း၊ အဲဒီလောက်
တောင် ၊ တန်ဘိုး ထားလိုက်ပြီပေါ့ ။ ဟုတ်တယ်
သီဟ”

တအံ့တဩ အမေးစကား။
သီဟက၊ ခေါင်းညိတ်လျက် . .

“ပြောနေမိတဲ့ စကားဥပမာတွေ ထက် ပို
တယ်ကွာ။ဒါပေမဲ့၊ အဲဒါကို၊ မြသီတာသိလို့၊ သူ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးပြီး၊ မက်မောလိမ့်မယ် မထင်နဲ့

ဗောဇ်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်ပိုင် အရည်အသွေး ရှိတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဟာ၊ သူတစ်ပါးသတ်မှတ်တဲ့၊ တန်ဘိုး
သတ်မှတ်ချက်ကို ၊ ဘယ်တော့မှ ၊ အသိအမှတ်
မပြုဘူး။

အသိအမှတ် ပြုပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း . . ၊
ဘယ်လိုမှ၊ မမက်မောဘူး။ အဲဒီ အငွေ့အသက်မျိုး၊
မြသီတာမှာ ရှိတယ်”

“ဟာ . . ။ ဒါလည်း ၊ မင်းစိတ်က၊ သိတာပဲလား” . . ။
သိက်တာ ဟန်စိန်က၊ မယုံချင်စွာမေး၏။

“မြွေအလမှာယဆရာက ၊ မြွေရဲ့၊ ညှို့ဝှက်
ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ၊ သိသလိုပေါ့ကွာ။

အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ကတည်း
က၊ ကွဲခဲ့တဲ့အသည်းမွှေကြီးနဲ့၊ မြွေတွေလိုက်ဖမ်းနေ
တာ၊ ဆယ်နှစ်ပဲကျော်ခဲ့ပြီ။

ဘယ်ဟာ တီကောင် ၊ ဘယ်ဟာ မြွေဗွေ၊
ဘယ်ဟာ နဂါး ဆိုတာလောက်တော့သိပြီပေါ့ကွာ”

နဂါးသား၏အောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်ပုစွန် (ချင်းအချင်းခြံ)

ဒေါက်တာ၊ ဟန်စိန်က . .

“ဒါဆို၊ ငါ့မေးမယ်”

“မေး”

“မြသီတာက၊ နဂါးလား။ မြေပွေး”

အဲ . . . ရေမြေလား။ တီကောင်လား”

“နဂါး . . . အမောက် , ထောင်မထောင်”

. . . နဂါး”

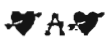
“အေးဝတ်ရည်က၊ရော” . . . ဟု ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က

ရုတ်တရက်မေးလိုက်၏ ။ တမင်နောက်ပြောင်လိုက်မှန်း၊ သိသလို
ကြောင့်၊ သီဟ၊ က၊ စိတ်ဆိုးမည်မျှနာထားကို၊ ပြင်လျက်၊ ပြင်လျက်၊
လိုက်ပြီး . . .

“တီကောင်လည်း၊ မဟုတ်ဘူး။ မြေပွေး”

မဟုတ်ဘူး နဂါးလည်း၊ မဟုတ်ဘူး။ ရှားပျံ၊ ရှားပျံ

သီဟ၊ ဖြေလိုက်သည်။ သတ္တဝါအမည်ကြောင့်၊ ဒေါက်တာ
ဟန်စိန်က ၊ မျက်နှာနီရဲသည်အထိ၊ ရယ်မောလေသည်။ သီဟ
မှာ၊ အရယ်တစ်ဝက်မျှ။

“ဘယ်သွားကြမလဲ” . . . ဟု ၊ သိန်းမြင့်ဇော်မေးသည်။

မြသီတာက . . .

“နင်နဲ့၊ ရဲမင်းခေါင်နဲ့ပဲ၊ သွားကြတော့။ ငါနဲ့၊

နီနီဦးနဲ့၊ သွားစရာရှိတယ်”

“နင်တို့၊ အဲဒီလို၊ ခွဲခြားခွဲခြား ၊ မလုပ်နဲ့လေ။

ငါတို့ပါ၊ လိုက်မယ်။ ပြော . . . နင်တို့၊ ဘယ်သွား

မှာလဲ”

နီနီဦးက၊ မြသီတာကို၊ လေသံတိုးဖြင့် . . .

“နင်၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါ . . . ကိုသီဟကို၊ သတိရလို့၊ သူ့ဆီသွားချင်တယ်။

အမေးပွဲ၊ ပြေနိုင်တယ်လို့၊ သွားပြောချင်နေတယ်။ အရမ်းသွားချင်

နေတယ်”ဟု၊ တီးတိုး ပြန်ပြော၏။ သိန်းမြင့်ဇော်တို့၊ မကြား။

နီနီဦးက . . .

“နောက်နေမှ၊ သွားလို့ မရဘူးလား”

“မနက်ဖြန်၊ ငါ၊ အိမ်ပြန်တော့မှာ”

“ဟဲ့။ ဘာ၊ တီးတိုးတီးတိုး လုပ်နေတာလဲ”ဟု၊ သိန်းမြင့်ဇော်၊

သွမ်းမေး၏။

နှလုံးသား၏ နောက်ဆုံးတုတ်လုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှဗျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)

“ငါ . . . ကိုသီဟ၊ ဆီသွားမလို့။ နင်တို့ . . .
မလိုက်ခဲ့နဲ့။ နိနီဦးလည်း ၊ မလိုက်ချင်နေခဲ့တော့
နေပူတယ်။ နင်တို့ကို၊ ရှင်းပြဖို့၊ အချိန်
တော့ဘူး”

နိနီဦးပင်၊ အံ့ဩသွားပေ၏။ သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“နင် . . . ၊ သွားကန်တော့ပြီးပြီဆို ။ အ
ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

မြသီတာက . .

“နင်၊ စပ်စုတာလား သိန်းမြင့်ဇော်”

“စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ။ အဆင်
နှစ်တွေတုန်းကလည်း၊ ဒီလိုပဲ၊ စာမေးပွဲနောက်ဆုံး
နေ့ ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ။ သွားကြ၊ လာကြ၊ စားကြ၊
သောက်ကြ။

အခုမှ၊ နင်က၊ အစီအစဉ်ဖျက်သလို၊ လုပ်
တော့။ နင့်မှာ၊ ဘာ၊ အရေးတကြီး ကိစ္စ၊ ရှိသလဲ။
သိချင်တာပေါ့”

“ကိုသီဟ၊ က၊ ငါ့အတွက်၊ အရေးကြီးတယ်ဟာ။

အဲဒါ၊ ကြောင့်၊ ကိုသီဟ၊ ဆီ၊ ငါ၊ သွားမလို့”
သိန်းမြင့်ဇော်၊ မျက်ခုံးတွန့်ကွေးလျက်၊ မြသီတာကို၊
အမှန်ပုံ ကြည့်၏။ နိနီဦးက . . .

“မြသီတာ၊ စကားကို၊ တဲ့တိုးကြီး၊ မပြောနဲ့
လေဟာ”

“ရှင်းပြဖို့၊ အချိန် မလုံလောက်ဘူး နိနီဦး။
အဲဒါကြောင့် ၊ မြန်မြန် သဘောပေါက်အောင် ၊
ပြောလိုက်တာ။

မသိစေချင်လို့ ၊ တီးတိုး ပြောနေတာကို ၊
သိချင်လို့ ၊ လာမေးမှတော့၊ အမှန် အတိုင်းပြော
လိုက်တာ၊ အချိန်ကုန်သက်သာတယ်”

သိန်းမြင့်ဇော်က . .

“ရတယ် မြသီတာ။ နင့်ကို၊ ငါ့စိတ်မဆိုးဘူး။
နင်၊ ပြောတတ်သလို၊ ပြောတာပဲ။

ငါကလည်း၊ ပြောတတ်သလို၊ ပြောလိုက်
မယ်။ လမ်းသရဲ ပေါက်စ၊ လေးတွေက၊ ငှက်ကြီးလို့
ခေါ်တဲ့၊ ကိုသီဟ၊ က၊ ငါ့၊ အစ်မ၊ နဲ့၊ ကြိုက်ဖူးဟယ်

နှလုံးသာအိမ်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်နာမ်

ဆိုတာကို၊ နင် . . မေ့မပစ်ပါနဲ့”

မြသီတာ၊ မဲ့ကနဲ ပြုံးသည်။ “ရန်မဖြစ်ကြနဲ့” ဟု၊ ရဲမင်းခေါ်ဝင်ပြော၏။ မဲ့ပြုံးလက်စ၊ မြင့်၊ မြသီတာက . .

“သတိပေးတာ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါလေး နင်၊ ပြောတာ ၊ နောက်ကျ သွားပြီ၊ သိန်းမြင့်လေး ငါ . . . ကိုသီဟ၊ ကို ၊ အရမ်း ချစ်နေမိပြီး နင်လည်း၊ ကြားဖူးမှာပေါ့။ ချစ်မိပြီဆိုရင်၊ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်၊ ဘာကိုမျှ မသုံးသတ်ချင်တော့ဘူးလေ”

သိန်းမြင့်လေး၊ ချာကနဲ၊ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရဲမင်းခေါ်တာ၊ မြသီတာနှင့်နီနီဦးကို၊ လက်ပြုပြီး၊ သိန်းမြင့်လေး နောက်ဆုံးလိုက်သွား၏။

“မြသီတာ . . ။ နင်၊ ဘယ်လို တွေ့ ပြောတာလဲ”

နီနီဦး၏ အမေး စကား။

မြသီတာက . .

“မိန်းကလေးချင်း၊ တီးတိုး ပြောရမယ့်ကိစ္စ”

မောင်လှဗျိုင်း (ချင်းချောင်းခြံ)

သူတို့နှစ်ယောက်ရှိနေတော့၊ ဘယ်လို ပြောရမုန်းမသိဘူး။ အဲဒါကြောင့်၊ ပြောချင်ရာပြောပစ်လိုက်တာ။

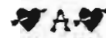
ငါ , ကိုသီဟ၊ ကို တကယ် သတိရနေတာနီနီဦး။ စာမေးပွဲ ပြေနိုင်တဲ့ အကြောင်းလည်း . . ၊ တကယ် သွားပြောချင်တာ။ နင့်ကို ၊ ရှင်းပြသလို၊ ဒီနှစ်ကောင်ကို၊ ငါ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရှင်းပြရမလဲ”

“သိန်းမြင့်လေး စိတ်ဆိုးသွားတာနော်။ နင့်ကို၊ တော်တော် စိတ်ဆိုးသွားတာ”

မြသီတာက . . .

“ကမ္ဘာ မီးလောင်နေတာ။ ဆီ မီးခွက်ထ၊ တောက်တာလောက်ကို၊ လုံးဝ၊ မခံစားဘူး”

“ဘာပြောတာလဲ” ဟု၊ နီနီဦး မေး၏။ “ကိုသီဟ၊ ကို၊ ဆွေ့ချင်တဲ့စိတ်က၊ ကမ္ဘာမီးလောင်သလောက်ကို၊ ပြင်းထန်နေတယ်လို့ ပြောတာဟဲ့” ဟု၊ ဆိုကာ၊ နီနီဦး၏လက်ကိုဆွဲပြီး၊ ကျောင်းရှေ့မှ ညှမ်းထွက်ခဲ့၏။ နေပြင်းလျက်ရှိသည်။

နည်းတူပင်နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

အများသုံးစွန်းမှ ၊ ဆက်သွယ်သော်လည်း ၊ သီဟ၊ထံသို့
မြသီတာ ဆက်သွယ်၍၊ မရ။

“ငါ၊စာမေးပွဲပြီးတဲ့အချိန်မှာ၊ ငါ၊ကိုသီဟ၊ကို
တွေ့ချင်တယ်။ အိမ်မပြန်ခင်၊ သွားနှုတ်ဆက်ချင်
တယ်။

“အိမ်လိုက်သွားမလား” . . . ဟု၊ နီနီဦး မေးသည်။မြသီတာ
ခေါင်းခါ၏။

ငါသာမိန်းကလေးမဟုတ်ခဲ့ရင်၊ ည၊မိုးချုပ်
တဲ့အထိ၊ သူ့အိမ်ရှေ့မှာ၊ သွားထိုင်စောင့်နေချင်
တယ်။အရမ်းကို၊ တွေ့ချင်နေတာလေ။

“ကိုသီဟ၊ကို၊ ချစ်တယ်လို့၊ သိန်းမြင့်ဇော်ထံ
ပြောလိုက်တာ ။နင်၊ တကယ်ပြောလိုက်တာလား
မြသီတာ”

အဲဒီစိတ်၊ မှားသလားမှန်သလား၊ ငါ၊မသိ
ချင်ဘူး။ချစ်တဲ့ စိတ် . . . လို့၊ ထင်ရင်လည်း၊ ဟုတ်
နိုင်တာပဲ။ သတိရတဲ့စိတ်လို့၊ ပြောရင်လည်း၊ ဖြစ်
တယ်။

မြသီတာ၊ မဖြေ။

“ငါ့ကို၊ ပြောပြလေဟာ”

မြသီတာက . . .

သံယောဇဉ်ပေါ့လေ . . . လို့၊လျှော့တွေးရင်
လည်း၊ မမှားနိုင်ဘူး။ကျေးဇူးရှိဖူးသူမို့၊ လေးလေး
စားစားနဲ့၊ကြည်ညိုချင်ရင်လည်း၊ ကြည်ညိုလို့၊ ရ၊
တယ်။

“မီးခိုးငွေ့ အူထွက်နေတာကို၊မြင်လျက်
မီးလောင်နေသလားလို့ ၊ မမေးပါနဲ့တော့နီနီဦးရယ်”

“အသက်ကွာတယ်နော် မြသီတာ။ပြီးတော့
ခုနက၊ သိန်းမြင့်ဇော်ပြောတာကိုလည်း၊ မမေ့နဲ့
သူ့အစ်မနဲ့၊ ကြိုက်ခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတဲ့စကား။ နင့်ထံ
ထိခိုက်နိုင်တယ်”

အဲဒါကို၊ ဘယ်လို ဝေဖန်ဝေဖန်။ငါ၊မတုန်
လှုပ်ဘူး။ဒါပေမဲ့ . . . ၊ သတိရလို့၊လိုက်ရှာနေတာပါ
ကိုသီဟ၊ရယ် . . . လို့တော့၊ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။

မြသီတာက . . .

“သိန်းမြင့်လော်ကိုကျတော့၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြောလိုက်တာလဲ”

.. ဟဲ့၊ နီနီဦးက၊ အပြစ်တင်စွာမေး၏။

“နောင်တစ်ချိန်မှာ၊ တခြားတစ်စိမ်းတွေထက် ပိုကဲ့ရဲ့မယ့်သူမို့၊ အကဲစမ်းလိုက်တာပါ။

ငါ့ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုသီဟ၊ ရဲ့၊ ငယ်တို့ ငယ်နာစရိုက်ဆိုးနာမည်ဆိုးလေးနဲ့၊ သူ့အစ်မနဲ့ ကြိုက်ဖူးတဲ့၊ အကြောင်းကိုပဲ၊ သူ့ . . ပြောသွားနိုင် ရှာတယ်”

“နင်၊ အခုဘာလုပ်မှာလဲ။ မိုးချုပ်တော့မယ်”

“အိမ်ပြန်မယ်လေ။ မနက်ကျရင်၊ ကိုသီဟ ဆီ၊ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်။ မရရင်၊ ဒေါက်တာဆီ သွားပြီး၊ နှုတ်ဆက်စကားပါးခဲ့မယ်”

“ဒီည၊ ထပ်ပြီးမကြိုးစားတော့ဘူးပေါ့”

“ငါ၊ ခုနက၊ ပြောပြီးပြီလေ။ ငါ၊ ယောက်ျား လေးမဟုတ်ဘူး”

“ဖြစ်ချင်တာကို ၊ ပြောပြသလောက်၊ နင် မဆောင်ရွက်သလိုပဲ”

နီနီဦး၏ အစွပ်အစွဲ။

မြသီတာက . . “နင့်ကို . . ငါ ရင်ဖွင့်ပြောပြ ပြီးပြီလေ။ ဘာမှမဆောင်ရွက်နိုင်ရင်တောင်၊ ရင်ဖွင့်ခွင့်ရလို့ရင်ပေါသွားပြီ” ဟဲ့၊ ခြေဆည်လျက်ပြော၏။

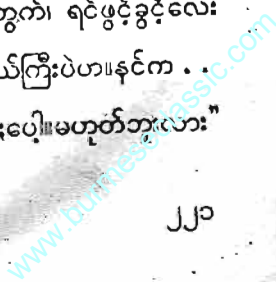
“တကယ် သိစေချင်တဲ့ကိုသီဟကို၊ ပြောပြ နေတာမှ၊ မဟုတ်ဘဲ”

နီနီဦးက၊ နားမလည်စွာ၊ ပြောပြနိုင်သည်။

မြသီတာက . .

“ဘယ် ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ်။ ဘယ် စိတ် . ဆန္ဒ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ခွင့်၊ မရခင်မှာ . . ၊ ရင်ဖွင့်ပြောပြခွင့်လေး တစ်ခုက၊ ဝေဒနာသက်သာရာ၊ သက်သာကြောင်း အတွက်၊ အများကြီး၊ အထောက်အကူဖြစ်ပါတယ်ဟာ။

အခြေအနေကြောင့်၊ ဘာ၊ ဆောင်ရွက်ခွင့်မှ၊ မရနိုင်သေးတဲ့၊ လူတိုင်းအတွက်၊ ရင်ဖွင့်ခွင့်လေး တစ်ခုက၊ ဧရာမ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးပဲဟ။ နင်က . . ငါ့ရဲ့၊ ဧရာမ၊ ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

နတ်သားစီနောက်ဆုံးထွက်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ဖောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းခြံ)

“နင်၊ စိတ်သက်သာအောင်၊ တွေးတတ်တယ်နော်”

နိနိဦးကစိတ်မသက်သာစွာ ပြော၏။ “အဲဒါ . . . ဘဝ၊ ပေး၊ အတတ်
ပညာပေါ့” ဟု၊ မြသိတာ၊ ပြောပြလေသည်။

သတိရခြင်းက၊ စိတ်ကို၊ နွမ်းစေသည်။ သတိထားစိတ်
ခြေလှမ်းတိုင်းကိုမူ၊ အလုံးစုံ၊ ခွင့်မပြု။

“စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့၊ ငါ၊ သူ့ကျောင်း
ကိုသွားတယ်ကွ။ လမ်းမှာ၊ အလုပ်ကိစ္စဖုန်းဝင်လာ
လို့၊ ပြန်လှည့်ရသေးတယ်”

“မင်း၊ အလုပ်ကိစ္စက၊ ပိုအရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား” ဟု၊
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ပြုံးစစဖြင့်၊ ပြော၏။

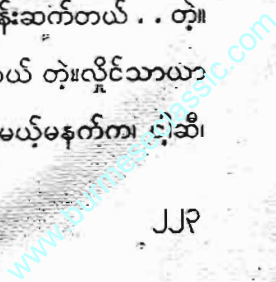
“ရွှေဆိုင် တစ်ဆိုင်က ၊ အထည် ပစ္စည်း ၊
အရေးတကြီးလိုတာ။

ငါ၊ အမြန်သွားပေးပြီး။ ကျောင်းကို၊ အမြန်
ပြန်သွားတာ။ သိပ်နောက်မကျပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ၊ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ စားမေးပွဲ ဖြေနိုင်
လား၊ ဘာလား။ မေးမယ်ဆိုပြီး၊ သူ့အဖေ၊ အိမ်ကို၊
သွားဖို့ ၊ စဉ်းစားသေးတယ်။ ငါ၊ မသွားခဲ့ဘူး”

ဒေါက်တာ၊ ဟန်စိန်က . . .

“သူလည်း၊ မင်းဆီကိုဖုန်းဆက်တယ် . . . တဲ့။
ဖုန်းလိုင်းက၊ မအားဖြစ်နေတယ် တဲ့။ လှိုင်သာယာ
က၊ သူ့၊ အဖေအိမ်ကို၊ သွားမယ့်မနက်က၊ ငါ့ဆီ

နလံသာအိန္ဒြေအောက်ဆုံးထုတ်ပုံသက္ကရာဇ်သစ်

ဝင်ပြောသွားတယ်”

“ငါ့ အိမ်ကို၊ ဘာလို့၊ လာမပြောတာလဲ”

“မင်းက၊ တစ်ယောက်တည်း၊ နေတဲ့ထောင့်လေကွာ။ အိမ် အနောက်ဘက်က၊ အလုပ်ခန်းရရှိတဲ့ပန်းတိန်ဆရာတွေက၊လည်း၊ ယောက်ျားတွေတွေ့ခြည်းပဲ လေကွာ။

အနည်းဆုံး ၊ အဖော်ခေါ်လာတယ်ဆိုတာတောင်၊ မင်း၊ အလုပ်သမားတွေက၊ ဟိုထင်၊ ဒီထင်မထင်ဘဲ နေပျံ့မလား။ အဲဒါကို၊ မိန်းကလေးချင့်ချိန်မှာပေါ့”

“အခု၊ ငါ၊ သူ့ဆီသွားချင်လို့။ မင်း အားအချိန်၊ အဖော် လိုက်ခဲ့ပေးစမ်းပါ”

“သိဟ ။ လူပျိုလှည့်ရမယ့်အရွယ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

“ခပ်နှပ်နှပ် စိတ်ခံစားမှုနဲ့၊ ငါ၊ သွားချင်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တစ်ဘဝလုံး၊ ပုံလောက်တဲ့ ငါ့ထားနဲ့၊ ငါ၊ သွားချင်တာပါ။

ဗောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

မနေ့က၊ သူ့ ဖုန်းဆက်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးချင်လို့ပါ . . . တဲ့။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က၊ ငါ့ဆီကို၊ ညနေစောင်းအထိ၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း၊ ပြောပြတယ်။ မင်းရဲ့၊ ဆေးခန်းမှာ ၊ ဝင်နှုတ်ဆက်ခဲ့တာလည်း၊ ပြောပြတယ်”

“မြသိတာက၊ မုန့်ဟင်းခါးက၊ ဘာလို့ကျွေးချင်တာတဲ့လဲ”

ဟု၊ ဖေါက်တာ ဟန်စိန်မေးသည်။ သိဟက၊ သက်ပြင်းချပြီး . . .

“သူ့ အိမ်ရှေ့မှာ၊ သူ့မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေတယ် . . . တဲ့”

“ဟာ ၊ ဟုတ်လား။ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း၊ အလုပ် တန်းလုပ်တာ ဒါ၊ ချီးကျူးစရာပဲ”

“ဟန်စိန်။ မင်း၊ က၊ စမ်းသာ အားရကြီးပါလားကွာ။ ငါ့တန်ဖိုးထားတဲ့၊ မိန်းကလေး၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေတယ်ဆိုတာကို၊ မင်း၊ စိတ်မတောင်း မဖြစ်ဘူးလား”

နန်းသာ၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ဟ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ . . . ဘာမှ
မိဘ၊ ပိုက်ဆံ၊ လက်ဖြန့်ပြီး၊ ဟိုမှာ . . . အလုပ်သွား
လျှောက်လိုက်၊ ဒီမှာ၊ အလုပ် ရှာလိုက်နဲ့။

အိုက်တင်နဲ့ လုပ်လိုရတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ မှော်ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးနဲ့၊ အချိန်ဖြုန်းနေကြ
သူတွေထက်၊ အများကြီး ချီးကျူးစရာ၊ ကောင်း
ကိစ္စ။ ဘာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာရှိသလဲ။

အလှပြင် အလေလိုက်နေကြတဲ့ ၊ မင်းနဲ့
ရည်းစားဟောင်းတွေလို၊ ကြော့ကြော့လေးနေ
ချင်တာလား၊ မြသီတာကို၊ မင်းက”

သီဟက၊ မျက်နှာ နှမ်းစွာဖြင့် . . . “အနည်းဆုံး၊ ရွှေထည်
ပစ္စည်းလေးတွေကို၊ ထိုင်ရောင်းစေချင်တာပေါ့ကွာ” ဟု၊ ပြောသည်။

“အဲဒါက၊ မင်းရဲ့၊ စေတနာလေ။ အခု သူ
ဘာသာ၊ လုပ်နေတာက၊ သူ့ဘဝ၊ ပေး ၊ အသိပေး
အဲဒါကို၊ မင်းက၊ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့၊ ကြည့်နူးဝမ်းသာ
ပေးရမှာ။

ငါ၊ တန်ဘိုးထားတဲ့၊ ကောင်မလေးရဲ့စိတ်

စောင့်လှူဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဓာတ်က၊ တန်ဘိုးကြီးလိုက်တာ။ သူတစ်ပါးကို၊ အလှ
ပြုမိနို့၊ ချူငင် ချင်တဲ့၊ မိန်းမညစ်စိတ်မျိုး၊ မရှိပါလား
လို့၊ တွေးပြီး။ ဂုဏ်ယူနေရမှာ။ သိက္ခမီးသူအားလုံး
ကိုလည်း၊ ပြောပြကြားဝါနေရမှာကွ။

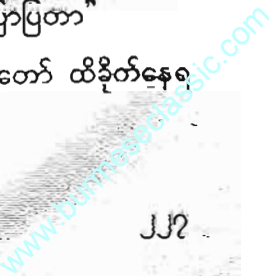
ဒါ . . . ကြားစရာလားကွ . . . လို့၊ ပြောပြီး၊
ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်နိုင်တဲ့၊ ခေတ်ကို၊ ရောက်
နေပြီနော . . . သီဟ။ တန်ဘိုးထားပါတယ် ဆိုတဲ့၊
မင်း၊ ကိုယ်တိုင်က၊ ဂုဏ်မယူတတ်ရင်၊ တန်ဘိုး
မသိတဲ့သူတွေက၊ ဘယ်လိုလုပ်၊ ဂုဏ်ယူစရာ လို့၊
မြင်ပါတော့မလဲ”

“ငါ့နားလည်ပါတယ် ဟန်စိန်ရာ။ မပင်ပန်း
စေချင်တာမျိုးပါ”

“သူ . . . မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတာ၊ မင်း၊ မြင်ရ
သေးလို့လား”

“သူ . . . ဖုန်းထဲက၊ ပြောပြတာ”

“အကြားနဲ့တွင်၊ တော်တော် ထိခိုက်နေရ
တယ်ပေါ့”

နှလုံးသာအိချောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“ထိခိုက်ရုံတွင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အမေကိုပဲ သတိရနေမိတယ်။ အမေ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ၊ မင်းလည်း . . . အမြင်၊ ငါလည်း . . . အသိပဲ။

မုန့်ဟင်းခါး လို့ အသံကြားလိုက်ရတာနဲ့ ငါ့မှာ . . . အဟောင်းတွေ၊ အသစ်ဖြစ်ရတာတွေ၊ ချက်ချင်းကို၊ ပြေးတားလိုက်ချင်တာ။ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်သူတွေ စိန်စီနေတာ၊ ငါ၊ ဘာမှ၊ မဝေဖန်လိုဘူး။

ဒါပေမဲ့၊ တန်ဖိုးလည်း . . . သိ။ တန်ဖိုးလည်း . . . ရှိ။ ပြီးတော့ . . . ငါ့ကိုယ်တိုင်၊ တန်ဖိုးလည်း . . . ထား ထားတဲ့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေပါတယ် . . . ဆိုတာကိုတော့ ဂုဏ်ဘယ်လောက် ယူယူ၊ မမြင်ရက် မကြည့်ရတာတော့၊ အမှန်ပဲ။

အမေ ရောင်းနေတာကိုတောင် သိတတ်တဲ့

ဖောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

အရွယ်မှာ၊ မမြင်ချင်တော့လို့ကျောင်းထွက်၊ အလုပ်လုပ်မယ် ပြောမိသေးတယ်။ အမေ ခေါင်းခေါက်ခဲ့လို့ ငါ၊ ဘွဲ့ရတာ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း၊ သွားလို့၊ ရရဲ့သားနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့၊ ချစ်ကို လာခေါ်နေတာလဲ” ဟု၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်မေး၏။

“လမ်းဘေး အပုံထည်ရှိရာကို၊ တစ်ယောက်တည်း . . . သွား၊ တစ်ယောက်တည်း . . . ရွေး။ အရွေးမှားလည်း၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ မကြိုက်ရင်၊ လွှင့်ပစ်လိုက်ရုံပဲ။

အထည်ကောင်း . . . အဆင်ကောင်း . . . ဆိုင်ကောင်းကို၊ သွားမှာဆိုတော့ . . . ။ သူငယ်ချင်းကောင်းကိုပါ၊ အကောင်းစားကို၊ မြင်စေ တွေ့စေ သုံးသပ်စေချင်လို့၊ မင်းကိုခေါ်တာပါ”

“မင်းတော်တော်၊ ပြောတတ်တဲ့ကောင်ပဲ” ဟု၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ သဘောကျရယ်မောစွာ၊ ပြောသည်။ ပြီးနောက် . . .

“မင်းကားနဲ့၊ ငါ့ဆေးခန်းကိုလာခေါ်”

“မင်းဆီကိုတော့၊ ငါ့ကားနဲ့လာမယ်။ ဒါပေမဲ့၊

နည်းသားအနောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မြသီတာဆီကိုတော့၊ တခြားအစီအစဉ်နဲ့၊ သူ့မှာ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မြသီတာက တောင်ပန်တယ်။ သူ့ဆီကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့၊ မလာပါနဲ့တဲ့။

ဖြစ်နိုင်ရင်၊ ဘတ်(စ)ကားနဲ့လာစေချင်တယ် . . . တဲ့။ နောက်ဆုံး၊ အငှားကားနဲ့လာစေတောင်၊ သူ့ဆိုင်ရှေ့မှာ၊ မရပ်ပါနဲ့ . . . တဲ့။ တောင်တောင်ပန်ပန်နဲ့၊ ပြောတယ်”

“အလုပ်များတယ်၊ အချိန်ကုန်သက်သာအောင်ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်လာမယ်။ ဘာ . . . ညာ။ မင်း . . . ပြောပြပါလားကွ”

“ငါ၊ ပြောချိန်မရလိုက်ဘူး။ မြသီတာ ပြောသမျှ၊ နာခံပြီးသားဖြစ်နေတယ်”

“ကားနဲ့လာတော့၊ ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

သီတာက၊ မြသီတာ ပြောပြခဲ့သော၊ စကားကို၊ ပြန်ပြောပြ

သည်။

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချင်းခြံ)

“သူ့နေတာ၊ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် . . . တဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ . . . ကြော့ကြော့လေးလာလည်တဲ့၊ သူ့ကို၊ ကြည့်ပြီး၊ ဒီလို . . . ကြယ်ဝ၊ အောင်၊ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ၊ ရုံးကန်ကြီးစားခဲ့ရသလဲ . . . လို့၊ အားကျစိတ်နဲ့၊ မတွေးဘဲ။

ဒီလိုလူကို၊ အနားလာအောင်၊ ဘယ်လို၊ ဘယ်ပုံများ၊ ငြို့ငင်ထားသလဲ . . . လို့ဉာဏ်နည်းတဲ့၊ အတွေးနဲ့၊ ဝေဖန်နိုင်သူတွေ၊ ရှိတတ်လို့၊ အားကျစိတ်မလွဲမှားအောင်၊ မထင်မပေါ်၊ လာစေချင်တာပါ . . . တဲ့”

“သူ့ဝန်းကျင်ကိုပါ၊ သူ . . . ထိခိုက်မှာ၊ ဖိုးရိမ်တတ်တာပဲ” ဟု၊ ဆက်တာ၊ ဟန်စိန် ထောပနာ ပြု၏။ “ခါဆိုလည်း၊ ကားငှားစီးပြီး၊ ဆံဝေးဝေးက၊ ဆင်းလျှောက်ကြတာပေါ့” . . . ဟု၊ ပြောသည်။

မွန်းမတည့်မှီ၊ လှိုင်သာယာသို့၊ ရောက်၏။ မြသီတာဆိုင်ဆိမ်းပြီးချိန်နှင့်ကြုံသည်။ သီဟနဂါးခေါက်တာ ဟန်စိန်ကို၊ အပူလျှော့စေနိုင်ဟင်းခါး၊ အနည်းငယ်နှင့်သာ၊ မြသီတာ၊ ဧည့်ခံနိုင်၏။

နန်းသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“အစ်ကိုတို့က၊ မနက်စောစော၊ ထွက်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကောင် ၊ ဆေးခန်းပိတ်တာ ၊ စောင့်နေရလို့” . . .
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ကို၊ မေးဆတ်ပြလျက်၊ သီဟ၊ပြောပြ၏။
မြသီတာက . . .

“အိမ်တိုင်ယာရောက် ၊ လာပို့ချင်ပါတယ်။
တော်တော်လေး . . . လို့၊ လာစားဖို့ပဲ၊ ဖိတ်မိတယ်။
လာစားတော့လည်း၊ မုန့်က၊ နည်းနည်းပဲ၊ ရှိတော့
တယ်။အာနားလိုက်တာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . . .

“အားနာမနေပါနဲ့တော့။ဒီ၊မုန့်ဟင်းခါး စား
ဖို့၊ မီးခွက်ဈေးအထိ၊ ကားငှားစီးလာပြီး၊ မီးခွက်
ဈေးက၊နေ၊ ဒီကို၊ လမ်းလျှောက်လာရတာ”

စကားအဆုံးတွင်၊ မြသီတာက၊ သီဟ၊ကို၊ အားနာစဖွယ်
ကြည့်သည်။ပြီးမှ . . .

“လမ်းကြမ်းကြမ်းတွေဆီကို၊ ကားလှလှလေး
တွေ၊ လာလည်ရင်။ဖိုတသောသော . . . ရွှံ့တပေပေ

ဖောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

ဖြစ်မှာလည်း၊ စိုးတယ်။

ဆရာကိုရော . . ၊ အစ်ကိုကိုရော . . ၊ အား
နာစရာအပြင်၊ မရှိသေးသလိုပါ ၊ ဖြစ်သွားပြီထင်
တယ်”

သီဟ၏ ပန်းကန်ထဲသို့၊ နံနံပင်တွေ ထည့်ပေးရင်း၊ ပြော
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ၊ ထည့်မည်အပြုတွင်၊
ဒေါက်တာ ဟန်စိန် လက်ကာသဖြင့်၊ မူလ၊ ပန်းကန်ထဲသို့၊ မြသီတာ၊
ထည့်ထားလိုက်သည်။

“အပြန်ကျရင်၊ မီးခွက်ဈေး အထိ၊ ကျွန်မ၊
လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။

ပြီးတော့ . . . ။ နောက်တစ်ခါ ၊ လာလည်
ရင်လည်း ၊ အစ်ကိုတို့၊ အဆင်ပြေသလိုပဲ၊ လာကြ
ပါ။နေပူထဲမှာ၊ ခြွေးတွေ သန်တွေနဲ့၊ အချောအလှ၊
တွေ၊ပျက်ကုန်ပြီ”

မြသီတာ၏ ရယ်ဖွယ် စကားအဆုံးတွင်၊ သီဟ၊က . . .

“မြသီတာ . . . ညီမ။ အစ်ကိုက၊ တော်ဝင်
မိသားစုက၊ ဆင်းသက်လာတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး။

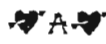
နတ်သားအနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

စောင့်လှပျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အစ်ကိုလည်း၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်ရဲ့၊ သားပဲ
ပဲ။ အစ်ကို့၊ အစ်မ၊ အရင်းခေါက်ခေါက်၊ ဒီ . . .
အနောက်လမ်းထဲမှာ၊ အခု ထိ၊ နေနေတုန်းပါ။
ဆင်းရဲတဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲ။ အစ်ကို့၊ ကိုယ်
တိုင်လည်း၊ ထည်ထည်ဝါဝါ မလာချင်ပါဘူး။ ကိုယ်
တစ်ယောက်တည်း၊ ကြွယ်ဝပြီး၊ ကိုယ့် ဘဝ၊ တူညီ
နွမ်းပါးနေတာကို၊ ကိုယ်ပိုင်ကားပေါ်က၊ နေ၊ ဘယ်
လို . . . မျက်လုံးနဲ့မှ၊ မကြည့်ရက်ပါဘူး။

အဲဒါကြောင့်။ ဘယ်တော့လာလာ။ လူ . . .
အများစုနဲ့အတူ ၊ တိုးတိုး ဝှေ့ဝှေ့ပဲ ၊ လာပါမယ်
နောက်ထပ် တစ်ခါ။ အလည် လာခွင့်ပြုတာကို
လည်း ၊ အစ်ကို့၊ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်မက၊ ဈေးရောင်းနေရလို့၊ လာမလည်နိုင်တာနော်
. . . ဟု၊ တောင်းပန်စကားဆို၏။

မြသီတာက၊ သူ့ ဖခင်နှင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ဖခင်၏ ဇနီးနှင့်
လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ငယ်စဉ်က၊ ဤလမ်းမပေါ်တွင်

ခင်၊ ကူညီဖူးခဲ့ကြသူများဟု၊ သိရသည်အခါ၊ ဖခင် ဦးမြခက်မှာ
ခြံ၍၊ အံ့ဩနေလေ၏။

ထို့ အပြင်၊ မကြာမီက၊ ကားဖြင့် ထိခိုက်ခါနီးတွင်၊ သီဟ၊
ဝင်ရောက် ကူညီခဲ့သည့်ဖြစ်စဉ်ကို၊ ထပ်မံပြောပြသည့်အခါတွင်
သည်။ အံ့ဩစကားဆိုကြ၏။

ဆယ်နှစ်ကျော်ကြာမှ၊ ထပ်မံကြုံဆုံမှုဖြစ်စဉ်ကိုမြသီတာ
က၊ ဖခင် မြင်သာအောင်၊ တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ ပြောပြ၏။ သီဟ၏၊
လက်တီနံ ဆွဲကြိုးလေး အကြောင်းကိုတော့၊ ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။

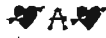
အစ်မဖြစ်သူ၊ ဖြူဖြူနှင်း၏အိမ် . . . သို့၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်
နှင့်အတူ၊ သီဟ၊ ဝင်ရောက်လည်ပတ်သေးသည်။ မြသီတာ ဆိုသော
ကောင်မလေးထံသို့၊ လာလည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သီဟပြောပြ၏။
“လမ်းကြိုဝင်လာတာပေါ့လေ” . . . ဟု၊ အစ်မဖြစ်သူ၊ ကြည်စယ်၏။
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၊ ခရီးသွားနေကြောင်း၊ ဖြူဖြူနှင်း ပြောပြသည်။

“နင်၊ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား” ဟု၊ သီဟကို၊
ဖြူဖြူနှင်း ၊ မေး၏။ “အခုမှ၊ လူပျိုလှည့်နေတုန်း” ဟု၊ ဒေါက်တာ
ဟန်စိန် ဝင်ပြောသည်။

နှလုံးသာအနောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

စောင်လှပျို: (ချင်းချောင်းခြုံ)

မြသီတာ အကြောင်းကို၊ ခရာစေ့တွင်းချ၊ ပြောပြဖြစ်
လေ၏။

မြသီတာက၊ မီးခွက်ဈေး အထိလိုက်ပို့မည် ပြောသည်။
ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ဆိုက္ကားဖြင့်သွားနှင့်ပြီး၊ သီဟ၊နှင့်မြသီတာက
လမ်းလျှောက်ကြသည်။ မွန်းလွဲနေကာ၊ ပြင်းလျက်ရှိသေး၏။

“အိမ်မှာ၊ နေရတာ ။ သိပ်မပျော်ဘူးလေ။
အဒေါ် အိမ်ကျတော့လည်း . . . သိပ်မနွေးထွေးဘူး
အပြင်၊ ရေရှည်လည်း၊ မနေချင်ဘူး။

ပျော်ပျော်မပျော်ပျော်အိမ်မှာ၊ နေရင်း . . .
အလုပ်လုပ်ဖို့ ၊ စဉ်းစားပြီး၊ မုန်းဟင်းခါးရောင်း
ဖြစ်တာ။ ဘယ်နှယ့်လဲ . . . ။ စားလို့၊ ကောင်းတယ်
မဟုတ်လား။”

သီဟက၊ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“တခြားအလုပ် လုပ်ပါလား။”

“ကျွန်မ၊ ရမယ်တဲ့။ က၊ ဆရာဝန်တဲ့၊ အင်ဂျင်
နီယာတဲ့၊ မဟုတ်တော့။ တခြားအလုပ်၊ လုပ်ရင်

သူများခိုင်းတာ၊ လုပ်ရမှာ။ သူများစေရာသွားရမှာ။

အလုပ်ရဖို့တောင်၊ ဘာလက်မှတ် ညာလက်
မှတ်ရှိရဲ့လား။ သူများက၊ မေးမှာလေ။

အခု . . . ကျွန်မ၊ အလုပ်က ၊ ဘာစားမလဲ၊
အကြော် ထည်မလား ၊ ငြုပ်သီးမှုန့် ထည်မလား၊
ငါးဖယ်နဲ့လား။ ဆိုင်မှာ စားမှာလား၊ ပါဆယ်လား။
သူများကို၊ မေးရတာ။

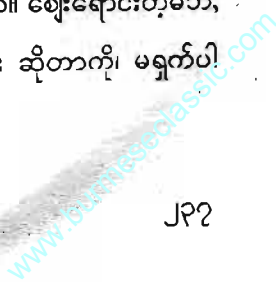
မရောင်းချင်တဲ့နေ့ ။ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ရုံပဲ ။
ကျွန်မမှာ ၊ ဘာပညာတွေရှိပါတယ်ရှင် . . . လို့ ၊
ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ တင်ပြစရာ မလိုဘူးလေ။”

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောနေသော်လည်း၊ သီဟ၊ မရွှင်ပြုံး။

“မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတာထက်ပိုပြီး ၊ သင့်
လျော်တဲ့၊ အလုပ်မျိုး၊ မရှိတော့ဘူးလား။”

သီဟ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့၊ ထီးမိုးပေးရင်း ၊ မြသီတာက၊

“အမေ။ ပြောဖူးတယ်။ ဈေးရောင်းတဲ့မိဘ၊
ရဲ့၊ သားသမီးဖြစ်ခဲ့ရပါလား ဆိုတာကို၊ မရှက်ပါ
နဲ့ . . . တဲ့။”

နှလုံးသားဆီနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

လာဘ်စားတဲ့ . . သူ။ အလေးခိုးတဲ့ . . သူ
သူတစ်ပါးကို၊ မငဲ့မညှာဘဲ၊ စီးပွားရှာတတ်တဲ့သူနဲ့
သားသမီးဖြစ်နေရင်သာ၊ ရှက်ပါ၊ ကြောက်ပါ . .
တဲ့”

“မိဘဆက် ပိုတိုးတက်တဲ့ သားသမီးဖြစ်အောင်လုပ်ဦး
ကိုရော၊ မစဉ်းစားဘူးလား မြသီတာ”ဟု၊ မျက်နှာထား တင်းဋ္ဌာ
သီဟ၊ မေး၏။ မြသီတာက၊ ရယ်လျက် . . .

“အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ၊ စိတ်ဆိုးနေတာများ
လား”

“ပတ္တမြားကို၊ လက်နှီးစုပ်နဲ့ထုတ်နေသလို
အစ်ကိုခံစားနေရတယ် မြသီတာ။ စိတ်ဆိုးနေတာ
မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကို့စကားကို၊ ကျွန်မနားမလည်းဘူး
အစ်ကို”

“နားမ လည်ချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်
. . လို့ပဲ။ အစ်ကို၊ ယူဆစာယ်။

ဖြစ်ချင်တဲ့ . . ဆန္ဒ၊ ပြောချင်တဲ့ . . စကား

စောင်လှပမျိုး (ချင်းချောင်းခြုံ)

ကို၊ တိုက်ရိုက်ပဲ၊ ပြောတော့မယ်”

မြသီတာက၊ ထီးတိုင်လက်လေးကို၊ တိမ်းဖယ်လျက်၊ မျက်ခုံး
ဆေးတွန့်ကာ၊ သီဟကို၊ ငဲ့ကြည့်သည်။

“အစ်ကို၊ အလုပ်မှာ။ ညီမ၊ ဝင်လုပ်ပါ။ ဝင်ပြီး
ဦးစီးပေးပါ။ မတတ်သေးဘူး၊ မသိသေးဘူး ဆိုတဲ့
စကားနဲ့လည်း၊ မငြင်းပါနဲ့။

သူစိမ်း အမျိုးသားတစ်ယောက်ဆီက၊ ဘာ၊
အခွင့်အရေးမှ၊ မယူဘူး . . ဆိုတဲ့၊ စကားနဲ့လည်း၊
စေတနာကို၊ မစော်ကားပါနဲ့”

မြသီတာက၊ ပြုံးလျက် . .

“ကျွန်မ . . . ဘာအကူအညီမှ၊ မလိုပါဘူး။
လက်ရှိအခြေအနေကို၊ ကျွန်မ၊ တင်းတိမ်ပါတယ်
အစ်ကို”

နေရောင်ပြင်းထဲတွင်၊ သီဟ၊ ခြေစုံရပ်၏။ မြသီတာက . . ၊
ထင်စွာ၊ ရပ်နေသူကို၊ အေးဆေးစွာ ထီးမိုးပေးသည်။ သီဟက၊
ဘူးလားလော့၊ ကားများကို၊ ကြည့်သည်။ ဘေးဘီတွင်၊ လူသူ
အရှင်းကို၊ စောင့်သည်။ ပြီးနောက်၊ မြသီတာ၏ ထီးတိုင်လက်ကို၊

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ထီးနှင့်ရော၍၊ ဖိကိုင်လျက် . .

“ရည်းစားဦး အပါအဝင်၊ မိန်းကလေး . . .
တော်တော်များများကို၊ ငါ၊ချစ်တယ်လို့၊ ပြော
တယ် . . မြသီတာ။

အခု . . . ငါ့ အသက်အရွယ်နဲ့၊ နင့်အသက်
အရွယ်ကြားမှာ။ ငါ၊ တစ်ခါမှ၊ မခံစားဘူးတဲ့၊ ခံစား
မျိုး၊ ငါ၊ခံစားနေရတယ်”

“အစ်ကို”

မြသီတာက၊ မျက်လုံးတွင်မျက်ရည်ဝေလျက်၊ သီဟ၊ဖိတ်
ထားသောလက်ကို၊ အားအနည်းငယ်မျှဖြင့်၊ ရုန်းဖယ်ကြည့်သည်။
မရ။ သီဟ၏ စကားသံ၊ မာထန်သည်ကို၊ သူ့ကြောက်နေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူ့ကို၊ ဆူပြောနေသည်ဟု၊ ခံစားရ၏။

“တခြားသူတွေကို၊ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့၊ ချစ်တယ်
ဆိုတဲ့စကားထက်။ ပိုပြီးပြင်းထန်တဲ့၊ ပိုပြီးထိရောက်
တဲ့စကားကို၊ ငါ၊ ပြောတတ်ချင်တယ်။

အခုလို၊ နင်၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း၊ လုပ်ကိုင်
တာကို၊ ငါ၊ မမြင်ချင်ဘူး။ မသိချင်ဘူး။

မောင်လှဗျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မကြားချင်ဘူး။

အားလုံးကို၊ ငါ၊ ချစ်ခဲ့ပါတယ်လို့၊ နင်၊ ထင်နေ
ခဲ့ရင်၊ အဲဒီအားလုံးထက်ပိုတဲ့၊ စိတ်နဲ့၊ နင့်ကို၊ ငါ၊
ချစ်တယ် မြသီတာ”

ရေတံခွန်၊ ပင်လယ်လှိုင်းလုံး၊ မိုးထစ်ချုန်း၊ သကဲ့သို့၊ သီဟ၊
သတိလက်လွတ်၊ ပြောဆိုပွင့်အံ့မိလေပြီ။

“အစ်ကို၊ လမ်းမ၊ ပေါ်မှာ။ ကျွန်မကို၊ အော်
မပြောပါနဲ့။”

မျက်နှာ ရှိလျက်၊ တောင်းပန်သည့်၊ မြသီတာ၏ အသံနုနု
သီဟ၏ သတိလွတ်မှုကို၊ ရပ်တန့်စေသည်။

ဆုတ်ကိုင်ထားမိသော၊ မြသီတာ၏ လက်ကို၊ ဖြေလျှော့
သလိုက်သည်။ မည်သည့် နှုတ်စကားမျှ၊ မထွက်ဖြစ်တော့။ ခွေးတွေ၊
နွေးနေသည်ဟု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ သိလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

နရင်းသားအနောက်ဆုံးထုတ်ဝေသက္ကရာဇ်သည်

မောင်လှစိုင်း (ချင်း:ချောင်းခြံ)

၁၄၂

ပုဏ္ဏက

မခိုတရို့၊

တစ်ခါမှ၊ မပွင့်ဖူးဘူး။

နေပြင်းပြင်းထဲမှာမှ

ချွေးစက်နဲ့၊ ရဲရဲပွင့်!

မီးခဲထဲမှာမှ

ပြာမှုန်နဲ့၊ ရဲရဲရင့်။

ချစ်တာထက် ၊ ပိုချစ်တဲ့အကြောင်း . . .

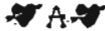
ဘယ်လို . . . စာလုံးပေါင်းမလဲ။

ဝေခွဲရ ခက်နေရင်

ရက်ရက်စက်စက်မုန်းလိုက်ပါ။

ပြုံးပြုံးကြီး

ငါ . . . ငိုနေမယ် . . . ။ ။

သီဟ၊တစ်ညလုံး၊ အိပ်၍မရ။ သူငယ်ချင်း၊ ဒေါက်တာ
ဟန်စိန်ကိုပင်၊ မြသီတာအား၊ ပြုမူပြောဆိုခဲ့သည်။ အကြောင်းရပ်ကို

ရင်၊မပွင့်ဖြစ်တော့။

မြသီတာသည်လည်း . . . ၊ ညဘက်၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
နေသမျှ အားလုံး၊ အလွဲလွဲအချော်ချော်။ ငှက်ပျောအူ၊ လှီးနေရင်းမှ၊
ကြက်သွန်ခွာချင်ခွာနေမိသည်။ ကြက်သွန်ခွာနေရင်းမှ၊ ပြုတ်ပြီးသား
ငါးပြုတ်အိုးကို၊ မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်မိလေသည်။

ဆေးပြီးသား ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ . . . ကိုလည်း ၊
ထပ်ခါထပ်ခါ ဆေးနေမိပြန်၏။ သီဟ၊ အပေါ်၊ ရင်ခုန်ခြင်းထက်၊
ပိုမိုသော၊ သတိတရ စိတ်များဖြင့်၊ မြင်ယောင်နေလေသည်။

အတွေးမဆိုး

ရှေးရိုးလွမ်းနာ၊ ပန်းပမာသင်း၊

နာရင်းမြတ်နိုး၊ စိုးမိုးညတာ . . .

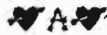
မကြာခဏ၊ လာ . . . လာလှန့်နိုး၊

ရင်မှာစိုးထိတ်၊ တဒိပ်ဒိပ်နဲ့၊

စိတ်လက်မကြည်၊ အအိပ်ခက်ပြီလေ . . .

ဒိပ်စက်သည်လည်း ၊ မထင်မိ . . . ။ ။

ကြားဖူးနာဝ၊ ရှိခဲ့သော၊ ကဗျာအတိုအစ၊ တွေ့ကိုပင်၊ စိတ်မှာ
ရေရွတ်မိချေပြီ။

အလုပ်ကိစ္စများကို၊ မနက်ခုနစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဖုန်းဖြင့်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး၊ မြသီတာ ရှိရာ၊ လှိုင်သာယာသို့၊ သီဟဘတ်(စ)ကားဖြင့်သွားသည်။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်အတွင်းသို့၊ လူရှင်းမှ၊ ဝင်ထိုင်လေသည်။ သီဟကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း၊ မြသီတာမှာ၊ အံ့ဩဝမ်းသာ၊ ဖြစ်ရ၏။

“အစ်ကို၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အစောကြီးလာတာလဲ”

“ညက၊ အိပ်လို့၊ မရလို့”ဟု၊ မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ထဲ၌ မုန့်တွေ့ကို၊ မွေနှောက်ရင်း၊ သီဟပြော၏။ “ကျွန်မလည်း အတူတူပဲ”ဟု၊ မြသီတာ၊ စိတ်ထဲမှသာ၊ ပြောသည်။

“အခု၊ မြသီတာကို၊ အစ်ကို၊ တွေ့ချင်လို့ . . . လာတာ”

“အစ်ကိုရယ် . . . ဝေးလိုက်တာ . . . လမ်းထိပ်က၊ ကုန်စုံဆိုင်မှာ . . . ဖုန်းရှိတယ်။ ညကုန်ဆိုင် အစ်ကိုဆီကို၊ ညီမဖုန်းဆက်ပါမယ်”

“ညတိုင်း၊ ဆက်မှာလား”

မြသီတာ၊ ရှက်စနိုး၊ ခေါင်းညိတ်၏။ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်သူ ဘစ်ယောက်၊ ဆိုင်ခုံအနီးသို့၊ ဝင်လာ၏။ “ပါဆယ်”ဟု၊ ပြောသည်။

မြသီတာက၊ ကျွမ်းကျင်သပ်ယပ်စွာ၊ ထုပ်ပိုးပေးလိုက်၏။

ဝယ်သူ၊ ထွက်သွားသည့်အခါကျမှ၊ သီဟက . . .

“အစ်ကိုကို၊ စိတ်ဆိုးနေလား”

မြသီတာက၊ ပြုံးလျက် . . .

“စိတ်မဆိုးလို့၊ ဖုန်းဆက်မယ် ပြောတာပေါ့၊ အစ်ကိုရဲ့။ ပြီးတော့၊ အစ်ကိုလာရတာ၊ ပင်ပန်းမှာ၊ စိုးလို့။ ဖုန်းဆက်မယ်ပြောတာ”

“မလာစေချင်လို့၊ အနုနည်းနဲ့၊ တားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပင်ပန်းမှာ၊ စိုးတာပါ ။ မလာစေချင်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး ။ အစ်ကို့ကားနဲ့၊ လာမှာကိုတော့၊ ကြောက်တယ်။”

ဘတ်(စ)ကားနဲ့၊ လာရလို့၊ ပင်ပန်းတာကို လည်း၊ သိတယ် ။ ကားငှားစီးပြန်ရင်လည်း . . .

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းခြံ)

အသွားအပြန် ၊ ကားခ၊က . ၊ ကျွန်မ၊ တစ်မနက်
အမြတ်ငွေလောက်ရှိမယ်။ နှမြောစရာ”

တွက်ချက်ပြောပြ နှမြောနေလေသော၊ မြသီတာကို၊ ကြည့်
လျက်၊ သီဟ၊ သဘောကျနေမိသည်။

“ရတယ်။ အစ်ကို၊ ဘတ်(စ)ကားပဲ၊စီးလာမှာ
ပါ။ မပင်ပန်းပါဘူး။”

“နေ့တိုင်းတော့ . . . ၊ မလာနဲ့လေ။ အစ်ကို
အဲဒီလို ၊ နေ့တိုင်းလာမှာစိုးလို့ ၊ ဖုန်းဆက်မယ်
ပြောတာလေ”

“အဖေ ဆူမှာ၊ စိုးလို့လား”ဟု၊ သီဟ၊မေး၏။

“ဆူမှာ ပြောမှာ စိုးလို့ တစ်ခုတည်း၊ မဟုတ်
ပါဘူး။ အစ်ကို ပင်ပန်းမှာလည်း၊ စိုးတယ်လေ။
အဖေတို့က၊ သံချီသံကွေးလုပ်တာ။ မနက်
ခုနစ်နာရီဆို၊ သွားကြပြီ။အစ်ကိုကို၊ အဖေသိတာ
မဆူလောက်ပါဘူး . . . ၊အဆူခံရမယ့် ၊ အရွယ်
မဟုတ်တာ”

သီဟ၊က၊ ဝန်းကျင်ကို၊ ဝေ့ကြည့်ပြီးမှ . .

“အစ်ကို၊ပြောခဲ့တဲ့၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား
ကို၊ မြသီတာ၊ တကယ်သိနားလည်တယ်ဆိုရင် . . ၊
အစ်ကိုကို၊ ပြန်ချစ်ပါလား၊ မြသီတာ”

မြသီတာက၊ မုန်ဟင်းခါး ဟင်းရည်အိုးကို၊ တစ်ချက်မွှေ
သည်။ ထို့နောက် . . ၊ မုန့်ဖတ်တွေကို၊ လက်ဖြင့်၊ အနည်းငယ်ဖွ၏။

ပြီးမှ ၊ မျက်နှာနုဖြင့်၊ တောင်းပန်ဟန်ကိုးကာ ၊ သီဟ၊ကို၊
ဆွေတွေကြည့်ရင်း၊ မရဲတရဲ၊ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်၊ ကိုယ်ရပ်ပြီး။ကိုယ့်
ဝင်ငွေ ကိုယ်ရှာနေတာကို၊ အစ်ကို၊ မဟန့်တား
ဘူးဆိုရင်၊ အစ်ကိုကို၊ ညီမ၊ ချစ်ပါတယ်”

ပြောပြီး၊ ခေါင်းငုံ့၏။ ပြီးနောက်၊ မလိုအပ်ဘဲ၊ ဟင်းရည်အိုး
ကို၊ မွှေနေတော့သည်။ တုံ့ပြန်ချစ်စကားကို၊ ကြားရသည်နှင့်၊ သီဟ၊
၏၊ ချွေးဆို့ဆို့များ၊ ခြောက်ခန်းသွားပြီး၊ လှိုင်သာယာ တစ်မြို့လုံးရှိ၊
လေပူများ၊ အေးစက်ချမ်းစိမ့်သွားသည်ဟု၊ ခံစားရလေ၏။

မွှေနေမိသော၊ မုန့်ဟင်းခါးကို၊ ယခုမှ၊ တစ်ဖုန်းခပ်စား
သည်။ပြီးနောက်၊ မျက်နှာလွဲဖယ်၊ မျက်ဝန်းနွယ်ကို၊ မြတ်နိုးစွာကြည့်
ရင်း . .

နဂါးဘေးအန္တရာယ်တို့ကို ဝှံ့သတ္တုကန်သစ်

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

“အစ်ကို၊ ဒီကို၊ ဘတ်(စ)ကားနဲ့လာရတာ
မြသိတာ၊ ပင်ပန်းတယ်လို့၊ ထင်နေတယ် မဟုတ်
လား”

မြသိတာ၊ ခေါင်းညိတ်၏။ သီဟ၊ ဘက်သို့ မျက်နှာမမူသေး

“အစ်ကို၊ ပင်ပန်းရင်။ မြသိတာ၊ ဘယ်လို
ခံစားရသလဲ”

“စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့”

“မြသိတာ ၊ ပင်ပန်းနေရင်ရော။ အစ်ကို
ဘယ်လို၊ ခံစားရမလဲ။ ပျော်လိုက်တာ . . . ဆိုပြီး
ထက နေရမလား။ သူ့ သဘောနဲ့ သူ . . . ပဲ။ ဆိုပြီး
မမြင်ချင်ယောင်၊ ဆောင် ထားရမလား”

မြသိတာ၊ မဖြေ။ ငဲ့၍သာ၊ ကြည့်နေသည်။

“ချစ်တယ် လို့ ပြောလိုက်တာ။ တစ်ယောက်
နဲ့၊ တစ်ယောက်။ ဒုက္ခမျှဖို့။ သုခ၊ ဝေဖို့။ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက်၊ အားပေးဖို့။ ကူညီဖို့။

ဒါကို အလွဲသုံးစားလုပ်ချင်သူတွေက၊ တော
တစ်ယောက်ရှိတာကို၊ တခြားတစ်ယောက်က၊ နေ

သလောက်ယူတတ်ကြတာပဲ။

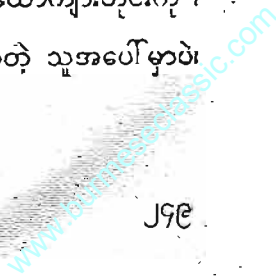
အဲဒီအထဲမှာ၊ တကယ်ချစ်သူတွေ၊ မပါဘူး
ညီမ။ ညီမ၊ အစ်ကိုကို၊ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်၊
အစ်ကို၊ စီမံတာကို၊ လက်ခံပါ”

“ကျွန်မ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ၊ ကြိုးစားပါရစေ
အစ်ကို . . . ။ မုန့်ဟင်းခါး ရောင်းတာ ၊ ယာယီပါ။
တခြား ၊ အရောင်းအဝယ်တွေလည်း . . . ။
ကျွန်မ၊ လုပ်ရဦးမှာပါ”

“ရွှေ ၊ ရောင်းသလောက် ၊ အဆင်ပြေပါ
မလား၊ မြသိတာရယ်”

“ဒါတော့၊ ဒါပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်။ ဟင်းရွက်
ကန်ဖွန်းရွက်တောင်၊ စုံအောင်၊ မရောင်းတတ်ဘဲနဲ့၊
ရွှေဆိုင်ပေါ်တက်ထိုင်ချင်တဲ့၊ လောဘ၊ မှီး။ ကျွန်မ၊
မှာ၊ မရှိသေးလို့ပါ။

မိန်းမသားတိုင်းက ၊ ယောက်ျားတိုင်းကို ၊
အားမကိုးချင်ကြပါဘူး။ ချစ်တဲ့ သူအပေါ်မှာပဲ၊
အားကိုးချင်ကြတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ၊ ကျွန်မ၊က၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ။ အားကိုးချင်လို့ပါ။ ဒီလို ပြောလို့၊ အစ်ကို၊ စိတ်ဆိုးပါနဲ့။ စေတနာ၊ မေတ္တာကို၊ စော်ကားတယ်လည်း မထင်ပါနဲ့။”

“ခြင်္သေ့လိုအားမျိုးရှိလျက်နဲ့၊ ကြွက်ထိုင်မနေသလိုမျိုး၊ မဖြစ်စေချင်တာပါ မြသိတာ”

သီဟ၊၏ ပမားပေး စကားကြောင့် ၊ မြသိတာ ၊ ပြုံးနေသည်။ သီဟ၊ စကားဆက်ပြန်၏။

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ။ အစ်ကိုကို၊ ပြန်ချစ်တဲ့အတွက်၊ အစ်ကို . . ၊ အစိုင်းအဆ၊ မသိလောက်အောင်ပျော်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း၊ ညီမ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ညီမ၊ ပင်ပန်းနေသမျှ၊ အစ်ကို၊ သိပ် . . စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ် ဆိုတာကို၊ မုန့်ဟင်းခါးအမွှေးနုတိုင်း၊ ညီမ၊ သိပေးပါ။ ငှက်ပျော့အူ လှီးစားတိုင်း၊ တွေးပေးပါ။ ငါ၊ ပြုတ်နေတိုင်း၊ စဉ်းစားပါ။”

“အစ်ကိုရယ် . . .”

“လက်ထပ်ပါရစေတော့လို့၊ အစ်ကိုပြောရင်လည်း၊ ကိုယ်ခွန်ကိုယ့်အားနဲ့၊ စုဦးဆောင်းဦးမယ်လို့။ ညီမ၊ ပြောဦးမှာပါပဲ။”

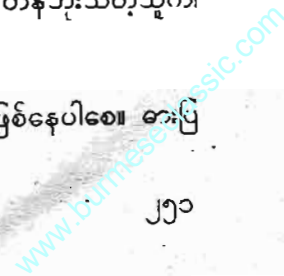
ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို၊ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့အတွက်၊ အစ်ကို ၊ ဂုဏ်လည်း . . ယူပါတယ်။ သာဓုလည်း၊ ခေါ်ပါတယ် ။ ဒါပေမဲ့ ညီမ၊ ရယ်။ ချစ်သူအချင်းချင်း၊ မာန ထားနေသလိုမျိုးတော့၊ မဖြစ်စေချင်ဘူး။”

“မာန မဟုတ်ပါဘူးအစ်ကိုရယ် . . ။ ကျွန်မ၊ တန်ဖိုး၊ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ . . လို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ သိချင်လို့ပါ။”

သီဟ၊က . .

“လမ်းခင်းတဲ့ ၊ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ ၊ ကျောက်မဲ့ပဲ ဖြစ်နေပါစေ ။ တန်ဖိုးသိတဲ့သူက၊ တန်ဖိုးထားပြီးသားပါ။”

စိန်တုံး၊ ရွှေတုံးကြီးပဲ၊ ဖြစ်နေပါစေ။ ဓားပြ

နန်းသား၏အောက်စဉ်းတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

တိုက်လို့၊ ရလာတဲ့၊ တန်ဘိုးမျိုးဆိုရင်တော့၊ မသိ
တဲ့သူနဲ့၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်တတ်တဲ့သူတွေထဲ
တန်ဘိုးထားပြီး ၊ သိတဲ့သူက၊ မစင်ရှောင်သလို
ရှောင်ကြင်တာပါပဲ။

ညီမ၊ရဲ့၊တန်ဘိုးကို၊ ညီမ၊ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
အစ်ကို သိတယ် လေ . . ။ တခြား ဘယ်သူ့၊ သိဖို့
လိုသေးလို့လဲ။ ညီမ၊လည်း၊ အစ်ကို့ အကြောင်းကို
သိထား ကြားထားမှာပါ။

ဘယ်လို မျက်နှာထားက ၊ မက်မောတတ်
တယ်၊ ဘယ်လို အမူအရာက၊ အခွင့်အရေးယူတတ်
တယ် . . ဆိုတာ၊ အစ်ကို့၊ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။

ချစ်တဲ့သူက ၊ တန်ဘိုး ထားပါတယ် . . ဆိုမှ
တော့၊ အတူလက်တွဲရုံပဲ၊ ရှိတော့တာပေါ့။မဟုတ်
ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ချစ်တဲ့သူအတွက်
ရော . . ၊လူဝန်းကျင်အတွက်ရော၊ ကျွန်မ၊ တန်ဘိုး
ရှိချင်ပါတယ်”

မောင်လှစိုင်း (ချင်းချောင်းခြံ)

“အင်း . . ။ အဲဒါ၊ဟုတ်တယ်။ အစ်ကို့၊
လည်း၊ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်လုပ်နေရတာနဲ့လူဝန်း
ကျင်အတွက်၊ ဘာမှ၊ မလုပ်ရသေးဘူး။နှစ်ယောက်
လက်တွဲပြီး၊လုပ်ကြတာပေါ့နော်”

မြသီတာ၊ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒါဆို၊ အစ်ကို၊ ပြန်တော့မယ်။ညကျရင်၊
ဖုန်းဆက်နော်။ ကျန်တဲ့စကားတွေကို၊ ဖုန်းထဲက၊ပဲ
ပြောတော့မယ်”

“ကုန်အောင်စားလေ” . . ။ဟု၊ မြသီတာ၊ ပြော၏။“ဝ၊သွား
ဟု၊ သိဟ၊ပြောသည်။

“မရဘူး။ ကုန်အောင်စား”

သိဟ၊ ခေါင်းညိတ်သည်။ မြသီတာက၊ ဟင်းရည် ပူပူလေး၊
အပ်ထည့်ပေးသည်။ ရနံ့မွှေးနေ၏။

+

မြသီတာက၊ ညစဉ် ဖုန်းဆက်သည်။ သိဟ၊က၊ အလုပ်ပါး
တိုင်း၊ မနက်စောစောလျက်၊ မြသီတာ၏ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့
သွား၏။

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

လပြည့်နေ့တွင်၊ မြသီတာ ဈေးအရောင်းနားသည် ထို့နေ့တွင်၊ သီဟ၊က၊ ချစ်သူမြသီတာကို၊ ရွှေတိဂုံ စေတီသို့၊ လိုက်လာ၏။ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ အငှားကားတို့ဖြင့်၊ လိုက်ပို့ခွင့်မရ။

“ဇိမ်ခံဖို့၊ ကားဝယ်စီးကြတာမဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်။ အချိန်ကုန်သက်သာအောင်။ လူ့ သက်သာအောင်။ ခရီးမမေ့အောင်၊ ဝယ်စီးကြတာမဟုတ်ပါဘူး။”

အစ်ကိုဆိုရင်၊ ဝယ်စီးနေတဲ့ကားနဲ့၊ တစ်ခါ ဇိမ်ခံဖို့၊ အချိန်မရခဲ့ပါဘူး။ အထည်ပစ္စည်း၊ အပေါ်လိုပြီဆိုတာနဲ့၊ လိုတယ်ဆိုတဲ့နေရာကို၊ အပြင်မောင်းသွားရတာ။

အခုလည်း ၊ ဘတ်(စ)ကားစီးလာရတာ ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို ၊ အချိန်အကြာကြီးမေးရောက်တာပေါ့။

အခုဆိုရင်၊ အချိန်ဆိုတာကို၊ အစ်ကို နှမော့တတ်နေပြီ။ မတိုးတက်ခင်တုန်းက၊ အချိန်တိုင်း၊ ငွေရှာခဲ့ရတော့၊ ငွေကို၊ အချိန်နာရီနဲ့၊ လဲလှယ်နေရတယ်လို့၊ သိခဲ့ရတယ်။

မောင်လှစိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

အသင့်အတင့်၊ တိုးတက်နေတဲ့ ၊ အခုအခါ မှာလည်း၊ အချိန်တိုင်း၊ တန်ဖိုး ရှိတယ်ဆိုတာ၊ သိထားတော့၊ အချိန်နာရီတွေကို၊ ငွေနဲ့ပြန်ဝယ်နေရတယ်လို့၊ ခံစားရတယ်”

“အချိန်ကို၊ ငွေနဲ့၊ ပြန်ဝယ်နေရတယ် . . ။ ဟုတ်လား”

သီဟ၊ ခေါင်းညိတ်ဖြေ၏။

“ညီမ၊ နားမလည်ဘူး။ ရှင်းပြ”

“အချိန်တိုင်း၊ ငွေလိုချင်တဲ့အတွက်။ အချိန်တိုင်း အလုပ်လုပ်နေတာကို၊ ငွေကို၊ အချိန်နဲ့၊ လဲတယ်လို့၊ ခေါ်တယ်”

မြသီတာ၊ နားရှင်းသဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“နောက် . . . နာရီဝက်လောက်မှာ ၊ ငွေ နှစ်သောင်းလောက်ရမယ့်၊ အကျိုးအမြတ်တစ်ခု အတွက်၊ တစ်နေရာကို၊ အရောက်သွားဖို့၊ ရှိတယ်ဆိုပါတော့။”

ဒီမှာလည်း အလုပ်ကမပြီးပြတ်သေး။ ဟိုကို

နှလုံးထားစိမ့်ကန်စွဲထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

စောင့်လှူဗျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

လည်း၊ သွားဖို့၊ အချိန်နီးနေပြီဆိုရင်၊ အဲဒီနေရာထိ
ဘတ်(စ)ကားလိုဟာမျိုးနဲ့၊ သွားဖို့၊ မဖြစ်နိုင်တော့
ဘူး။

အဲဒီအခါ၊ အငှားကားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ပိုင်
ကားနဲ့၊ ဖြစ်ဖြစ်၊ သင့်တင့်တဲ့၊ ငွေကြေးကို၊ အကုန်
ပြီး...၊ အချိန်မီ၊ အရောက်သွားလိုက်ရတာမျိုး
အဲဒါကို ကျတော့ ၊ အချိန်တို၊ ငွေနဲ့၊ လဲတယ်လို့
ခေါ်တယ်။ ရှင်းပြီလား”

မြသီတာ “ဟုတ်ကဲ့” သည်။

“အချိန်ရဲ့ တန်ဖိုးကို၊ အစ်ကို၊ သိနေပြီဖြစ်
တဲ့အတွက်။ မလိုအပ်ဘဲ၊ အချိန်ပိုကုန်တာမျိုး၊ ညီ
ကို၊ အစ်ကို၊ မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။

အချိန်ကုန်သက်သာတဲ့ ၊ ကိုယ်ပိုင်ကား
အစ်ကိုမှာရှိနေတာပဲ။ ဘာအားနာစရာလိုသထဲ
ဘာ၊ ကိုထည့်ထွက်နေရမှာလဲ”

“ကိုယ်ပိုင်ကားမစီချင်တဲ့သူ ၊ မရှိပါဘူး...
အစ်ကို၊ ညီမလည်း၊ စီးချင်တာပါပဲ”

“အဲဒါဆိုလည်း၊ အစ်ကိုကားကို၊ ဘာဖြစ်လို့
မစီးတာလဲ”

မြသီတာက၊ ပြုံးလျက် . . .

“မြသီတာရဲ့ ငွေနဲ့၊ ဝယ်ထားတာမှ မဟုတ်
တာ။ အဆင်သင့်၊ တက်ထိုင်နိုင်တဲ့၊ စိတ်စွမ်းအား၊
မြသီတာမှာ၊ မရှိဘူး အစ်ကို”

“ဒါဆို၊ လက်ထပ်ပြီးရင်ရော၊ အစ်ကိုကား
ကို၊ မစီးဘူးလား”

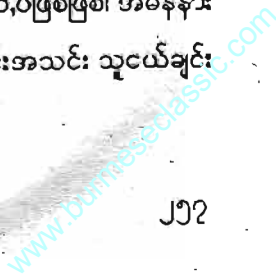
ခေါင်းခါပြုပြီး . . .

“အစ်ကို့လောက် မကြွယ်ဝသေးဘဲနဲ့ ၊ မြသီတာ
အစ်ကိုကို၊ လက်မထပ်သေးဘူး”

“မာန ကြီးလိုက်တာ၊ မြသီတာရယ်”

“အစ်ကိုကဲ့လည်း၊ မာနကြီးတာ မဟုတ်ပါ
ဘူးဆို။

ဆွေးမြို့သားချင်းထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်နီးနား
ချင်းထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်း
ထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်။

နဂါးသား၏နောက်ဆုံးထွက်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မုန့်ဟင်းခါးသည်လေးက၊ ပန်းတိမ်ဖို့၊
ပိုင်ရှင်ကိုအရချိုင်နိုင်တယ် . . ဆိုတဲ့။ အမြင်မျိုး
အထင်မျိုးငယ်ရွယ်သူတွေ . . အားကျနေတာတွေ
လုံးဝ . . အဖြစ်မခံနိုင်တာပါ။

ဝေဖန်တာကို ၊ မခံနိုင်တာ၊ မဟုတ်ဘူး
အစ်ကို ။ ကိုယ်ပိုင် အရည်အသွေး၊ ရှိအောင် မကြံ
ပမ်းဘဲ၊ ဒီအစ်မကြီးလိုမျိုး၊ အရချိုင်နိုင်အောင်
လုပ်ဦးမှပဲ . . လို့ ငယ်ရွယ်သူတွေ၊ တလွဲ အားကျ
တာမျိုးကို၊ အဖြစ်မခံချင်တာပါ။”

“အတွေးခေါင်လွန်းတယ် မြသီတာ။လူဆို
တာ၊ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ၊ လုပ်သင့်တာကို၊ လုပ်ရ
မယ့်အချိန်အခါမှာ၊ လုပ်ကို၊ လုပ်ရမှာပဲ။

ပြည်တည်၊ ရင်း၊ မှည့်နေတဲ့အနာကိုခွဲဖို့၊
အချိန်တန်နေပါလျက်၊ ဓားမရှိလို့၊ အရက်ပြန် မငို
သေးလို့ . . ဆိုပြီး ။ ရှိလာအောင် ၊ အချိန်ဖေး
ဆောင်ရွက်နေမယ့်အစား။ ဓားမရှိလည်း။ ရေခွေး
နဲ့ပြုတ်ထားတဲ့၊ နီးပြားနဲ့ခွဲမယ်။အရက်ပြန်ပိုးသတ်

စောင့်လှဖျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဆေးမရှိလည်း။ ရေခွေးပူပူနဲ့၊ အနာကိုဆေးရမယ်။
ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးမယ်။ ဒါဆို ၊ အချိန်မနှောင်းတော့
ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ . . ။ လူတွေအားလုံးဟာ။ ကိုယ့်
အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ ရှုပ်နေကြတာပါ။ မြသီတာ၊ဘာ၊
လုပ်နေသလဲ ဆိုတာ၊ တကူးတက၊ စောင့်ကြည့်
မနေကြပါဘူး။”

“အစ်ကိုပြောတာ၊ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ . . .
မြသီတာ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ ကြိုးစားချင်သေး
တယ်”

“ဘယ်လောက်အထိ၊ ကြိုးစားချင်တာလဲ”ဟု၊ သီဟ၊မေး
ခဲ၊ မြသီတာက . .

“အစ်ကိုလောက် ၊ ကြွယ်ဝတဲ့အထိပေါ့။
မုန့်ဟင်းခါးရောင်းပြီး၊ စကားကြီးစကားကျယ်ပြော
တယ် မထင်နဲ့နော်။ မြသီတာမှာ ၊ လုပ်စရာတွေ
. . အများကြီးပဲ”

“အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ . . လို့ ၊

နှလုံးသားဆီနောက်ခုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အစ်ကို့၊ မေးတာ”

“နှစ်နှစ်။ အလွန်ဆုံး ၊ သုံးနှစ်”

သီဟ၊ ပြုံးလျက် . .

“အစ်ကိုက၊ အဖိုးကြီးဖြစ်တော့မှာနော်”

“အဲဒီလောက် ၊ မကြာပါဘူး အစ်ကိုရဲ့။ အစ်ကို၊ အဖိုးကြီးဖြစ်တော့လည်း၊ ညီမက၊ အစ်ကိုရဲ့၊ လက်ဆွဲတော်၊ တောင်ဝေးလေးပေါ့”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က၊ သူချစ်တဲ့သူကို လက်ထပ်ဖို့၊ သုံးနှစ်သုံးမိုး၊ အလုပ်ကြိုးစားမယ်ဆိုတာ။ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ၊ ဒါ . . ပထမဆုံး၊ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မြသီတာက၊ ရယ်မောကာ . .

“မိန်းကလေးအတွက်၊ သုံးနှစ်သုံးမိုး၊ ကြီးပမ်းခဲ့ကြတဲ့၊ ရှေးခေတ် မြန်မာ အမျိုးသားများအားလုံးကို၊ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

တူယှဉ်ရယ်မော နေမိကြသည်။

“သူများဆီက၊ ဖုန်းဆက်ရတာ။ အဆင်မပြေ

ဗောဇ်လှတို့ (ချင်းချောင်းခြံ)

မှာစိုးတယ်။ ရော့ . . . ဒီဖုန်းတစ်လုံး ယူထား”

သီဟ၊ ပေးသော၊ လက်ကိုင်ဖုန်းငယ်ကို၊ ငွဲကြည့်ကာ၊ နှုတ်ခမ်းတွန့်လျက်၊ မြသီတာက . .

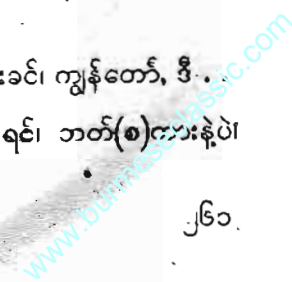
“ညီမ၊ စိတ်ဆိုးတာ၊ အစ်ကိုမြင်ဖူးချင်ပြီထင်တယ်။ ငါ့၊ ကိုကိုက၊ ဟမ်းဖုန်းဝယ်ပေးထားတာ ဆိုပြီး၊ ချွယ်တူတွေကြားမှာ၊ အရှက်မရှိ၊ လိုက်ကြားတတ်တဲ့၊ စကားတိုတို ကောင်မလေးတွေနဲ့။ ဟောဒီ၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်နဲ့။ ရော့ . . ပစ်လိုက်ပြီလား”

သီဟက၊ ဖုန်းကို၊ ကမန်းကတန်း ပြန်သိမ်းလိုက်သည်။

“ကဲကဲ . . ။ ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း . . ။ စိတ်ဆိုးချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ မဆိုးတော့ပါဘူး။ ပေါက်ကရ စကားတွေနဲ့တော့ ၊ မပစ်ပေါက်ပါနဲ့တော့”

မြသီတာ၊ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ၊ သီဟ၏ ပခုံးတွင်၊ မှီနဲ့သည်။ သီဟက . .

“လက်မထပ်ရသေးခင်၊ ကျွန်တော်၊ ဒီ . . နှမတော်လေးဆီကို၊ လာရင်၊ ဘတ်(စ)ကားနဲ့ပါ

နှလုံးတားဆီးနေကုန်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

လာပါမယ်။

နှမတော်လေးကလည်း၊ ရွှေကိုယ်တော်တို့
သနားရင်၊ အချိန် သိပ်မဆွဲ ပါနဲ့ လို့ တောင်းဆို
ပါတယ် . . . နော်”

“ဟုတ်”

မောင်ပုပျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဆက်သွယ်သော ဖုန်းနံပါတ်၊ ပြောင်းနေသည်ဟု သိ၏။

“ဘယ်က၊ ဆက်တာလဲ” ဟု သိဟ၊ မေးသည်။ “အိမ်က၊ ဆက်တာ”
ဟု မြသိတာ၊ ဖြေ၏။ “မနက် အစ်ကိုလာခဲ့မယ်နော်” ဟု သိဟ၊
ပြောသောအခါ၊ မြသိတာက . . . “မနက်၊ အိမ်မှာ၊ မရှိဘူးအစ်ကို။
နောက်နေ့မှ . . . လာ” ဟု ပြောသဖြင့်၊ သိဟ၊ ဘဝင်မကျ။

“အစ်ကိုကို၊ စိတ်မဆိုးရင်။ တစ်ခုမေးချင်
တယ်”

“မေးလေ အစ်ကို။ ဘာမေးမှာလဲ”

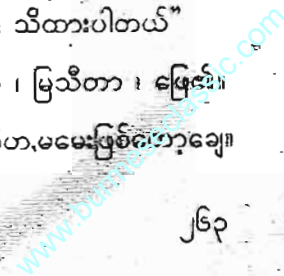
“ဒီဖုန်း။ ဘယ်က၊ ရတာလဲ။ အစ်ကို ပေးတဲ့
ဖုန်းကျတော့၊ မယူဘဲနဲ့”

“ဘယ်သူပေးတာလဲ . . . လို့။ မေးချင်တာ
လားအစ်ကို”

“သူများပေးတာ၊ မြသိတာ အလကားမယူ
တတ်ဘူး . . . လို့။ အစ်ကို၊ သိထားပါတယ်”

“ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းပါ အစ်ကို” . . . ဟု ၊ မြသိတာ ၊ ဖြေ၏။

ဘယ်က၊ ရတာလဲ၊ ဘယ်လိုရတာလဲ ဟု၊ သိဟ၊ မမေးဖြစ်စေဘူးချေ။

နဂါးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

စောင့်လှူဖျိုး (ချင်းချောင်း(၆))

“ပိုက်ဆံရှိရင်။ ညီမ၊ အတွက်၊ အစ်ကိုနဲ့
ဆက်သွယ်ဖို့ရော၊ အလုပ်ကိစ္စ အတွက်ရော၊ ဖုန်း
တစ်လုံး ဝယ်မယ်လို့၊ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ ကြာပြီ
သီဟ၊က၊ မယုံသင်္ကာစွာ၊ မေးမြန်းသလို၊ မဖြစ်ရအောင်
စကားလုံးကို၊ လွန်စွာ ရွေးချယ်နေရ၏။

“မနော့က၊ ဘယ်သွားလို့လဲ။ ပြီးတော့ . . .
ဆိုင် မထွက်တာ၊ ခဏခဏ”

“စံပြ ငါးဈေးသွားတာ။ မနက် အစောကြီး
ထ၊သွားရတာ”

“ဘာကိစ္စ၊ သွားတာလဲ”

“အလုပ်ကိစ္စ”

ထို့ထက်ပိုမမေးသင့်တော့ကြောင်း၊ သီဟ၊ သတိကပ်၏။

“အစ်ကို၊ လိုက်ပို့ဖို့၊ မလိုဘူးလား မြသီတာ”

မြသီတာ ၊ ခေါင်းခါသည်။

တစ်နှစ်မျှ၊ ကြာသောအခါ၊ မြသီတာ၏၊ အလုပ်ဆိုသည်ကို
သီဟ၊ သိခွင့်ရလာသည်။ သိလျှင် သိချင်း၊ သီဟ၊ မှာဝမ်းသာသလိုလို

ခမ်းမသာ သလိုလို၊ ဖြစ်ရ၏။

“ငါးလုပ်ငန်းနဲ့၊ စီးပွားဖြစ်တာကို၊ အစ်ကို
သိပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာ၊ ဂုဏ်လည်းယူပါတယ်။
ဒါပေမဲ့၊ အကုသိုလ်များနေမလားလို့ပါ”

“အစ၊အဦးတော့ ။ ငါးပွဲစားပေါ့ အစ်ကို
ရယ်။ နောက်တော့ ၊ ငါးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ပေါ့။

အရပ်ထဲဈေးထဲမှာ . . . ငါးလေး အကောင်
နှစ်ဆယ်လောက်ကို၊ ချိန်ခွင်နဲ့ ထိုင်ရောင်းနေရ
ရင်။ လူတွေက၊ ငါးစိမ်းသည် . . . လို့၊ ခေါ်ကြမှာ။

အခုတော့၊ အဲဒီလိုမခေါ်ကြဘူး။ ငါးပွဲစား
. . . တဲ့။ ငါးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် . . . တဲ့။ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ်
ပါ။ ငါးရောင်းတာက၊ ငါးရောင်းတာငါပဲ။

ဘာဝယ်ဦးမလဲရှင်ဆိုတာနဲ့။ What can i
help you . ဆိုတာနဲ့တော့၊ ကွာတာပေါ့။ ကျွန်မက၊
ပြည်ပနဲ့၊ ဆက်သွယ်ပြီးလုပ်နေတာ၊ အစ်ကိုရဲ့”

သီဟ၊ ငြိမ်သက်လျက်သာ ၊ နားထောင်နေ၏။

“ဒါပေမဲ့။ အစ်ကို သိပ်မနှစ်သက်ရင် . . .

နှလုံးသားစိန်နောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ညီမ၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာရောက်တဲ့ အခါ၊ မလုပ်တော့ပါဘူး။ နော် . . . အစ်ကို။

လောလောဆယ်တော့၊ မုန့်ဟင်းခါးရောင်း တာကိုရော ၊ ငါးရောင်းတာကိုရော ။ စားတုန့် သောက်ကုန့်၊ ဖြန့်ဖြူးရေးလုပ်ငန်း . . . လို့ပဲ၊ နှလုံး သွင်းပြီး၊ လုပ်ပါရစေဦး အစ်ကိုရယ်”

သီဟက . . .

“အစ်ကို ၊ ဘယ်လိုမှ ၊ မဝေဖန်ရက်ပါဘူး ညီမရယ်။

ဘာပဲလုပ်လုပ်။ ဘယ်အလုပ်ပဲ၊ လုပ်လုပ် အကုသိုလ်၊ အနည်းဆုံး ဖြစ်စေချင်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”ဟု၊ မြသီတာ၊ ရှိသေစွာ ပြောသည်။

+

“ကားမောင်းသင်တန်းတက်နေတယ်”။ “(က. ည. န) နှလုံး ရောက်နေတယ်”။ “အလုပ်ကိစ္စ စကားပြောနေလို့၊ နောက်ပြီးတော့ ပြန်ဆက်လိုက်မယ်နော် အစ်ကို” . . . ဆိုတာမျိုးတွေဖြင့်၊ မြသီတာ သူန်းဆက်သည်။ အခါတိုင်း၊ သီဟ၊ မကြာခဏ၊ ကြုံနေရပေသည်။

စိတ် ထိခိုက်သော်လည်း၊ စိတ်မဆိုးရက်။

မယုံသင်္ကာစိတ်ဝင်လာချင်သည်။ သို့သော် . . . ယုံကြည်

စိတ်ဖြင့်သာ၊ သံသယ ကို၊ ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့၏။ အရွယ်အားဖြင့်လည်း ကောင်း ၊ အသိဉာဏ်အားဖြင့်လည်းကောင်း ၊ အတွေ့အကြုံအား ဖြင့်လည်းကောင်း၊ နုနယ်ငယ်ရွယ်သူကို၊ ချစ်ခင်နှစ်သက်မိသူ၏၊ စိတ်မချ့တတ်သော၊ စိုးရိမ်စိတ်ကိုပင်၊ အခါမလပ်၊ သတိကပ် ဖယ် ခွာရပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ညပိုင်းရောက်လျင်တော့၊ ချစ်သူ၏၊ အသံလေးကိုကြားခွင့်ရစမြဲ။ စကားသံချိုချိုလေးကို၊ မျှီချမတတ် နား ထောင်ရစမြဲ။

သဝန်ကြောင်သူ၊ အူတိုသူ၊ သံသယနှောသူ . . . ဟု၊ ထင်သာ စေသာ၊ မညှိသည့်စကားကိုမျှ၊ မပြောမိအောင်၊ နီနရသည်။ သီဟ၊ ခဲ နှုတ်မှ၊ မကြာခဏ၊ တတွတ်တွတ် ပြောနေပြန်သည်။ စကားက၊ သော့” လက်ထပ်ချင်ပြီ၊ ညီမရယ်”ဟု၊ ဖြစ်ပြီး၊ မြသီတာ၏တုံ့ပြန် စကားကတော့၊ “ခဏလေး၊ စောင့်ပါဦး အစ်ကိုရယ်”ဟု၊ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညသည်၊ သီဟနှင့်မြသီတာ၊ နောက်ဆုံးစကားပြော

နဂါးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ခွင့်ရသည့် . . ည။ နှစ်ဦးသား၊ အကြည်နူးဆုံး . . ည။ မြသီတာ၏
စကားသံများကလည်း၊ အပျော်အမောတို့၊ နှောင့်နေသကဲ့သို့
သီဟ၏ စကားသံသည်လည်း၊ အပျော် ဒီရေများ၊ စီဆင်းရစ်
နေသော . . ည။

“ကားအဟောင်းလေးတစ်စီး၊ ဝယ်လိုက်
အစ်ကို”

“ဟုတ်လား။ မဝယ်ခင်၊ လိုက်ကြည့်
တောင်၊ အစ်ကိုကို၊ မခေါ်ဘူးလား ညီမရယ်”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ ။ အစ်ကိုကို၊ ကြိုမပြောဘဲ
ဝယ်ပြီးမှ၊ ကြားချင်လို့။ တမင်၊ မပြောတာ”

“အင်း . . ။ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ ။ ဒါဆို
မြသီတာက၊ ကားတွေဘာတွေ ပိုင်သွားပြီဆိုတော့
အစ်ကို လက်ထပ်လို့၊ ရပြီပေါ့”

မြသီတာက၊ ရယ်လျက် . .

“ဟုတ်တယ်။ အစ်ကိုကို၊ အဲဒီကားနဲ့၊ တင်
တောင်းမယ်”

ကိုယ်စီ . . ရည်တူ ရယ်မောဖြစ်ကြ၏။

မောင်လှစိုး (ချင်းချင်းခြံ)

“မနက်ဖြန် ၊ ကျွန်မ၊ ဘယ်မှ ၊ မသွားဘူး
အစ်ကို။ အစ်ကိုကို၊ အိမ်က၊ စောင့်နေမယ်။ အစ်ကို
အားရဲ့လား။ ကားလည်း၊ ပြုချင်လို့။ အစ်ကိုကို
လည်း၊ တွေ့ချင်လို့။

ပြီးတော့ ။ လက်ထပ်ဖို့၊ ဘာဘာ ညာညာ
တွေ၊ တိုင်ပင်ကြမယ်လေ။ အစ်ကို၊ မလာချင်ရင်၊
ညီမလာခဲ့ရမလား”

“ဘာနဲ့လာမှာလဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် လာမှာပေါ့”

ကြွားဝါသံကို၊ တမင်ပြုကာ၊ မြသီတာ ပြောသည်။
သီဟက၊ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် . .

“မလာနဲ့ ၊ မလာနဲ့။ အစ်ကိုပဲ ၊ လာခဲ့မယ်။
ကားတွေ . . အရမ်းရှုပ်တယ်။ မောင်းတတ်စရာ၊
တစ်ယောက်တည်း၊ မမောင်းနဲ့ဦး”

“အစ်ကိုလာရင်၊ ဘတ်(စ)ကားစီးမလာနဲ့
တော့လေ”

“အမလေး။ ကားဝယ်ပြီးပြီ ဆိုတာနဲ့၊ ဘဝင်မြင့်နေပြန်ပြီ”

နတ်ဘုရား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဝေသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

.. ဟု၊ သီဟ၊ စကားနာ ထိုးသည်။

“အစ်ကို၊ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့လေ”

“တစ်နှစ်ခွဲလောက်၊ ပင်ပန်းပြီးပြီပဲ။ မထူးတော့ဘူး။ ဘတ်(စ)ကားနဲ့ပဲ၊ လာမယ်။ ကားရင်တဲ့လမ်း၊ တစ်လမ်းလမ်းမှာ၊ ညီမ၊ မောင်းတဲ့ကားကို၊ စီးမယ်။ ဝမ်းခဲမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ ဪ . . . ပြောဖို့တုန်းသေးတယ်”

“ပြော”

“အဖေ့ကို၊ ပြောလိုက်ပြီနော်။ ကျွန်မနဲ့ အစ်ကို အကြောင်း”

“ဟာ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“အခုမှ . . . ပြောရသလား လို့။ အပြစ်တင်တာပါ”

“အာ။ အစ်ကို၊ တော်တော် နောက်တမ်း”

“ဖခင်က၊ ဘာပြောသေးလဲ”

“အသက်နှစ်ကြိမ်တောင်ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူနဲ့၊ ဘဝကို၊ လုံခြုံဖို့၊ ကိစ္စ။ စိတ်မချ စရာမရှိပါဘူး တဲ့”

“နောက်တစ်ကြိမ် ကယ်ရဦးမယ်လို့၊ ပြောလိုက်”

သီဟ၏ ကျီစယ်စကား။ မြသီတာ နားမရှင်း။

“ဘာကို၊ ကယ်ရဦးမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့”

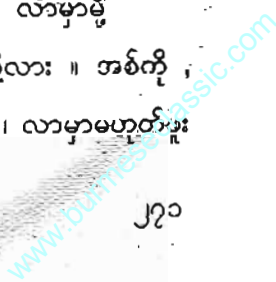
“မနက်ဖြန်၊ ညီမ၊ မောင်းမယ့်ကားကို၊ အစ်ကို လိုက်စီးမှာလေ။ လမ်းဘေးထိုးဆင်းသွားရင်၊ အစ်ကိုက၊ မဆင်းအောင်၊ ဘေးက၊ နေ၊ ကယ်ရဦးမှာပေါ့။ ဟားဟား”

“အာ . . . အစ်ကိုကလည်း။ ပေါက်ကရံပြောတယ်။ ဒီက၊ လန့်သွားတာပဲ”

“ဆောရီး”ဟု၊ ပြောပြီး၊ သီဟက . .

“မနက်ဖြန်၊ အစ်ကို နည်းနည်း နောက်ကျမယ်နော်။ ဟန်စိန်ဆီဝင်ပြီးမှ၊ လာမှာမို့”

“ဆရာကို . . . ခေါ်ခဲ့မလို့လား ။ အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း . . . လာမှာမဟုတ်ဘူး”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ဖွဲ့သဏ္ဍာန်သစ်

လား”

“အစ်ကို တစ်ယောက်တည်း ၊ လာမှာပေါ့
ခဏ၊ဝင်စရာရှိလို့”

“ပြီးရော။ သိပ်နှော့က်ကျနေရင် ကားတစ်
လာပေါ့နော် အစ်ကို”

“ရပါတယ်။ ဘတ်(စ)နဲ့ပဲလာမယ်။ အရမ်း
နောက်မကျပါဘူး”

ဖုန်းမချခင်တွင်၊ နှုတ်ဆက်ပန်းပွင့်တို့၊ အသံလှိုင်းထက်
ကျပက် လွင့်ယုံ၊သွားသေး၏။

“သက်သေနေရာမှာ၊ မင်း၊ လက်မှတ်ထိုး
ပေးရုံပါ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ စာရွက်စာတမ်းများပေါ်တွင်
လက်မှတ်ထိုးပေးပြီးနောက် . . . “မင်း၊ အစ်မ၊ကိုရော၊ ပြောပြီး
ပြီလား”ဟု၊ မေး၏။

“ပြောပြီးပြီ။ သဘောတူတယ်။ မကန့်ကွက်ဘူး
အခု ၊ ငါ့အစ်မ၊ဆီ၊အရင်ဝင်မှာ။ ပြီးသေး

ဧကန်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

မှ၊ အသည်းလေးဆီ သွားမှာ”

“အသည်းလေးတာ၊ မကောင်းဘူး။ အဲဒါ၊

အသည်းကြီးနေလို့၊ လေးတာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ ရယ်စရာ ပြော၏။ ပြီးမှ . .

“မြသီတာ၊ သိရင်။ မင်းကို၊ စိတ်ဆိုးနေဦး
မယ်နော်”

“ချစ်လို့၊ ဆောင်ရွက်တဲ့ကိစ္စပဲကွာ။ စိတ်ဆိုး
လည်း၊ ချောလိုက်ရုံပေါ့။ ငါ၊ အရမ်းချစ်တာ၊ သူ့၊
အသိဆုံးပါ”

“မင်းနဲ့၊ ပတ်သက်ပြီး . . . ၊ မြသီတာကို၊ သူ့၊
သူငယ်ချင်းတွေက၊ ဘာမှ၊ မဝေဖန်ကြဘူးလား”

“အားလုံးနဲ့။ မတွေ့ဖြစ်တာ၊ ကြာပြီ . . . တဲ့။
ဝေဖန်တာတွေနဲ့၊ ပတ်သက်လို့။ မြသီတာ၊ ပြောဖူး
တာ၊ တစ်ခု၊ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ချစ်ခြင်းရဲ့ . . . , အသံတော်သည်၊ အခြား
တစ်ပါးသော၊အသံအားလုံးကို ၊ ဖုန်းလွှမ်းနိုင်ပေ

နရင်းသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

၏ . . . တဲ့”

“မင်းနဲ့၊ ချစ်ကြိုက်နေပြီ ဆိုမှတော့။ အဲဒီလို ပေါက်ကရ လေးတွေလည်း၊ ပြောတတ်ရတော့မှာ ပေါ့ကွာ။ ဟားဟားဟား”

“အချစ်၏ ဒဿနကို၊ လှောင်ပြောင်သော ကြောင့်၊ သင်သည်၊ ရာသက်ပန်၊ မိန်းမလှလေးမှာ အကြား၌၊ နေထိုင်ခွင့်ရပါလျက်၊ ချစ်ခွင့်မရပါသေး။ ဟားဟား”

“ဟေ့ကောင်။ မရတာမဟုတ်ဘူးကွ။ မချင်တာကွ။ သွားသွား။ သွားတော့။ နောက်ကျလိမ့်မယ်”

သီဟ၊ ဆက်လက် နောက်ပြောင်မည် စိုးသဖြင့်၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ နှင်ထုတ်လေသည်။

“သွားပြီ”ဟု၊ ပြောကာ၊ သီဟက၊ စာရွက်ခေါက်တွေကို ကျောပိုးအိပ်ထဲသို့ ထည့်၏။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ လက်မှန်ခိုက်ကြည့်ကာ . . .

“ဟေ့ကောင်။ ကားငှားသွားလိုက်တော့။

မောင်လှဖျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဘတ်(စ)ကား စီးမနေနဲ့။ နောက်ကျနေဦးမယ်”

သီဟ၊က . . .

“သူ . . . အိမ်မှာ၊ တစ်နေကုန်ရှိမှာ။ ရတယ်။

ဘတ်(စ)ကားနဲ့ပဲ ၊ သွားမယ် ။ ဘတ်(စ)ကားက၊ ငါ့ရဲ့၊ အချစ်သင်္ကေတကွ”

“သွားပါတော့ ၊ သီဟ၊ရယ်။ မင်းချစ်တာ တွေကြားရတာ၊ ငါ . . . သွား ကျိမ်းလွန်းလို့ပါ”

သီဟ၊က၊လှမ်းစ ခြေလှမ်းကို၊ ရပ်ရင်း . . .

“ဘတ်(စ)ကားစီးတာ၊ ဒီနေ့ နောက်ဆုံးကွ။

နောက်နေ့တွေမှာ၊ အချစ်ကားပဲ။ စီးတော့မှာဟဲ့ဟဲ့”

“မင်းဘာသာ၊ အချစ်ကားပဲ စီးစီး။ နိဗ္ဗာန်ရထားပဲ စီးစီး။

ငါ့ကို၊ သွားကျိမ်းအောင် လာလာ မလုပ်ပါနဲ့”ဟု၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန် ပြောလိုက်လေ၏။ သီဟ၊က၊ ရယ်မော၊ လက်ပြ သွားလေသည်။

တစ်ဘဝ၊ စာ၊ နှုတ်ဆက်သွားခြင်းဟု၊ ဒေါက်တာဟန်စိန်၊

ကြိုမသိလိုက်။

www.burmeseclassic.com

နှလုံးထား၏အောက်ဆုံးတုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“တိ . . . ။ တိ . . . ”

ဝင်လာသည့် ၊ ဖုန်းနံပါတ်သည် ၊ သိဟ၊၏ ဖုန်းနံပါတ် မဟုတ်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း၊ ဆောင်ရွက်နေကျဖုန်းနံပါတ်များထဲက လည်း၊မဟုတ်။ ဒေါက်တာ၊ဟန်စိန်၏၊ဖုန်းနံပါတ်များလား၊ထု တွေးလိုက်သည်။ထို အတွေးဖြင့်သာ၊ ဖုန်းကို၊ နားထောင်လိုက်၏။

“ဟလို”

“ဟလို၊ မြသီတာလား။ဆရာပါ။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်ပါ”

“ဪ။ ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ဆရာ”

“မြသီတာ၊ သေသေချာချာနားထောင်ပါ”

“ရှင် . . ။ ဟုတ်ကဲ့”

“သိဟ၊ရဲ့ ၊ အစ်မ ဖြူဖြူနှင့်ရဲ့၊ အိမ်တို့ သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ သိပါတယ် ဆရာ”

“အခု၊ မြသီတာရဲ့၊ ဖုန်းကို၊ ဖြူဖြူနှင့်ထံ သွားပေး ပေးပါလား။ ဆရာ သူ့ကို၊ ပြောစရာရှိလို့”

မြသီတာ၏ စိတ်ထဲတွင်၊ ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းခြံ)

“ဆရာ။ ဘာကိစ္စများလဲ။ ကျွန်မ၊ သိခွင့်ရ မလား။ကိုသိဟ၊နဲ့များ၊ ပတ်သက်နေမလားဟင်။ ပတ်သက်နေတာ ဆိုရင်၊ ကျွန်မ၊လည်း၊ သိပါရစေ။ ကျွန်မ၊ ကိုသိဟ၊ကို၊ မနက်ကတည်းက၊စောင့်နေ တာပါ။ အခုထိမလာသေးလို့”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ ချင့်ချိန် စဉ်းစားနေဟန်တူ၏။

ဦးမှ . . .

“မြသီတာ နှလုံးအား၊ နည်းတတ်တယ်လေ။ သူတို့၊ မောင်နှမ၊ ကိစ္စလို့၊ သဘောထားပြီး။သူ့ အစ်မ၊ကိုပဲ၊ ပြောဖို့၊ ဆရာ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ။

သူ့ အစ်မ၊က၊ တစ်ဆင့်။ မြသီတာကို၊ ရပြော ပြမှာပါ။ မြသီတာကို၊ တိုက်ရိုက် မပြောချင်လို့ပါ။”

“ကျွန်မ၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေပါပြီ ဆရာ။ အလုပ်တွေ . . အများကြီးတောင်၊ ကျွန်မ၊ လုပ်ကိုင်နေပါပြီ။

ကိုသိဟ၊နဲ့၊ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ။ကျွန်မ၊လည်း၊ သိသင့်တဲ့ကိစ္စဆိုရင်။ ကျွန်မ၊ သိပါရစေ ဆရာ။ ကျွန်မ၊စိတ်ထဲမှာ၊ လေးနေလို့ပါ။ ကိုသိဟ၊

တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ . . . လို့။ ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်း။ ကျွန်
သိနေတယ် ဆရာ။

ကျွန်မ။ စိတ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ။ အရင်ဆုံး
သိခွင့်၊ ကျွန်မ၊ မှာ၊ ရှိတယ် ဆိုရင်၊ ကျွန်မ၊ အရင်
သိပါရစေ။ အဲဒီ အခွင့် အရေး၊ ကျွန်မ၊ မှာ၊ မရှိဘူး
ဆိုရင်၊ မဖြူဖြူနှင်းဆီကို၊ ကျွန်မ . . . ဖုန်း ယူသွား
ပေးပါ့မယ်”

ပြောလျက်၊ ကျမျက်ရည်ကို၊ ထိန်း၏။ ငိုသံမပြု။

“အဲဒီ အဓိပ္ပါယ်နဲ့မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြသီတာ
နှလုံး အားနည်း တတ်တယ်လို့ . . . သိထားတဲ့
မြသီတာကို၊ အ၊ မင်္ဂလာ သတင်း၊ မပြောချင်ဘူး
လေ”

“အစ်ကို၊ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ။ ကျွန်
သိနေပြီပဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်မ၊ သတိကြီးကြီးနဲ့
ထောင်ပါ့မယ်။

မဖြူဖြူနှင်းကိုလည်း၊ ကျွန်မ၊ အကြောင်း
ကြားပေးပါ့မယ်”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ အသေအချာ စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“မြသီတာ၊ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းမလာ
ပါနဲ့နော်။ ဒရိုက်ဘာ ရှာလို့ရရင်၊ ဒရိုက်ဘာကို၊
မောင်းခိုင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ . . . ကျွန်မ၊ ကားရှိတာ
ဆရာကို၊ အစ်ကို ပြောပြပြီးပြီလား”

“အင်း။ ပြောပြပြီးပြီ”

“ဆရာဆီ၊ ဝင်ပြီးမှ၊ လာမယ်လို့တော့။ မနေ
က၊ မှာသွားပါတယ်။ အခုထိတော့၊ မရောက်သေး
ဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာဆီကို၊ ဝင်ပြီးမှ၊ အဲဒီကို၊
သူ . . . လာတာပါ။ အငှားကားနဲ့၊ သွားဖို့၊ မှာလိုက်
သေးတယ်။ သူ နားမထောင်ဘူး”

သတင်းပြောသူကလည်း၊ နားထောင်သူ၏ စိတ်၊ အထိ
အခိုက်၊ နည်းပါးစေလိုသဖြင့်၊ ဝေ့ကာဝိုက်ကာ၊ ပြောနေရသည်။
နားထောင်သူကလည်း၊ ကြားရမည့် သတင်းစကား၊ ပြင်းထန်
တော့မည်ကို၊ သိနေသဖြင့်၊ စိတ်ကို လျှော့၊ စကားကို မှော့ကာ၊

အဆင်သင့်ပြင်ထားရလေ၏။

“ဆရာ။ အခု ဘယ်က ဆက်တာလဲရှင်”

“ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးက ဆက်တာပါ”

“ကျွန်မ။ အဲဒီကို လာရမှာလား”

မျက်ရည်များ၊ စီးကျနေသော်လည်း၊ ရှိုက်သံထွက်အောင် ထိန်းရ၏။ ရှိုက်သံထွက်မိပါက သတင်းအမှန်ကို ကြားရလိမ့်မည် မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်။ အရေးပေါ်ဌာနကိုလာရမှာ ဒီမှာ လူနာ။ အရမ်းများတယ်။ ဖြူဖြူနွင်းကိုတော့ ဝင်ခေါ်ခဲ့နော်။ ကားကို ကိုယ်တိုင် မောင်း မလာ ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ စိတ်ချပါ ဆရာ။ ကျွန်မတို့ . . . ရောက်ရင်။ ကိုသီဟနဲ့။ စကားပြောခွင့်ရနိုင်သေး လားဆရာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်၊ ချက်ချင်း မပြော။

စကားလုံး၊ ရွေးချယ်ပြီးမှ . . .

“ဘတ်(စ)ကား နှစ်စီး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်

အချိန် ပြင်းပြင်းနဲ့ တိုက်မိတာ ဆိုတော့၊ အဖိတ် အစင်တော်တော်များတယ်”

“သေသူ၊ များတယ်” . . . ဟဲ့၊ မပြော။ ဖိတ်သည် စင်သည်

. . . ဟဲ့၊ စကားနုနုကိုသာ၊ ဒေါက်တာ ဟန်စိန် သုံးနှုန်းလေသည်။

မြသီတာကလည်း . . . ရင်လှိုင်းထန်နေပြီ၊ ဖြစ်သည့်တိုင်၊

စကားနုအပေါ်၊ လေသံဖျော့ဖြင့်သာ၊ မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“အဖိတ် အစင်ထဲမှာ၊ ကိုသီဟ၊ ပါသွားတာ လားဆရာ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က၊ အဖိတ်အစင်ထဲတွင်၊ သီဟ၊ ပါဝင်

မိသည်ဟု၊ တိုက်ရိုက်မပြော။

“စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းတော့၊ မှာသွားပါ သေးတယ်”

အောက်နှုတ်ခမ်းကို၊ ဖိကိုက်လျက်၊ မြသီတာ ကြိတ်၍၊ ငို

သည်။ ပါးလှပ်စွာ၊ အငိုထိန်းရင်း . . .

“ကျွန်မကို၊ ဘာမှာသွားသေးလဲဆရာ”

“အကုသိုလ် . . . အနည်းဆုံး အလုပ်နဲ့ပဲ။

စီးပွား ရှာဖွေ၊ မှာသွားတယ်ပြသီတာ”

“ကျွန်မ၊ မဖြူဖြူနှင်းကို၊ ခေါ်ပြီး၊ အမြန်ဆုံး
လာခဲ့ပါ့မယ်ဆရာ”

“ကောင်းပါပြီ မြသီတာ။ စိတ်ကို ထိန်း
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန်မ၊ ထိန်းထားပါမယ်
နောက်ဆုံးစကားပြောပြီးပါမှ၊ အော်ဟစ် ငိုကြွေးဖြစ်
သည်။ ဒေါက်တာ ဟန်စိန်သည်လည်း . . . ဖုန်း ပိတ်လိုက်ပြီး
မျက်ရည်တွေ၊ ကျလာ၏။

သီဟ၏ အလောင်းကို ၊ ခေတ္တသာ ကြည့်ခွင့်ရသည်။

“မြသီတာကြောင့် ၊ အခုလို ၊ အဖြစ်ဆိုးတာ
လား အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကို့ကို၊ ညီမ၊ ဘာကျေးဇူး
မဆပ်ရသေးဘူးလေ။

ကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်တောင်၊ ပေးမသွားဘူးလား
အစ်ကို။ ကျွန်မကို၊ ဆုံးမ၊ စရာ၊ မရှိတော့ဘူးလား
အစ်ကိုရယ်”

ဖြူဖြူနှင်းက၊ မြသီတာ၏ ပခုံးလေးကို၊ ဖွဖွကိုင်ကာ . . .

မြသိမ်လေသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ မျက်ရည် သုတ်လျက် . . .
မောင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို၊ ငုံ့ကြည့်နေရှာ၏။

သီဟ၏ စျာပနကို၊ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုသည်။ စျာပန အခန်း
အနားသို့ ၊ သီဟကို၊ ငှက်ကြီး ဟုသာ၊ သိထားကြသော၊ လူငယ်
သူငယ်ချင်းတွေ၊ များစွာ လာကြ၏။

နီနီဦးသိန်းမြင့်ဇော်နှင့်ရဲမင်းခေါင်တို့လည်း၊ ရောက်လာ
ကြသည်။

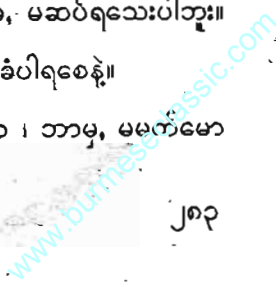

သီဟကိုရည်စူးသော၊ ရက်လည် ဆွမ်း၊ လ၊ လည်ဆွမ်းများ၊
လျှောက်ခန်းပြီးသောအခါ . . . ဒေါက်တာ ဟန်စိန်နှင့် ဖြူဖြူနှင်းတို့၊
နှစ်ယောက်၊ မြသီတာ၏ အိမ်သို့၊ ရောက်လာကြသည်။

စာရွက်စာတန်းများကိုကြည့်ကာ၊ ငိုလျက်၊ မြသီတာက . . .

“ကျွန်မ၊ လက်မခံပါရစေနဲ့ ရှင် ၊ အစ်ကို့၊
ကျေးဇူးကိုတောင် ၊ ကျွန်မ၊ မဆပ်ရသေးပါဘူး။
ဒါတွေကို၊ ကျွန်မ၊ လက်မခံပါရစေနဲ့။

ကျွန်မ၊ အစ်ကို့ဆီက ၊ ဘာမှ၊ မမက်မော

နှလုံးသာစိန်နက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

တာ။ အစ်ကိုအသိဆုံးပါ။ အစ်ကို၊ အသက်ရှင်လျက် ကျွန်မကို၊ ဒါတွေ . . . လာပေးရင်လည်း၊ ကျွန်မ လက်ခံမှာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . . .

“မဆုံးခင်မနက်ပိုင်းကမှ၊ ဆရာကို၊ သူ . . . သက်သေအဖြစ်လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသွားတာ။

အိမ်ရော . . . လုပ်ငန်းရော . . . ပိုင်ဆိုင် သမျှရော . . . လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့၊ မြသီတာတို့ အကုန်လွှဲပေးမှာ . . . တဲ့။

အစ်မဖြစ်သူကိုပါ၊ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းဖို့၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ . . . သူ၊ ကျောပိုးအိပ်ထဲ ထည့် ယူသွားတာ။

သူ . . . ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဘယ်လို စီစဉ်တာ လဲတော့၊ ဆရာ၊ မသိဘူး။ ဒီက . . . ဖြူဖြူနှင်းက၊ ဆရာကို၊ ပြောပြတယ်။ သိဟ၊က၊ ပြောဖူးတယ် . . . တဲ့။

သူ့ဘဝမှာ၊ မြသီတာ ကို၊ မေတ္တာအရှိဆုံး

မောင်လှပျို (ချင်းချောင်းခြံ)

စေတနာ အရှိဆုံးပဲ . . . တဲ့ ။ သူ့မှာ . . . ပိုင်ဆိုင် သမျှ၊ မြသီတာကို ပေးမယ်ဆိုရင်၊ အစ်မ၊ စိတ်ဆိုး မလား . . . လို့၊ မေးဖူးတယ် . . . တဲ့။

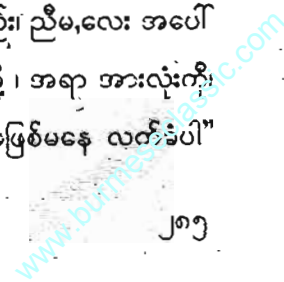
ဖြူဖြူနှင်းကလည်း . . . ကိုယ်ချစ်တဲ့ ၊ မိန်းကလေးကို၊ ကိုယ့်ရှိတာ ကိုယ်ပေးတာ။ စိတ်ဆိုး စရာမှ မဟုတ်တာ . . . လို့၊ ပြောဖြစ်တယ် . . . တဲ့။
အဲဒီ စကားကြားရတော့မှ၊ ဒီ . . . စာရွက် စာတမ်းကိစ္စကို၊ ဆရာ အသိပေးဖြစ်တာပါ။”

ဖြူဖြူနှင်းက . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ၊လေးရယ်။ မောင်လေး ချမ်းသာအောင်၊ အစ်မ၊ သိပ်မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။

ဒါကြောင့်၊ သူ့ဆန္ဒကို၊ အစ်မ၊ လိုက်လျော ချင်တယ်။ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်နဲ့၊ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ၊ မဟုတ်ပေမဲ့၊ သူ့ဆန္ဒကို၊ အစ်မ၊ တို့ . . . သိနေပြီပဲ။

အစ်မ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း၊ ညီမ၊လေး အပေါ် မှာ . . . စေတနာရှိပြီးသားမို့၊ အရာ အားလုံးကို၊ ညီမ၊လေး လက်ခံပေးပါ။ မဖြစ်မနေ လက်ခံပါ။”

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မြသီတာ၊ ခေါင်းခါ၏။ ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်မ၊ အစ်ကို မေတ္တာကိုပဲ၊ မက်မောပါတယ်ရှင်”

“အစ်မ၊ သိပါတယ် ညီမ၊ လေးရယ်။ ပစ္စည်းပစ္စယ . . . လို့၊ သဘောမထားပဲ။ သေသူရဲ့၊ ဆန္ဒ၊ ညီမ၊ လေးချစ်တဲ့၊ ကိုသီဟ၊ ရဲ့ . . . ဆန္ဒလို့၊ နှလုံးသွင်းပေးပါလား ညီမ၊ လေးရယ်”

မြသီတာ၊ ငိုလျက်သာ၊ ခေါင်းခါနေမြဲ။

“အစ်မ . . . တောင်းပန်ပါတယ် ။ အစ်မ မောင်လေးရဲ့၊ ဆန္ဒကို၊ အစ်မ၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝ၊ မလိုက်လျောဘူးခဲလို့ပါ။ အစ်မ၊ ကို၊ ကူညီပါ။ လိုအပ်တဲ့ ဥပဒေ ကိစ္စ တွေလည်း၊ ဆောင်ရွက် ပြီးပါပြီနော် . . . ညီမ၊ လေး”

ပြောပြီး၊ ဖြူဖြူနှင်း ငိုလေသည်။ မြသီတာက . . .

“အစ်ကို ကိုယ်တိုင်၊ ဒီ စကားတွေ၊ ပြောနေရင်တောင်၊ ကျွန်မ၊ စိတ်ဆိုးမိမှာ၊ အစ်မ၊ အစ်ကိုနဲ့၊ ချစ်ခဲ့ကြိုက်ခဲ့လို့၊ ကျွန်မ၊ ဘာမှ . . .

မောင်လှမျိုး (ချင်း: saung: [a])

မနှစ်နာပါဘူး။ နှစ်နာခဲ့ရင်တောင်၊ အဲဒီ နှစ်နာမှုကို၊ ကျွန်မ၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းထားမှာပါ”

ဒေါက်တာ ဟန်စိန်က . . .

“မဟုတ်ဘူး မြသီတာ။ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ မြသီတာ၊ နှစ်နာခဲ့တယ် ထင်ပြီ။ ဒီလို စိစဉ်နေတာ၊ မဟုတ်ဘူး။

သီဟ၊ ရဲ့၊ တကယ့်ဆန္ဒ။ သီဟ၊ တကယ်စိစဉ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို၊ အကောင် အထည်၊ ဖော်ဖို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမ၊ လေးရယ် . . . တစ်မျိုး မတွေးပါနဲ့”

မြသီတာက . . .

“ကျွန်မ၊ အကောင်းဆုံး၊ အကြံပေးချင်တာကတော့၊ အဲဒါတွေကို၊ ပရဟိတ၊ အသင်းအဖွဲ့တွေမှာ၊ အစ်ကို အတွက်ရည်စူးပြီး၊ လှူဒါန်းပေးလိုက်ပါလားဟင်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့၊ လူဝန်းကျင်အတွက်၊ သူ . . . ဘာမှ၊ မလုပ်ရသေးဘူး . . . လို့၊ အစ်ကို၊

ပြောဖူးတယ်”

ဖြူဖြူနင်းက . .

“ဟုတ်ပြီ၊ဟုတ်ပြီ။အစ်မ၊ သဘောပေါက်ပြီ။
ညီမ၊လေး၊ ပြောတာကို၊ အစ်မ၊ လက်ခံတယ်။

ညီမ၊လေးကလည်း . . အစ်မ၊ပြောတာကို
လက်ခံပေး။ ဘာ အကြောင်းပြချက်နဲ့မှမငြင်း
တော့”

“ပြောပါ အစ်မ”

“ဒီ . . စာရွက်စာတန်းထဲက၊ အတိုင်း။
အားလုံးကို၊ ညီမ၊လေး . . လက်ခံယူ။ ပြီးတာနဲ့
ညီမ၊လေး လှူချင်တဲ့နေရာ၊ မောင်လေး လှူချင်
မယ် ထင်တဲ့ နေရာတွေမှာ။ ညီမ၊လေး၊ သွားလှူ
အစ်မတို့ . . နောက်က၊နော် သာဓု လိုက်ခေါ်
မယ်လေ”

မြသီတာ၊ မငြင်းသာတော့ချေ။“ဟာ၊ အဲဒါ၊ အကောင်
မြတ်ဆုံးပေါ့” . . ဟု၊ ဒေါက်တာဟန်စိန် ဝင်ပြော၏။

မြသီတာ၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

+

သီဟ၊၏ ပန်းတိမ် လုပ်ငန်းမှာ ဝန်ထမ်းများကို . . ဘဝ၊
ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စေလောက်သည်။ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုကို၊
မြသီတာ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။

သီဟ၊၏ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးကို၊ ငွေကြေးအသွင်ပြောင်း
ပြီး၊ သီဟ၊၏ အမည်နာမဖြင့်၊ သံဃာတော်များအတွက်၊ ပဋိပက္ခ
စာသင်တိုက် တစ်တိုက်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

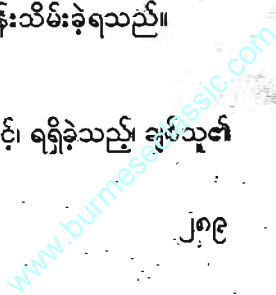
သီဟ၊၏ နေအိမ်ကို၊ သီဟ၊၏ အမည်ဖြင့်ပင်၊ ရပ်ကွက်
စာကြည့်တိုက်အဖြစ်၊ ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ အခြားသော . .
ပရဟိတ အသင်းအဖွဲ့များသို့လည်း၊ လှူဒါန်းမှုများ ပြုခဲ့သေး၏။

သီဟ၊၏ မည်သည့်ပိုင်ဆိုင်မှုကိုမျှ၊ မြသီတာ မယူဆောင်
မသုံးစွဲခဲ့။ချစ်သူ သီဟ၊၏ အလိုဆန္ဒနှင့် အညီ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တို့လည်း၊ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့လေသည်။

လှူဒါန်းမှု အစုစုတို့၊ အတွက်၊ အမျှဝေ၊ သာဓု ခေါ်စဉ်
တိုင်း၊ မျက်ရည်မကျအောင်၊ လွန်စွာ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည်။

+

အနည်းငယ်မျှသာ ခံယူနှေးထွေးခွင့်၊ ရရှိခဲ့သည်။ ချစ်သူ၏

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

မေတ္တာရင်ငွေအား၊ တရွှေရွှေ ကုန်လွန်ခဲ့သော၊ အချိန်တိုင်းတွင်
မပျောက်မပျက်စွာ၊ ရင်၌ ၊ သိမ်းထားတည်မြဲစေခဲ့၏။

မည်သူတွေ . . . ကောင်းချီးထောပနာ၊ ပြုသည်ဖြစ်စေ
မပြုသည် ဖြစ်စေ၊ မိမိ နှစ်သက်မြတ်နိုးနေခဲ့သူ ၊ အပေါ်၊ မိမိ၊
တစ်ကိုယ်စာ၊ စောင့်စည်း ၊ တွယ်တာ ၊ ချစ်မက် နေခြင်းသည်ပင်
လျှင်၊ တန်ဖိုးထားခြင်း၏ အသွင်အပြင်ဟု၊ သဘောမှတ်ပိုက်ခဲ့လေ
သည်။

အကောင်အထည်၊ ဖြစ်ပုံ၊ ရှိမြင်နေပါမှ၊ မြတ်နိုးတတ်
ခြင်းသည်၊ တန်ဖိုးထားသည် မမည်။ မရှိမမြင်သော်ငြား၊ သတိ
ခြင်း နှလုံးသားဖြင့်၊ ရင်တံခါးမှ၊ အထင်အရှားရှိနေခြင်းသည်သာ
မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားခြင်း၊ စစ်စစ်ဖြစ်သည်ဟု၊ မြင်သာ၊ ထာဝရ
မှတ်ပိုက်ထားလေသည်။

၁၇။

အသက်သတ်လွတ် ထမင်းဆိုင်၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်
အောက် တည့်တည့်တွင်၊ ခန်းနားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသော ၊ သီဟ၏၊
ဓာတ်ပုံကို၊ သီဟနှင့်ရွယ်တူခန့်ရှိမည်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က၊
သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်၊ ငေးကြည့်နေသည်ကို၊ မြင်သာ ၊
လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

အံ့ဆွဲထဲမှ၊ အနီရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးကို၊ ထုတ်ယူကာထို

www.burmeseclassic.com

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

အမျိုးသမီး၏ အနီးသို့ သွားပြီး၊ သူနှင့် အတူ သီဟ၊၏ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

ပြီးမှ . .

“ထမင်း သုံးဆောင်ရတာ ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား မမ”

“ဪ။ပြေပါတယ် ညီမ။သက်သတ်လွတ်ဆိုင်က ၊ လ၊သာဘက်မှာ . . နှစ်ဆိုင်။

လမ်းမတော် ဘက်မှာ၊ တစ်ဆိုင်။ ဒါပဲသိတာ။

ရွှေဂုံတိုင်နားက ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး။

ဒီမှာ . . ၊ သက်သတ်လွတ်ဆိုင်ရှိမှန်းမသိဘူး။ ကလေးတွေ . . ပြောလို့၊ မနေ့က၊မှ သိတာ”

“အစ်မ၊က၊ အမြဲတမ်း စားတာလား”

“ဟင့်အင်း။ အမျိုးသားက၊ သက်သတ်လွတ်စားတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ သူနဲ့၊ လိုက်စားဖြစ်တာပါ”

“လိုအပ်တာရှိရင်၊ အကြံပေးပါနော်. . မမ”

“အင်း။ ပြည့်စုံပါတယ်။ဒါနဲ့၊ ညီမ၊လေးက၊

မောင်လူပျို (ချင်းခေ့င်းခြံ)

ဆိုင်ပိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ”

“ဒီဓာတ်ပုံက၊ ဘယ်သူဓာတ်ပုံလဲဟင်”

“ကျွန်မ၊ရဲ့၊ ကျေးဇူးရှင် အစ်ကိုပါ”

“ဪ . . ။ သူ့နာမည်က ၊ ဘယ်သူလဲ

ဟင်”

“ကိုသီဟ၊ပါ . . မမ”

“ဪ . . ”

“မမ နာမည်၊ မအေးဝတ်ရည်လားရှင်”

“အို။ ညီမ၊က၊ မမကိုသိလို့လား။ အဲ . . ။

သိထားတာလား”

ပြီးလျက်မေးသည်။ မြသီတာက၊လည်း၊ ပြုံးလျက် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။အခုမှ၊ခန့်မှန်းပြီး၊သိတာပါ”

“သူ . . ။ ပြောပြထားတယ် ထင်တယ်”

မြသီတာ ၊ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကိုသီဟ၊ ဆုံးသွားတာ၊ ကြာပြီ မမရဲ့”

“ဟယ် . . ဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

နှစ်ပွားသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ပြုံးဟန်ပျက်လျက်၊ နှမ်းဟန်သက်သည်။ မြသီတာက ဆုံးပါးပုံကိုပါ။ အကျဉ်းမျှ၊ ပြောပြပြီးသော အခါ . . .

“အင်း . . . ။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။ သူက၊ သိပ် စိတ်ထားကောင်းတာ။ သတ္တိလည်း၊ ရှိတယ်။ ကလေးကလား၊ စကားပြောရရင်၊ မမက သတ္တိနည်းခဲ့သူ ဆိုပါတော့ . . . ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တောင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ၊ သူ့ အကြောင်း ပြောဖြစ် တယ်”

မြသီတာက အနီရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးကို၊ အေးဝတ်ရည် ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ အေးဝတ်ရည်က ဘူးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက် သော အခါ၊ သီဟ၏၊ ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးလေးကို၊ တွေ့သည် သူ့ . . . ပေးအပ်ခဲ့သည့် . . . ကြိုး။

“အတင်းအကြပ်ပေးတယ်လို့၊ မထင်ပါနဲ့ မမ။ မမရဲ့၊ မိသားစုမှာ၊ ဘာပြဿနာမှာ၊ မဖြေ လောက်ဘူးဆိုရင်၊ ဒါကို၊ လက်ခံ ပေးပါ မမ။ အစ်ကိုက ၊ ဒါကို၊ ပြန်ပေးပေးပါ . . . ငါ့”

မောင်လှဗိုလ် (ချင်းချောင်းမြ)

တော့။ မှာမသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ ဒီဆွဲကြိုးလေးကို၊ သူ သိမ်းထားရင်၊ ကံ တစ်ခုခုကို၊ စိတ်က၊ ကျူးလွန် နေမိသလို၊ ဖြစ်မှာ စိုးတယ် ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မ၊ ဆီမှာ ၊ အပ်ထားခဲ့တယ်မမရယ်။ စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင်၊ ဘာ အခက် အခဲမှာ၊ မရှိဘူး ဆိုရင်၊ လက်ခံပေးပါ ရှင်”

အေးဝတ်ရည် သက်ပြင်းချ၏။ ကတ္တီပါ ဘူးလေးကို၊ ပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း၊ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ . .

“ခင်ပွန်းကို၊ သေသေချာချာ ပြောပြပြီး၊ မမရဲ့၊ သားကြီးကို၊ ဝတ်ထားပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟယ် . . . ။ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်။ ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ်။ နောက်လည်း၊ လာ လည်ပါဦးနော်”

အေးဝတ်ရည်၊ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ . .

“ကဲ . . . ။ မမကို၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ။ ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ”

“ညီမ၊ အတွက်လည်း၊ မမ။ စိတ်မကောင်း

www.burmeseclassic.com

နှလုံးသား၏နောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

ပါသွားကွယ်”

စကားသံ တုံရင်လျက်၊ မျက်ရည် တစ်စေ့၊ ဝေဒသွားသည်
မျက်ဝန်းကို၊ ပုတ်ခတ်ကာ . .

“ကိုသီဟ၊က၊ ညီမ၊ရဲ့၊ ကျေးဇူးရှင် . . လို့
သိရတဲ့အတွက်တော့၊ မမ၊ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်
ကျေးဇူး ဆိုတာ၊ သိတတ်မှ၊ သိနိုင်တဲ့ အရာ
ပါ။ မမ၊က၊ သူ ကျေးဇူးကို သိလည်း မသိခဲ့ဘူး
သိဖို့လည်း၊ မကြိုးစားခဲ့မိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ။ အစ်ကိုကြောင့်၊ ရခဲ့တဲ့
အသိတရားတွေ၊ ဘဝ၊ရဲ့၊ရုန်းကန်မှုတွေ ။ ကျွန်
မှာ၊အများကြီးပါပဲ။

မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်မှာ၊ မျှော်လင့်မထား
တာတွေလည်း၊ အချိန်မရွေးဖြစ်တတ်တယ်ဆိုလို့
သံဝေဂ၊ တရားကိုလည်း . . ၊ အစ်ကိုက၊ကျေးဇူးပြု
သွားသလိုပါပဲ . . မမ”

အေးဝတ်ရည်က . . .

“ချစ်သူနဲ့၊ ကွေကွင်းရခြင်းသည် . . .

ဇောငယ်ပျိုချို (ချင်းချောင်းခြံ)

မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်
. . ဒုက္ခ၊ဆိုတာကိုလည်းသူ ပြောပြသွားချင်မှာ
ပါပဲ”

သီဟ၏ ဓာတ်ပုံကို၊ မော်ကြည့်လျက်၊ တီးတိုး ဆို၏။
မြသီတာ၊ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြန်ပြီ ညီမ၊ရယ်။ နောက်မှာ လာလည်မယ်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

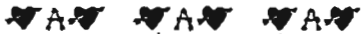
အေးဝတ်ရည်က၊ ကားထဲသို့၊ ရောက်သောအခါ၊ အေး-
အမှတ်အသားပါသည်။ ဆွဲပြားလေးကို၊ ထုတ်ကြည့်၏။ -သက်ပြင်း
မောသော၊ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ အပူငွေ့၊ မပါ။

မြသီတာက၊သီဟ၏ ဓာတ်ပုံကို၊ မော်ကြည့်ရင်း၊မျက်ရည်
ခုလာသည် ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်း အချို့၏ ၊ စကားသံကြားမှ ၊
နက်တောင်များကို၊ပုတ်ခတ်လိုက်သည်။

နပဲသားဆီနောက်ဆုံးထုတ်ပုံသဏ္ဍာန်သစ်

“အစ်ကိုရယ် . . .”ဟု၊ ရင်ထဲမှာ၊ ခေါ်မြည်တမ်းတ၊ လိုက်
စဉ်၊ ပါးပြင်ထက်သို့၊ မျက်ရည်တစ်စက်၊ ဆင်းသက်လာလေသည်။
ဖယ်သုတ်လိုက်သည်တိုင်၊ စီးဆင်းရာသည်၊ ထင်ကျန်လျက်
ရှိသေး၏။ ထာဝစဉ် ရစ်ခွေနမည့်၊ ပုံသဏ္ဍာန် . . .။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်၊
မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)
2009.Oct.1
3:15(a.m)

mhm.ccc@gmail.com